Анастасия НОВИХ

Птици и камък

Изконният от Шамбала

Анастасия Новых Птици и камък

АНАСТАСИЯ НОВИХ

ПТИЦИ И КАМЪК

ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

трета редакция

"ИД Лотос"
Киев

Н 73 **Нових А**. - Птици и камък. Изконният от Шамбала. – К.: ЛОТОС, 2004

ISBN 978-966-96863-1-2

Хората са като птиците и камъните. За едни **достатъчен е само намек**, една-единствена дума, за да полетят във висините **на** духовното. И с **пробудената** си **същност познавайки** себе си, те ще се издигнат във висините на безкрайното мироздание на познанието. А другите... Камъкът си остава камък.

©Анастасия Нових, 2004
Превод и редакция; Вита, 2015

СЪДЪРЖАНИЕ

Дежурството.....4
Всичко е толкова просто.....57
Птици и камък.....84
Феноменът на доброто. Надежда Светлова.....188
Откъси от романа на Анастасия Нових –
“Сенсей. Изконният от Шамбала”.....195

Дежурството

Боже мой, каква непоносима болка, сякаш вместо черен дроб имам зейнала рана. Кога ще спре да ме мъчи така? Нима цирозата била такава гадост, нейната кожа... Майната й, на смъртта също. Ние вече неведнъж сме си гледали в очите с тази костелива приятелка. Но моята дъщеричка... Трябва да завърши университета. Кой друг ще й помогне в този суров живот? Не, не мога, нямам право да умирам! Трябва да устискам още три години. Дори кръв да плюя, но ще издържа. Нищо, нищо, ще устискам. Има още да воювам с костеливата за тялото на Ребров...“

Звънналият телефон отново върна Ребров в сивото ежедневие. „Какво става днес? Това никога не е било... Светът стремглаво се е засилил към пропастта. Как да си оставя само детето...“

– Дежурният на петнадесето районно на милицията майор Ребров. Слушам ви...

Бяха минали 12 часа, откакто майорът бе застъпи на дежурство в районното управление на МВР. В последните дни обстановката беше доста сложна. В района вече трети месец върлуваше банда нагли престъпници. За краткия срок на своето съществуване и жестока дейност, престъпниците бяха извършили вече няколко въоръжени грабежа. Населението бе наплашено от дързостта им. На оперативните

работници им се налагаше буквално да събират троха по троха информацията, тъй като хората не споделяха нищо с милицията.

След поредица от успешни грабежи, усещайки вкуса на безнаказаността, бандата буквално озверя. Членовете й бяха изтезавали и убили жена, управителка на един от местните търговски обекти. Това препълни чашата на търпението както на жителите на района (особено тези, които се занимаваха с търговска дейност), така и на органите на реда. Колкото и да бе парадоксално, но именно мъката и отчаянието бяха обединили временно хората, работещи в толкова различни сфери.

Животът си е живот. В него се случват най-различни ситуации, когато всеки съди от собствената си камбанария, съгласно своя мироглед. Но съществува някаква общочовешка граница, присъстваща в подсъзнанието на всички хора. И тези, които решават да я престъпят, не само навличат гнева на околните, но и незабележимо унищожават всичко най-ценно вътре в себе си.

Едно нещо е да извършиш някаква постъпка поради слабост на духа и да се опитваш да я изкупиш с добри дела, за да намериш примирение, не във външния, а във вътрешния си свят. И съвсем друго нещо е нагло да заглушиш гласа на своята съвест, този чист и светъл порив в храма на своята душа. Ето тогава, както са казали нашите предци славяни „...лютата злоба вледенява сърцето със своята власт, мъглата на гнева заслепява и човек се озовава в света на своите черни мисли, които като страшен пожар изгарят всичко вътре в него. И той остава сам, като гарван кацнал на овъглено дърво сред безкрайно пепелище...“

Практически всички сътрудници на районното вече повече от десет денонощия работеха в усилен работен режим в търсенето на убийците. Естествено нервите на хората бяха опънати до краен предел. Телефонът на дежурния не спираше да звъни, а оглушителният му звън, все едно гръмотевичен гръм, караше всички присъстващи да подскачат.

Майор Ребров се опитваше да отговаря ясно и спокой-

но, макар това да му костваше немалко усилия. Тялото му се гърчеше от ужасната болка. Главата му се пръскаше, режеше го черния дроб, а и стомахът му се обаждаше, реагирайки с остра болка на всички дразнители и вълнения. А последните с лопата да ги ринеш. Заедно с титаничното напрежение в работата, Ребров имаше сериозни здравословни проблеми. Черният му дроб се „прояви“ в най-неподходящия момент. Ребров отлагаше до последния момент, мислейки, че всичко ще се размине, но както се казва в Русия, „докато не гръмне гръм, мъжът няма да се прекръсти“. Тайно от семейството и колектива тръгна със силни пристъпи на болка към своя приятел лекар. След направените изследвания бе дадена плашещата диагноза: цироза на черния дроб в начален стадий. И не бе ясно как ще се развие в близко бъдеще.

За Ребров това бе не просто удар от съдбата, а истински нокаут. Нямаше да му е толкова страшно да умре ако живееше сам, но той имаше семейство – жена и дъщеря, най-близките хора, които имаше на Земята, за чийто живот изпитваше някаква необяснима отговорност. Майорът бе единственият, който изкарваше пари в семейството. Жена му едва ли щеше да успее да си намери някъде работа, тъй като вече четири години страдаше от астма. Дъщеря му учеше в педиатричния медицински институт, което струваше не малко, така че заплатата на Ребров оставаше единствения източник на семейни доходи. Независимо, че можеше да се пенсионира още преди две години от натрупан стаж, той реши да остане, за да даде възможност на дъщеря си да завърши института. И изведнъж, изненада! Сполетя го такава „радост“...

Естествено неговия приятел му предложи най-добрите доктори, посъветва го да се заеме сериозно със своето здраве (тъй като лечението не трябва да се отлага повече) и да полежи в болницата да се лекува. Такива ти работи... Самото лечение струваше доста скъпо. Очевидно бе, че тези допълнителни разходи не му бяха по джоба. Природната му честност и добросъвестност не му позволяваха да вземе назаем подобна сума от своите приятели. Та нали повечето

от тях, както и самият той я караха от заплата до заплата, опитвайки се да свържат двата края. А предложението на неговия приятел да заложи или да продаде недвижимото си имущество моментално беше отхвърлено. Първо, цялото недвижимо имущество, което имаше бе един двустаен апартамент, който чака цели 15 години. И второ, не бе в негов стил, заради собствената си кожа да лиши близките си от покрив над главите. Така че изборът, който имаше Ребров, съгласно законите на своята Съвест, се оказа нищожен, а именно: да плюе на всички лекарски предписания и да се опита да изкара още три години, за да може момичето му да завърши университета. А после да става каквото ще... Той реши да тегли тази тегоба, докогато може.

Отбелязвайки поредното обаждане в дневника, Ребров изпи един аналгин, за да облекчи поне малко болката, която постоянно му напомняше за наближаването на неизбежния край. Приятелят му го бе посъветвал да пие кетанол, но той струваше много по-скъпо от аналгина. Майорът и по-рано спестяваше от личниите си нужди, предпочитайки да зарадва своите близки с нещо сладко. А сега нямаше никакво намерение да харчи излишни средства за „износената си обвивка“, както започна да нарича своето тяло в последно време.

* * *

Районното кипеше от работа. Всички сновяха напред-назад със загрижени лица. Минаваше десетото денонощие от издирвателните действия, но без никакъв резултат, което създаваше доста нервна и напрегната атмосфера. Тъй като с ежедневните задачи, паралелно вървяха и оперативно-издирвателни действия.

Отнякъде докараха поредните „клиенти“ за ареста или както го наричаха – „маймунарник“ – трима наркомани и вече познатия на цялото районно бездомник. Винаги го

водеха, когато бе изключително напечено, тъй като дори и бездомниците се изпокриваха. Сътрудниците шеговито го нарекоха нещастника Вася, тъй като в известен смисъл бе краен във всичко. Ту го избиваше на хулигански прояви, надминаващи всички останали бездомници, ту на покрива, където живееше случайно се бяха запалили жиците. Независимо от всички усилия, които бе хвърлил в гасенето на пожара, всички живущи в сградата го обвиниха за пожара, или пък случайно бе станал свидетел на такива кървави събития, че да ти се смрази кръвта. Накратко, Вася винаги попадаше в някакви неприятности.

Ребров хвърли един поглед в търсене на своя помощник, старши лейтенант Чмиля, който отиде да си говори нещо с едно другарче и изчезна за повече от половин час. Не намирайки Чмиля на работното му място, майорът даде ключовете на сержанта, своя втори помощник.

– Костюшкин, отвори.

– Привет, Ребров! – в дежурното помещение влезе оперативния капитан Онищенко, който съпровождаше заедно със сержанта тази весела групичка. – Защо си толкова мрачен? Как е животът?

– Нищо хубаво, – махна с ръка майора.

– Зарежи ги тези мрачни мисли, при всички ни е така, – с усмивка отговори капитанът. – Нали знаеш: всичко хубаво в този живот или е незаконно, или аморално, или води до ояждане...

– Истина е, – съгласи се Ребров, опитвайки се да се усмихне въпреки силната болка. – Откъде ги изрови тези хубавци?

– Представяш ли си, проверявахме един адрес...

Не успя да се изкаже Онищенко, когато единият от наркоманите, който бе тотално в джаза, внезапно се превърна от пасивен „клиент“ в особено агресивен.

– Всички на черешата, козли, ще ви изпозастрелям! – започна да вика той с цяло гърло, след което започна да псува и да снове в дежурното помещение с бясна скорост, събаряйки столовете, които и без това едва се държаха на краката си.

Ребров и Онищенко реагираха моментално, а малко покъсно се включиха и сержантите. Наложи се всички да успокояват наркомана.

През това време другите двама наблюдаваха суматохата с абсолютно безразличие, а бездомникът, виждайки как вниманието на служителите е насочено към този човек, незабелязано застана на четири крака и бързичко се насочи към изхода. За негово нещастие, точно в този момент влезе лейтенант Чмиля, който бързаше да помогне на своите колеги. Внушителната му фигура, която зае почти цялата каса на вратата, накара бездомника да възкликне от изненада. Без да забавя своята скорост, нещастникът зави рязко, бързо-бързо се върна на старото си място и застана прав до двамата наркомани. Бездомникът направи страдалческа физиономия, погледна осанката на Чмиля и обърна погледа си, все едно не се бе случило нищо, към неразборията в помещението. Помощникът на Ребров доста се развесели от тази клоунада, но просто нямаше време да чете морал. Минавайки с бързи крачки покрай беглеца, старши лейтенантът го заплаши с пръст, едва сдържайки усмивката си. Другият кимна с разбиране и инцидентът приключи.

Разбунтувалия се наркоман беше усмирен и омекна толкова внезапно, както се бе разпалил. Всички задържани бяха заключени в „маймунарника“. Мъжете, които взеха участие в тази сцена, все още продължаваха да изпускат парата.

– Какъв е този ден, мама му стара – само нерви! – възмути се капитан Онищенко.

– Иванич, никога не е толкова лошо, че да не може да стане още по-лошо, – каза Чмиля.

– Мани! – пепел ти на езика! – Бързо отговори капитанът. – И така, мотаем се ние цял ден като бездомни песове... А хората „като полудели“, такива концерти на всяка крачка, че...

– Ами пълнолуние е, ето, погледни през прозореца колко огромна е Луната.

Мъжете се разсмяха.

– Да бе, точно... Днес от девет повиквания, четири бяха

залудо. Народът вече бие тревога от всяко хлопване.

– Е, нали така казаха по телевизията... Ето ти и резултата, народът бди.

– По-добре свидетелите да бяха бдели така! Че убиха жената в собствения й магазин и никой ни чул ни видял! И без това нещата не са никак розови... Представяш ли си, отново ни се стовариха на главите някакви „гастрольори“...

– Само те ни липсваха, – с горчивина каза Ребров.

– Точно, – кимна капитанът, – и това живот ли е? Такъв хемороид за такава мизерна месечна заплата!

– Иванич, трябва да гледаш по-оптимистично, – каза старши лейтенантът.

– Младичък си още, не си видял още какво е животът. Оптимистът е бивш песимист, който си е напълнил джобовете с пари, стомаха работи като швейцарски часовник, а жена му е извън града.

Мъжете отново се разсмяха.

– Чмиля днес е подозрително весел. Не ти ли се струва така, а Ребров? – с усмивка каза Онищенко.

– Да, той е винаги такъв след срещите си с другарчето, – с тайнствена усмивка отговори майорът.

– С другарчето?! – в очите на Онищенко пламна искра. – Видях го неговото „другарче“ тук на верандата! Какви форми – мама мия! Такава гърда, такава „луна“...

– Я се разкарай, – с доволна усмивка каза Чмиля. – Може да е любов от пръв поглед.

– Аха, коя подред? – заядливо каза Онищенко. – Трябва да се ожениш и твоята първа любов ще се превърне в хроничен конюнктивит.

– Какво, какво? – попита той.

– Очна болест.

– Какво Иванич, да не завиждаш? Между другото всички хора се раждат свободни и равни, – и след като помълча малко, добави с хитрина в гласа си: – Но някои после се женят.

– Да, винаги става така! – махна с ръка Онищенко, и в дежурната стая отново се разнесе смях.

* * *

Наближаваше краят на работния ден, който действително се оказа много напрегнат и тежък както за жителите на града, така и за пазителите на реда. Злото, което породи новата банда растеше като гъба след дъжд. То сееше в сърцата на хората само страх и привличаше като магнит всичко най-лошо. Заедно с появата на „гастрольорите“ по улиците на града се появи и групичка подпийнали младежи, опитваща се да демонстрира на минувачите колективната си сила. Увеличиха се престъпленията на битова основа, сякаш хората губеха своя истинен облик, поддавайки се на негативната страна на своята същност.

Близо към полунощ районното МВР забележимо опустя. Остана единствено оперативната група и дежурните. Натрупаната умора през деня предразполагаше хората към сън. Старши лейтенант Чмиля замислено крачеше напредназад и в един момент се спря пред „маймунарника“. Оттам се носеше тихото хъркане на спящите му „обитатели“. Доволен от спокойната обстановка старшият седна в старото изтъркано кресло, наследство от червеното минало, постави краката си на един стол, нагласяйки се удобно и взе някакъв стар вестник. След това направи съсредоточена физиономия и опита да вникне в смисъла на информацията. След половин час, вестникът леко се повдигаше от хъркането на старши лейтенанта.

Сержант Костюшкин също се опитваше да се бори със съня, но младият организъм взимаше своето. Клепачите му започнаха да натежават и той задряма, подпирайки бузата си с ръка. Едва когато звънна телефонът, двамата помощници подскочиха и се събудиха, но след като не видяха наоколо своя началник отново се потопиха в сладка дрямка.

Единствено Ребров стоеше на пост, без да губи бдителност. Болката все така не напускаше тялото му. Аналгинът

само я притъпяваше временно, но не го избавяше изцяло. Майорът все още не беше имал подобни продължителни пристъпи на болка. Тялото му все едно бе чуждо и се налагаше да прилага не малки усилия, за да го накара да се движи. Желанието му да шава бе сведено до минимум, затова пък съзнанието... То работеше трескаво на пълна мощност и правеше някакви анализи на отминалия живот. Всичко това се случваше в някакво състояние на отчуждение от организма, през мъглявата пелена на приглушената, неспираща болка.

Ребров никак не можеше да се успокои от последното обаждане. „Какво се случва с хората? Какво се случва със света? Сякаш всички озверяха... На това отгоре и тази бабичка... Безсънието ли я е нападнало? Тук и без това е толкова напрегнато, а на нея и щукнало да чете лекции по телефона в полунощ, „каква била некадърна днешната милиция“... Всички могат да критикуват! Ха да ги видя да дойдат и да поработят малко тук като „работници по почистване на човешките отпадъци“! Добросъвестните граждани не виждат и една малка частица от цялата кал, с която се сблъскваме всеки ден в милицията... По-добре да се занимава повече с възпитанието на своите деца и внуци, отколкото да сипе проклятия. Гледай ги подрастващите, живеят на самотек! Постоянно провокират скандали, сбивания, ей така от безделие, взимайки пример от техните „опитни“ батковци. А психиката се скършва много бързо... Започват от нещо малко, за да не изглеждат пред своите събратя като идиоти, а после не забелязват как стават изцяло зависими от тази „зараза“. За едната доза наркоманът ще продаде и майка си! А когато задържаш подрастващите, родителите им толкова убедено уверяват, че „техния син не е такъв“, „задържан бил по погрешка, невинничкият“. А ти се оправдаваш като последния глупак, опитваш се да им отвориш очите за реалните факти и тяхното близко нерадостно бъдеще. Тогава си задаваш въпроса, за какво ми е всичко това? И без това животът не е цвете...

Ето, нашето началство как бичува своя брат за слабата

разкриваемост. И откъде може да дойде тази разкриваемост, щом милицията работи на един гол ентусиазъм? Бюджетът на МВР едва ли не всяка година се орязва от законодателите. Патрулно-разузнавателната служба практически е унищожена, а благодарение на нея, навремето се разкриваха голяма част от уличните престъпления. От органите на реда започнаха все по-често да уволняват най-опитните сътрудници, оправдавайки се с недостига на средства. И до какво доведе всичко това? До нищо хубаво. Професионалното ядро практически във всички служби беше унищожено. Местата на висококвалифицираните специалисти зае неопитната младеж, половината от която няма висше образование. А и какви са стимулите на днешната младеж? Къде е офицерската чест, порядъчността, достойнството, както бе едно време? Няма ги. Днес главният стимул е жаждата за власт и бързото забогатяване. Обират обикновените граждани, прикривайки се зад закона, без да им мигне окото и дори недоволстват, – Ребров погледна на кротко дремещите Костюшкин и Чмиля. – Не всички, но преобладаващото мнозинство. Откъде да има доверие народът, чиито интереси е длъжна да защитава милицията?“

Майорът направи масаж на слепоочията и челото, за да облекчи поне малко притъпената болка.

„От друга страна, пичовете също могат да бъдат разбрани, – продължи да размишлява той. – И те имат да хранят семейства. Кой умира от желание да си рискува живота, тичайки пред куршумите и да си хаби нервите за някаква мизерна заплатка? Получава се затворен кръг... А аз тук седя на телефона като последния идиот и изслушвам всички претенции към системата...“

Ребров изведнъж отново усети острата миризма на това помещение, както когато бе влязъл в него за първи път. Остра, специфична миризма на пот, цигари и застоял въздух, присъщи за подобни учреждения... Просто беше невъзможно да се избавиш от нея. Тя попиваше в човека и дрехите му със своите миазми, и като клеймо го съпровождаше навсякъде, известявайки всички за местоработата на дадения

индивид. В началото, когато работеше в дежурната стая, Ребров дълго не можеше да свикне с нея, но после дори забрави за нейното съществуване. И ето, миризмата отново го удари в носа, все едно някой му поднесе да помирише амониев хлорид. Ребров бързо излезе в коридора, отключи входната врата и изскочи от сградата.

Беше късна есен. Времето вече беше доста хладно, но на майора му харесваше миризмата на свеж и бодър въздух. „Това пък какво беше? – Възмути се на себе си, осъзнавайки действията си. – Само това ми липсваше сега на главата... Спокойно Ребров, спокойно...“

Майорът извади кутията с цигарите, драсна с клечката и запали цигара, опитвайки се да успокои разхлопаните в последно време нерви, но мислите му не спираха да го атакуват една след друга по някаква невидима спирала на логическите разсъждения за смисъла на битието.

„Да... животът ми отлетя както искрата на тази клечка. Не успях да се разпаля и загасвам под подухването на някаква по-висша воля... Свише?! – Ребров се удиви сам на себе си. – Старея ли, какво ли? Един вид още не съм на такива годинки...

Ама че парадокс, тялото се разпада на части, като на някакъв грохнал старец, а вътрешно се чувствам пълен с енергия, както в младостта си... Младостта... Ех, беше златно време! Никакви гнетящи грижи, светли мечти и твърда вяра в по-доброто бъдеще. Първата истинска любов... Да, това действително бе най-добрата част от моя живот...“

Майорът си припомни как мечтаеше след казармата да запише литературознание. Руският език и литературата бяха неговата сила още от ученическите години. Приятелят му Сергей, с когото заедно влязоха в казармата го помоли да му помогне да влезе в юридическия факултет. За едната шега, Ребров подаде документи заедно с него. На изпита успешно написа съчинение и за двамата. Историята също я минаха без проблеми. С английския успяха да се извъртят, вярно не без куриози, но все пак успяха. Слава на Бога, че преподавателката се оказа млада особа и влезе в поло-

жение. Ето как на шега, Ребров влезе заедно с приятеля си в университета. Професията на юриста в тези времена се смяташе за престижна. Младежта бе възпитавана с филмите, където се прославяха честта и достойнството на офицерите, тяхното мъжество и героизъм. Ребров, както и приятелят му бе обхванат от тази романтика и се стремеше да стане като някой от любимите си герои.

Когато започна работа, романтичният юношески пламък малко поугасна от сблъсъка с реалността. Приятелят му почти веднага се уволни от органите на реда, а Ребров остана да служи „на нуждите на своето Отечество“. Къде ли не е работил: в дознанието, в следствието... И практически навсякъде, заради своята честност и откровеност имаше постоянни конфликти с ръководството. След това го взе под крилото си началникът на следствието, същия честен и кален мъж от старата школа. Ребров успя да поработи почти 14 години като оперативен работник. На какво ли не се бе нагледал през тези години, с какво ли не се бе сблъсквал...

В паметта на майора изплува последният му сериозен конфликт, след което висшето началство създаде сериозни проблеми на неговите оперативни работници, приписвайки му и „грубо отношение в комуникацията му с по-старшите по звание“. А работата беше следната. Две години следяха една гад, два пъти осъждан, към когото водеха много нишки на различни престъпления. Беше много трудно да се докаже неговата съпричастност, защото успяваше да извършва престъпленията с ръцете на други хора, оставайки формално „чист“. Все пак веднъж се издъни. На оперативната група й се наложи практически четири денонощия да му лазят по петите. Благодарение на интензивната работа успяха да предотвратят убийство. При задържането на престъпната банда, бяха тежко ранени двама от колегите на Ребров. В крайна сметка, усилията им бяха натикани „в десета глуха“. Един от членовете на престъпната организация пое всички грехове, а главният заподозрян, „заради недостига на доказателства“, бе пуснат на свобода. Нещо по-

вече, основните документи по делото изчезнаха безследно. Две години нахалост, ранени колеги... И смисълът къде е? Ребров смяташе за свой дълг да възстанови справедливостта в кабинетите на висшето началство, откъдето постъпи тази „странна заповед“ да бъде пуснат главният заподозрян. В резултат на това Ребров бе изхвърлен със скандал от оперативната група и дори всички предишни заслуги не успяха да му помогнат. Всичко, което можеше да направи за него тогава бившият му шеф бе да го уреди в дежурната част на една от районните дирекции на МВР в покрайнините на града и да замаже положението.

До ден-днешен Ребров чувстваше това оскърбление в дълбините на душата си. На висшето ръководство изобщо не му дремеше за неговите заслуги, как той и неговите колеги рискуваха живота си, докато началниците си седяха в топлите кабинети, как Ребров загърби собственото си здраве за тази работа. Ето ти и резултата – цироза. За нея може да се каже, че е болестта на оперативните работници. Няма нищо учудващо, защото всеки ден бе изпълнен с огромно количество стрес, кръв и трупове... Кой нормален организъм може да издържи подобно нещо? Оттук идва и необходимостта човек да се поотпусне с чашка в ръка, за да може поне мъничко да излезе от това шоково състояние.

Майорът трескаво търсеше в цялата си служба, за която бе дал голяма част от своя живот, поне някакъв смисъл. „Как изживях живота си? Постоянно се борех за справедливост... Кого от реалните бандити успях да тикна в затвора? Никого! Тези, които трябваше да лежат в панделата сега са или депутати, или в градската управа, кой станал „уважаван човек“. А реално са си чисти престъпници! Кого вкарваха в затвора? Този, който откраднал кокошка от бабата? Или колата на съседа? Или греда от мината? Тези хора от глад и пиянство натворили някоя глупост и! Хвърляха в затвора тези, които нямаха пари да се откупят. А на истинските бандити им е все тая какво ще правим! Дава си човекът солиден подкуп и делото му изчезва. По-добре да сложат

едни официални тарифи и нека всеки върши каквото си иска... За какво тогава да се навирам под куршумите и да рискувам живота си? Пълен бардак...“

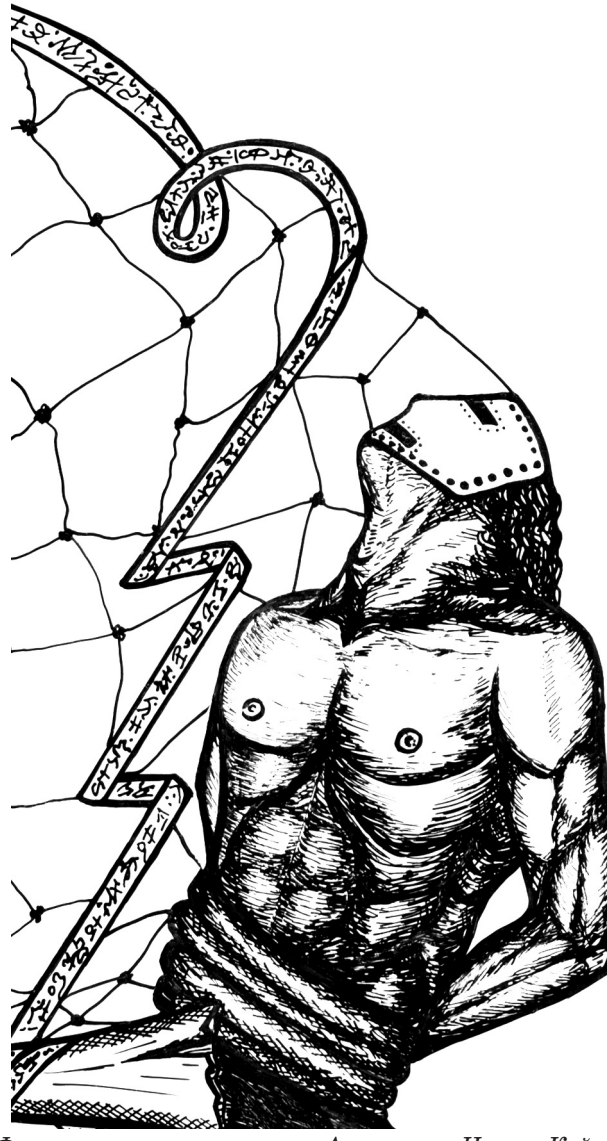
Независимо че свежият въздух действаше ободряващо, Ребров отново започна да нервничи. Кълбото от мисли отново започна да навива тежки думи, преминаващи за кой ли път през съзнанието и нагнетяващи ненавист и злоба. Майорът загаси фаса си с крак така, сякаш той бе виновен за всичко, което се случваше в живота му. Влизайки в сградата отново заключи вратата след себе си и се запъти към работното си място. Противната миризма се усещаше, но поне не дразнеше толкова.

Всички в дежурната стая тихо похъркваха. Старши лейтенант Чмиля отвори едното си око, прецени обстановката и отново се потопи в дрямката си. Майорът се приближи към мирно дремещия „маймунарник“. „Хъм, отново са довели бездомника, наркоманите... Едни и същи лица. Искат разкриваемост?! По какъв начин, с такива индивиди ли? Колко е глупаво всичко... Та нали всички разбират прекрасно, че тези „отпадъци“ на цивилизацията са само следствие от творящото се наоколо беззаконие, а причината се крие в тези, които създават подобни „отпадъци“ без да им трепне окото. И всички мълчат и треперят за собствената си кожа. Откъде да се вземе справедливостта в тази страна? Изобщо на кого са му нужни в днешно време защитници на справедливостта. Все едно съм се родил в чуждо време...

Ех, живот, животец... Кой те е измислил? Мечтаеш, планираш в младостта си едно, а се накисваш в най-неочакваното и драпаш в него цял живот. Ако погледна реално на нещата, всичко това не е мое. Изкарах целия си живот тук само защото така се получи. А и семейството трябваше да храня. Мислех си, поне като се пенсионирам ще реализирам своите литературни мечти, ето още малко и дъщеря ми ще завърши медицинската академия... И бам – цироза... Излиза, че животът ми идва към своя край. И какво успях да свърша от това, което искаше душата? Нищо. Толкова е глу-

паво да се мисли, че имаш още време. Ако имаш някакво, то е тук и сега. И трябва да се ползва изключително рационално, не бива да се изпуска нито един шанс в живота, нито един безценен миг.

Кой знае защо изобщо съм се родил на Земята... Да продължа рода? Но детето пораства за някакви си 18 години. А по-нататък? Внуци, старост... Всичко се свежда до някакъв луд кръговрат в грижа за потомството, като при всяко друго животно. Тогава по какво се различава човекът? С умението си да мисли? Да мисли за какво? Как да си направи жилище, как да си народи деца, да ги изхрани и да им помогне да си стъпят на краката? Излиза, че човек се различава от животното само по това, че то прави всичко инстинктивно, а човекът осъзнато? Съдейки по живота си е точно така, но защо тогава вътре в мен ми се иска нещо повече, нещо излизащо от пределите на този закоравял през вековете порочен кръг? Потомството е нещо прекрасно, но ти се раждаш сам, вариш се в котела на живота отново практически сам (тъй като родините са все пак някакъв външен стимул и поддръжка на твоята собствена жизнена платформа) и в края на краищата умираш сам, преживявайки това явление на някакво лично вътрешно ниво. Та нали никой не знае нито мислите ти, нито истинските ти преживявания, нито твоя истински живот с всички „видео“ и „аудио“ файлове, отразяващи действителността в мозъка ти. Тогава за какво й е на природата натрупването на вътрешна информация, на мислите в индивида? Де факто не е необходимо на никого, освен на теб самия. Какво се крие в дълбините на тази тайна на природата? И ако отглеждаш децата си 18 години (без да разбираш кой реално ги е отгледал, защо някои техни мисли и постъпки си остават загадка за теб), то за „отглеждането“, или по-добре да го наречем за „натрупването“ на твоето вътрешно състояние, изразходваш целия си съзнателен живот, от най-ранното си детство и завършвайки с последния си ден на тази Земя. Тогава в какво се крие самият смисъл? За какво се дават всички тези степени на трудност и страдания?

Фрагмент от рисунката на Анастасия Нових „Кой си ти?“

Защо бързо отлитащата младост те дарява с мигове на вътрешно щастие, за които после тъгуваш цял живот? В какво се състои основният смисъл на човешкото битие? В крайна сметка кой съм аз? Нима съм просто едно тяло? Определено не. Защо този чувал с кокали и течности се движи единствено благодарение на силата на моята воля? Моята? А кой тогава съм аз, ако мисля независимо от болката в тялото си? И какво изобщо представлява болката? Кой съм аз?!“

Ребров неволно изтръпна от тези неочаквано нахлули нови мисли, стигащи до дълбините на душата му. Той разтръска леко главата си. В тази нощ с него действително се случваше нещо необикновено, нещо, което не се бе случвало никога досега. Неговото съзнание бе свикнало да отговаря на логични въпроси с изчерпателни разсъждения. А сега си задаваше на пръв поглед елементарни въпроси, но в същото време невероятно сложни, докосващи нещо лично дълбоко в него, от което разумът му с неговата обичайна логика буквално блокира в опита си да даде отговори. Ребров отново разтресе леко главата си, предполагайки наивно, че по този начин ще се избави от натрапчивите мсли. Те не изчезнаха, дори напротив, усилиха своята атака, заедно със заливащите го обичайни мрачни мисли за битието и насъщния. Освен всичко, тялото му не спираше да бие тревога със своята болка. Тъкмо в това ужасно състояние майорът бе застигнат от поредното телефонно обаждане в три часа през нощта. Ребров вдигна слушалката и отговори автоматично с уморен глас:

– Дежурният на петнадесето районно на милицията, майор Ребров...

Чу се женски глас. Съвсем обичайно явление – пиянска свада. Нечий рожден ден, преминал от прекомерната консумация на спиртни напитки, от приятно веселие в боксов двубой. И започнало изясняване на отношенията до кръв... Ребров се свърза по вътрешната линия с оперативната дежурна група. След известно време в дежурната стая влезе капитан Онищенко със сънено лице.

– Е, и кой този път се е веселил до припадък в три часа през нощта? – попита той, разтърквайки очи.

– Ето, – кимна Ребров.

Капитанът прочете бегло записа.

– Браво бе, чак на другия край на района трябва да се замъкнем! Ех, не е лека нашата...

Онищенко погледна дремещия под вестника Чмиля, усмихна се и тихичко се промъкна до него.

– Рота, стани! Старши лейтенант Чмиля, два извънредни наряда! – силно каза той.

Съненият Чмиля инстинктивно подскочи в стойка мирно, събори на земята паянтовия стол и един пепелник пълен с фасове, но моментално дойде на себе си. Заедно с него от уплаха подскочи и сержант Костюшкин.

– Ама че работа, Онищенко! Един ден ще остана без поколение заради теб, – недоволно произнесе Чмиля.

– И защо без поколение? – удивено произнесе капитана.

– Защо, защото... – подразни го той. – Знаеш как влияе всичко това на психиката...

– А-а-а..., – каза Онищенко и добави: – Е, „властта без злоупотреба губи своята привлекателност“. Не са ли твои думи?

– Е, да, това се нарича „без стимул и магьосникът дреме“.

Дежурното се оживи. Докато Онищенко говореше с Чмиля, дойдоха още двама оперативни и един шофьор.

– Всички потеглихме, – каза капитанът, излизайки от дежурното.

– Успех, – отговори Ребров.

След заминаването на оперативната група Чмиля се помота из помещението, като събудена мечка от зимен и сън. Сритвайки остатъците от счупения стол започна да си мърмори нещо под носа:

– Ама че и Онищенко... „няма да го ям, но и на другите няма да го дам“. Прекъсна съня ми на такова място, гадина...

– Седни на пулта, докато направя кафе, – каза Ребров, гледайки старши лейтенанта.

Чмиля „заряза“ заниманието си, стовари се на стола

и се оглеждаше настрани на кого да си го изкара. Ребров очевидно не подхождаше за тази цел. Той бе по-старши по звание, а и доста свестен мъж, винаги се отнасяше с него човешки, не като Онищенко. Чмиля обиколи помещението с поглед. „Да отида да погледна каква е хавата в „маймунарника“ ли?“ – помисли си той, хвърляйки един поглед върху камерата, но в този момент в дежурното влезе Костюшкин, който се връщаше от тоалетната. Чмиля набеляза цел за изпускането на „парата“. Той придоби страшен вид и използвайки момента, че Ребров го няма, каза властно:

– Сержант Костюшкин, защо има боклуци на работното място? – той посочи с пръст търкалящите се на земята фасове и заповяда: – Бързо да вземеш метлата и да почистиш!

– И защо аз? Да не съм ги хвърлял аз? – със същия претенциозен тон му отговори Костюшкин.

Чмиля чак онемя от удивление.

– Ама че младеж! Ти как говориш със старшия по звание, твоята мамица?!

– Какво се правиш Чмиля! Аз крив ли съм ти за нещо? Ти ги събори, ти си ги събирай.

– Какво, какво?

Старши лейтенантът бавно стана от стола. Гледайки на неговата внушителна фигура Костюшкин някак си се сви, тъй като не бе кой знае колко як. Така че, когато Чмиля се изправи заплашително със своите респектиращи габарити, сержантът не се реши да изпитва повече съдбата, изправи се в стойка мирно и козирува.

– Тъй вярно, взимам метлата и ще измета!

И моментално изчезна от очите на Чмиля за необходимите пособия.

Последният цъкна доволно с език, седна обратно на стола и промърмори:

– На какъв ми се прави...

Когато Ребров донесе кафе на тримата, старши лейтенантът четеше поучителна лекция на Костюшкин как трябва да се изпълняват заповеди в милицията. Костюшкин

през това време вече домиташе фасовете и поглеждаше недоволно към Чмиля.

– А, заели сте се с почистване? Браво на вас! – похвали ги Ребров, – хайде да хапнем.

Майорът извади голям сандвич, грижовно приготвен от жена му и го разряза на три части.

– Ето, вземайте си.

Пиейки горещо кафе, Чмиля смекчи своя агресивен тон.

– Да, кафенце, – и погледна към часовника, – в три и двайсет такава райска наслада! Костюшкин, цени миговете на своята младост! Къде можеш да пиеш кафе в три часа през нощта, в компанията на онези екзотични индивиди, – Чмиля кимна към „маймунарника“, – с такива специфични аромати?

Ребров се усмихна едва забележимо, чувствайки към какво клони Чмиля, а той продължи да нарежда:

– Представяш ли си, седиш си и пиеш горещо кафе в подобна мрачна нощ (жалко, че не е нито петък, нито тринадесети), под светлината на облещена луна с такива черни, черни облаци, когато върколаците кръстосват града и вият продължително...

В този момент действително се чу кучешки вой. Костюшкин едва не изпусна чашата си, но произнесе на глас:

– Аха, сега ще ни разкажеш за върколаците... Много забавно, намери кого да баламосваш.

– Аз?! Баламосвам?! Никога?! Ето Ребров няма да позволи да се леят лъжи, – и продължи със зловещ глас: – Преди два месеца, недалече оттук, в едно село умрял при много странни обстоятелства един върколак на име Люка. Само да бе влязъл в къщата му, по-скоро в хамбарчето... Направо щеше да умреш от страх! Дори опитните оперативни работници не можаха да мигнат две седмици, защото Люка постоянно им бил пред очите. Представи си голяма маса за разчленяване, кръв, червя, смрад, висят десет одрани трупа...

Костюшкин, който се бе вживял в разказа се задави с кафето, закашля се и хукна към тоалетната.

– Ех, – махна с ръка Чмиля. – Слабак!

– Е, с десетте трупа се престара, – отбеляза Ребров. – Стигаше и един за впечатление.

– Аз просто така, за гъдел по нервите, – шеговито каза Чмиля.

През това време се чу рязък, оглушителен телефонен звън. Чмиля и Ребров изтръпнаха едновременно.

– Да, братко, нервите на всички ни не издържат! – усмихвайки се на тази реакция, Ребров взе слушалката и каза:

– Дежурният на петнадесето районно на милицията, майор Ребров.

– Идвайте бързо, – разнесе се треперещият глас на някаква старица. – Там... там... се стреля... Нещо се случва, детето плаче...

– Минутка. Кажете ми вашето име, презиме, фамилия и адрес...

Старицата започна сбито да отговаря, вълнувайки се през цялото време и повтаряйки, че зад стената се е случило нещо, детето плаче и трябва спешно да се дойде. Тревожното състояние на възрастната жена се предаде на някакво невидимо ниво и на Ребров. Нещо в него се сви, но майорът се опитваше да се държи спокойно и изясняваше всички подробности от ситуацията, както изискваше правилникът. Макар прекрасно да разбираше, колко глупави изглеждаха въпросите му на човека от другата страна на линията. Той се намира в шоково състояние, а те го питат за името и фамилията му. От друга страна, все някой трябва да запази спокойствие, да разсъждава трезво и ясно, колкото и да е напечена ситуацията. Нали всяка паника само влошава и без това нажеженото положение.

След около две минутки майорът изясни ситуацията. Обадиха се съседите на частен дом с двама собственици. Старецът и старицата се събудили от странни звуци, приличащи на изстрели. После зад стената чули някакво тропене и рев на дете. Тогава веднага се обадили в районното.

Ребров напрегна паметта си. Адресът му се стори познат и изведнъж си спомни... Разбира се, когато беше още оперативен работник, пътищата му се пресякоха със собственика на тази къща. Свестен мъж, в онези времена помогна да се залови един закоравял рецидивист. Сега бе станал предприемач. Живееше със съпругата си, дете на около десет годинки и възрастната си майка. Търгува заедно с жена си на битпазара. Живеят нито бедно, нито богато. Изкарват с честен труд парите си. Мъжът не пие и не пуши. Има някакви проблеми със здравето, май беше язва... Не, ако имаше пиянска свада, едва ли щеше да е в тази къща.

Ребров съсредоточи вниманието си. Смътното безпокойно чувство нарастваше като снежна топка. „Не, нещо тук не е наред, там действително се е случило нещо сериозно. Трябва спешно да викам оперативната група. Стоп...“ Оперативната група замина в другия край на района. Ребров пресметна наум – докато им съобщи, докато дойдат вече може да е прекалено късно. Прекалено!!! Ребров не знаеше защо беше толкова убеден, че колегите му няма да успеят. Той чувстваше всичко това на някакво подсъзнателно ниво, и че трябва да се действа много бързо. Майорът скочи от мястото си и хукна за якето си.

– Какво се случи... – Чмиля не успя да се изкаже, когато Ребров го прекъсна на половината си път.

– Чмиля, съобщи спешно на оперативната група адреса. Нека да се насочат натам при първа възможност!

Усещайки цялата сериозност на ситуацията, Чмиля попита:

– Какво се случи?

– Някаква бабичка чула изстрели. Чула и нещо като борба зад стената... Тази къща е на две преки... Не желаеш ли да се освежиш с леко кросче? – попита Ребров с по-спокоен тон, което не се получи много убедително.

– Разбира се, винаги, – отвърна объркано Чмиля и сви рамене.

– Кой ще остане тук?

През това време в дежурното влезе сержантът.

– Хубави са ви среднощните шегички, каза смеейки се Костюшкин, приемайки сценаta за поредната шега.

– Костюшкин, оставаш на телефона. Чмиля звъни на оперативните.

Ребров побърза за якето, а Чмиля започна да се свързва с оперативната група.

– Какво се случи? – сепна се Костюшкин.

– В милицията невинаги се спи по нощите, а понякога се и работи, – каза заядливо старшият. – Какво стоиш като пън? Изпълнявай заповедта!

Той се свърза с оперативната група и обясни каква е ситуацията.

– И какво, сам ли ще остана тук?! – най-накрая стопли Костюшкин и очите му се оцъклиха, – това не е позволено!

– Как така сам? Гледай колко събеседници имаш! – Чмиля кимна към „маймунарника“, намятайки якето си. – Кой от кой по-интересни.

– Това не е разрешено по устав! – Опитвайки се в своята истерия да скрие страха Костюшкин.

– Слушай, мекотело! – Чмиля хвана сержанта за яката и хубавичко го разтресе. – Какво зацикли: „Не било позволено, не било позволено“. Приеми го за извънредна ситуация. Разбра ли?! С Ребров ей сега ще се върнем. Ще си поседиш малко и нищо няма да ти се случи. Какво, да не се страхуваш като женичка?!

Последната фраза подействa на Костюшкин доста отрезвяващо. През това време се появи облеченият Ребров.

– Да тръгваме, – заповяда той, проверявайки в движение своето оръжие. – Костюшкин, затвори след нас.

– Да взема да се обадя на началството щом ситуацията е извънредна? – объркано каза сержантът.

– Ей сега ще те позвъня! – заплаши го Чмиля. – Защо да притесняваш хората в три и половина сутринта? Може всичко да е наред и просто да им се е причуло... Ще хвърлим едно око и ще се върнем. Ясно ли е?!

– Край, – обречено измърмори Костюшкин.

– Не чух?

– Тъй вярно, – рапортува той.

– Ето, това е съвсем друго нещо, – доволно каза Чмиля.

– Зарежи ги тези глупости! Да отиваме по-бързо, – даде зор на старши лейтенанта Ребров.

* * *

На улицата беше доста студено. Духаше пронизващ северен вятър. Земята бе леко заледена. Наоколо нямаше пукната душа. Ребров и Чмиля бягаха през квартала със сивите девететажни блокове. Техният тропот се разнасяше наоколо, но едва ли някой го чуваше. Всички светлини отдавна бяха угаснали и народът кротко спеше в предизгревното време в топлите кревати, наслаждавайки се на сладките си сънища.

Чмиля бягаше отпред и дори се опитваше да заформи разговор с майора.

– Не го преживявай толкова! Може на бабичката просто да й се е причуло. Или пък младежта се весели и гърми бомбички. Нали и аз съм бил млад, прекрасно знам какво е.

– Аха... намери ми се... „старче“, – каза майорът.

Ребров малко поизостана, независимо, че се стараеше да бяга бързо, колкото му позволяваха силите. Тялото му просто се разпадаше на части от силната болка и всяко тръскане го прорязваше силно в черния дроб. Краката му бяха като гумени, а ушите му бучаха. В главата му – пълна мъгла. И все пак той продължаваше трудния бяг все едно не преодоляваше две кварталчета, а дистанцията на целия си живот.

Чмиля се огледа. Виждайки колко усилия полага Ребров, за да пробяга разстоянието, направо му се сви сърцето. Старшият забави темпото и започна да тича наравно с майора.

– Слушай, какво летим като на пожар?! Хайде да се разходим. Може бабичката да е сънувала кошмар, а ние като

идиоти в три и половина през нощта да тичаме към нея! – И добави шеговито: – Да не сме някакви геронтофили с теб? Аз лично съм с традиционна сексуална ориентация.

– Напред! – изпъхтя Ребров.

– Щом казваш напред, значи напред... Не възразявам, – и не без ирония в гласа продължи: – Така да бъде! Казват, че в живота трябва да се опита от всичко... Слушай, да взема да притичам сам до тази бабичка? Един вид да разузная как е хавата. А ти ще изчакаш в районното, докато изясним какво се случва...

– Не всичко... е радост... и рози... – опита да отговори със същия шеговит тон Ребров, пъшкайки от бързото бягане.

Най-накрая кварталчето с девететажните блокчета остана зад гърба им, започнаха оплетените лабиринти на частните къщички.

– Къде хукна, Чмиля? – Ребров викна към старшия.

– Та нали улицата е в тази посока! – Кимна първият.

– Не... в тази, – махна майорът и хукна, показвайки пътя.

Събудените от тропота кучета вдигнаха силен вой в квартала. Ето я и нашата улица, отиваме към последната къща на ъгъла. Ребров почти увисна на вратичката в опит да си поеме дъх. Чмиля също се сви в подобна поза, опря ръцете си на коленете и опитваше да нормализира дишането си.

– Не мога... да те стигна, – произнесе той, дишайки тежко.

Чмиля повдигна очи към подозрително утихналия майор. Ребров стоеше като изкопаемо, затаил дъх и взиращ се някъде в двора. И ако не бе вдигнал ръка, показвайки с жест „Внимание!“, Чмиля щеше да си помисли, че е умрял. Предният и страничния прозорец, очевидно на една и съща стая светеха. Зад пердетата се мяркаха някакви сенки.

Ребров тихичко отвори вратичката и заедно с Чмиля влезе в двора. Недалече лежеше мъртво кучето в тъмна локва. Чмиля приклекна и опита с върха на пръста си от лепкавата течност. „Кръв“, – утвърдително кимна той.

– Влез отляво, – прошепна майорът, посочвайки страничния прозорец.

Чмиля отново кимна. Ниско приклекнал хукна към селскостопанските постройки и за нула време стигна до оградка, отделяща двора от малка цветна градина, към която гледаше страничният прозорец. Независимо от огромната си фигура, старши лейтенантът почти безшумно прескочи оградката и се сля с тъмнината.

Ребров изтри потта от челото си. Извади от кобура своя пистолет, свали предпазителя и се приближи до вратата. Сърцето му биеше лудо в гърдите и ударите му ехтяха по цялото му тяло. Дишането му бе интензивно. Ръцете му трепереха от бързото бягане и от пренапрежението, а гърлото му беше пресъхнало. Той хвана дръжката на вратата и лекичко я натисна. Вратата беше отключена. Ребров я отвори по възможно най-тихия начин и влезе в къщата. Придвижваше се в тъмнината много бавно с опипване, но се натъкна на нещо меко и клекна. В лекия лъч на светлина от леко открехнатата врата на стаята, той видя ръка на възрастна жена. Провери пулса – нямаше, въпреки че тялото беше още топло. „Очевидно жената е поела първия удар върху себе си, – помисли Ребров. – при това съвсем скоро...“ Майорът прекрачи трупа, хвана здраво дръжката на пистолета и започна да се придвижва безшумно към ивичката светлина идваща от стаята.

Приближи се до следващата врата и много леко я открехна. Беше някаква междинна стая. В помещението отляво светеше лампата. Именно оттам идваше детският плач. Мъжките гласове грубо заповядаха да им се дадат всички пари. Чуваха се глухи удари и стон. Ребров клекна внимателно пред открехнатата врата и погледна. Двама въоръжени бандити в черни маски пребиваха връзания и захвърлен на земята стопанин на къщата, заповядвайки му да каже къде са скрити парите. На рамото на единия от престъпниците висеше автомат, другият държеше в ръцете си пистолет. Третият бандит стоеше отляво с брадва в ръка и наблюдаваше действията на другите двама. Зад него беше

момченцето вързано към радиатора отстрани на прозореца и плачеше жално със затворени от страх очи. Отдясно, на дивана лежеше вързана жена с кърпа в устата.

Ребров трескаво разсъждаваше как да действа по-нататък. В този момент единият от нападателите, този с автомата, хвана стопанина за косите и посочвайки с пръст детето извика: „Така значи, гадино, гледай сега!“ и кимна към единия от бандитите, който замахна над крехкото телце на детето с брадвата. Момчето заврещя оглушително...

Ребров сякаш го удари ток. Без да мисли скочи от място, викайки някакви стандартни фрази, дори без да чува гласа си. Единствената мисъл, която се въртеше в главата му бе да спаси на всяка цена детенцето. В този момент почувства ярък, изгарящ лъч да го пронизва отзад в областта на тила. Тялото му буквално се взриви, през него мина мощен поток от тръпки, все едно след удар от електричество. От този момент нататък цялата му картина на възприятие се промени. Изчезнаха мислите. Настъпи яснота и абсолютен покой. Времето се забави.

Той видя насоченото към него дуло на пистолета, но страхът отсъстваше. Имаше единствено яснота и хладно изчисление на ситуацията. Зрението се концентрира по необикновен начин и ясно фиксира как куршумът излита от дулото на пистолета на бандита. Ребров наклони машинално глава, измествайки се от траекторията му и едва тогава последва изстрелът и огънят излизащ от дулото.

Погледът му падна върху дясното рамо на противника. Странно, Ребров не виждаше нито дрехи, нито дори кожа, а единствено натрошаването на раменната става, тогава натисна машинално спусъка и в следващия момент куршумът прониза противника точно в набелязаната цел. Действайки почти автоматично, Ребров скочи с невероятен за възрастта си скок към бандита с брадвата и така го ритна с левия крак в гърдите, сякаш цял живот бе тренирал източни бойни изкуства. Със страшна сила той се заби в стената, отскочи като топче от нея, рухна на земята и изпусна брадвата.

Ребров завъртя леко глава надясно. Третия нападател пусна косите на мъжа и се приповдигаше с насоченото дуло на автомата към майора. Ребров действаше бързо, леко и точно, сякаш в продължение на много години бе отработвал до пълен автоматизъм движенията си. С десния крак изби автомата настрани и надолу, притискайки го към пода. Продължи движението си, приклекна и нанесе удар с левия лакът с цялата тежест на тялото си зад ухото на бандита, който се строполи безчувствено върху стопанина на къщата. Ребров прехвърли пистолета в лявата си ръка, а с дясната взе автомата. През това време фиксира с периферното си зрение нещо странно.

Майорът обърна главата си. В дъното на междинното помещение, около вратата, където стоеше преди броени секунди, видя прозрачен сияещ силует. Неговите черти ставаха все по-ясни и накрая се появи обликът на прекрасно лице. Взорът му проникна безпрепятствено в душата на Ребров, озарявайки със своята светлина най-потайните й дълбини. Той почувства, че не е в състояние да издържи силата на този поглед, но и не можеше да се откъсне от неговото възхитително притегателно и благотворно въздействие, радващо сърцето му.

След секунда, за огромно удивление на майора, периферното му зрение заработи така, все едно гледаше в упор случващите се отстрани събития. Ребров разгледа в най-малки детайли как се пръска прозорецът на стаята на множество парчета, как през него влита парче греда, избивайки рамката му и как след нея лети мощната фигура на старши лейтенант Чмиля. Учудвайки се на това необикновено свойство на своето зрение, майорът с много усилия откъсна поглед от сияещия лик и погледна към прозореца, който, колкото и да бе странно беше цял. В същата секунда обаче стъклото му се пръсна на парчета и картината, която преди малко бе видял се повтори едно към едно. Чмиля влетя в стаята като ураган, но, виждайки живия и невредим майор, а също така обезвредените противници разпръснати около него и онемя. Излезе

бързо от вцепенението и се зае да закопчае ръцете на бандитите.

Ребров продължаваше да съхранява същото състояние на абсолютно спокойствие. Той отново погледна към междинната стая, която бе привлякла така силно неговия взор. Помещението бе празно и тънеше в непрогледна тъмнина. Само лека разсеяна светлина се отдалечаваше плавно и осветяваше коридора. Без да се замисля, Ребров тръгна след нея.

С всяка следваща стъпка, светът променяше все по-силно и по-силно своите очертания. Колкото повече се отдалечаваше ярката светлина, толкова повече се фокусираше и свиваше пространството около него. Влизайки в тъмния коридор, той все едно влезе в бавно завихрящ се тунел. Кръглите „стени“ и „под“ бяха в някакво аморфно състояние. По-точно „стените“ и „пода“ бяха понятия от миналото на Ребров. Сега виждаше нещо от сорта на различни по конфигурации и яркост клъстери от атоми и молекули, които подобно на живи същества променяха формата си и повтаряха отпечатъка от стъпките му. Ръката на Ребров спокойно проникваше в „стените“ на тази маса, макар изобщо да не приличаше на ръка, а на някакъв струящ поток от разноцветни енергии, затворени в обвивката на същите частици както „стените“ и „пода“.

Пред себе си видя групирани по необикновен начин атоми и молекули примесени със светлината на угасващите енергии. „Старицата“, – проблесна мисълта му в главата. Тялото й все още излъчваше лека светлина. В областта на главата, в самия център, пулсираше в златисточервеникав цвят малка хладна маса. Над тялото й бе увиснало ослепително ярка и плътна светлина. По някакъв непонятен начин Ребров разбираше, че тази светлина и пулсиращата маса в главата бяха едно цяло, което изграждаше човешката същност, пребиваваща в телесната му обвивка. Стори му се, че това малко сияещо Нещо е самото живо, извечно същество. Той почувства върху себе си невидимия му поглед, напрежение и някаква раздираща душата тъга.

Той го разбра всичко без нито една дума. „Всички са живи, живи“, – мислено произнесе майорът. Съществото възприе изключително точно неговите мисли. То засия с меки, невероятно топли преливащи цветове, дублирайки тези оттенъци в малката хладна маса и остави в душата на Ребров аналогично успокояващо и омиротворяващо чувство. Тогава той бе озарен и разбра ясно, че смъртта като такава не съществува!

Това откритие го порази и разтвори портите на един повече от реален свят, светът на вечността, който изпълваше живота със съвсем нов смисъл на съществуване. На улицата Ребров се оказа уж в познат, но в същото време съвсем различен свят. Потоците от заредени частици умиваха тялото му с пориви на осезаема жива сила, наречена „вятър“. Частиците проникваха в телесната му обвивка и изпълваха други частици със своята енергия, които по верижен начин предаваха тази сила на останалите, пораждайки чувството на свежест и бодрост в целия организъм.

Светът изобщо не беше в някакви тъмни тонове. Той играеше с причудливата светлина на живота, която Ребров изобщо не забелязваше преди. Всичко наоколо сияеше с различни цветове. Нямаше разделение на живи и не живи обекти. Всичко бе живо посвоему; придвижваше се, съединяваше се, получавайки неповторима гама от преливащи цветове, разделяше се на различни пулсиращи оттенъци и преобразуваше по един необикновен начин своите състояния...

Потресен от видяното, Ребров приседна на крайчето на вратичката. Едва тогава забеляза, че бе започнал да вижда по някакъв необикновен начин подобно на хамелеон. Зрителният му кръгозор се разшири значително, той съзерцаваше, без да обръща главата си практически в абсолютно всички посоки. Единствено една тясна ивичка отзад и отдолу оставаше невидима. За да види тази част на пространството трябваше леко да премести главата си. Ребров не можеше да разбере какво стана със зрението му. Затвори очи и ги прикри с ръце, но независимо, че клепачите бяха затво-

рени, виждаше собствената си ръка и пръстите опиращи се в клепачите. Нещо повече, виждаше всичко, което се случва около него, сякаш не съществуваха никакви прегради.

Ребров шокирано махна ръката от лицето си и я погледна, но в този момент откри други удивителни зрителни способности. Колкото повече съсредоточаваше вниманието си върху връхчето на пръста, толкова по-дълбоко проникваше неговият поглед, увеличавайки видимия обект многократно, все едно с микроскоп, макар и да чувстваше, че държи ръката си на същото разстояние от очите. Видя до най-малките подробности релефния отпечатък на пръста си във формата на причудлив лабиринт, приличащ на изрязана с неравни канавки и плоски хълмове местност. Под този загадъчен релеф се криеше друг невидим свят. Розова маса обвиваше разклоняващите се устия на еластичните синеещи тръбички. Те пулсираха интензивно и изтласкваха по многобройните ходове, под мощно вътрешно налягане, бурните потоци на червената течност. Но и в този, невероятно жив свят съществуваше още по-фин свят. От това силно съсредоточаване дори леко му прилоша. Ребров машинално откъсна погледа от пръста си и зрението отново стана разфокусирано, връщайки пръста в обичайната му форма.

Опитвайки да дойде на себе си, Ребров се съсредоточи върху звуците, но и тук се сблъска с уникално явление. Не ги чуваше както обикновено, а ги усещаше с цялото си тяло. С нескрито любопитство майорът продължи да изследва новите възможности на организма си. Първо почувства лая на кучетата. Звуковите вълни сякаш бяха живи и със свой собствен заряд от енергия. Раждайки се и преминавайки много кратък жизнен път, те променяха с колебанията си цялото пространство. Ребров чувстваше как еластичните вълни се отразяваха от неговото тяло, все едно бяха връхлитащи морски вълни порещи морския простор, подобно на стремителен поток умиващ подводния камък. Той почувства други, много по фини шумове и жизнената сила на тези енергии.

Рисунката на Анастасия Нових „Майор Ребров“

Ребров с увлечение започна да се съсредоточава върху различни усещания. В този момент пред него се разкри съвършено потресаващата картина на мирозданието. Всички тези цветни оттенъци на заобикалящото го пространство се оказаха не нещо друго, а разнообразни енергии с различна дължина на вълната. Нещо повече, всички живи и неживи обекти представляваха съвкупност от енергийни частици, пораждащи специфични вълни. Многообразието и взаимодействието им бе впечатляващо. Вълните бяха носители на различна сила и енергия, придвижваха се със своя индивидуална скорост, ускоряваха се една друга, сблъсквайки се в пространството, отразяваха се, поглъщаха се или се превръщаха в друг вид енергия. Наблюдавайки цялото това великолепие, Ребров неочаквано направи за себе си още едно потресаващо откритие: този живот никога не е спирал! В него не съществува понятие като „смъртта“. Енергиите, които изграждат смисъла на живота, само преминават от едно състояние в друго, променяйки формата. Те съществуваха вечно!

От тези открития на Ребров чак му секна дъхът. Като бурен поток нахлу небивала радост и безгранична любов към всичко. Искаше му се да прегърне целия свят с душата си и изцяло да се разтвори в неговата поразителна хармония. Ребров възхитено погледна безкрайното пространство на нощното небе от обхваналото го вдъхновение, което бляскаше с ослепителни звезди. Почувства идващите оттам шумове, които по-рано не бе чувал, дори не бяха шумове, а някаква симфония, която ту организираше всички звуци в прекрасна мелодия, ту услаждаше слуха с отделно звучащо великолепно соло. Музиката очароваше със своите нежни нюанси и необикновена вътрешна красота.

Ребров се наслаждаваше на звученето на Космоса. Ясно чувстваше някаква вътрешна връзка между себе си и изумителното мироздание, сякаш знаеше кое къде се намира: къде е разтопената звезда, къде е планетата, къде е просто светлината от отдавна променилата се енергия

на угасналата форма. А в някои тъмни места на Космоса, явно чувстваше съществуването на невидимите за очите галактики и техните планети с напълно реален, подобен на нашия живот. Ребров не просто почувства единство с космоса, а дори някаква неразбираема връзка на всеки атом от неговото тяло с всеки електрон на небесните тела. На някакво невидимо ниво в съзнанието си той разбираше, че ако остане още малко в това потресаващо състояние на дълбочинно проникновение в тайните на мирозданието, пред него ще се разкрие нещо отвъд границите. В този момент му стана истински неловко, сякаш още малко и ще изгуби съзнание. Ребров погледна към земята в опита да дойде на себе си.

Пристигна оперативната група. Започнаха да сновят хора напред-назад. Ребров усети острата миризма на кръв, барут, бензин, смес от мъжки парфюм и миризми от дежурните отделения, и още цяла дузина различни специфични миризми на самата къща. Пристигнаха колите от прокуратурата, ОБОП-а, „бърза помощ“. В двора започна интензивно движение.

Ребров наблюдаваше дистанцирано суетенето на всички тези хора. Те приличаха на мощни източници, които излъчваха различни вълни. Вълните бързо запълваха пространството на къщата с енергийни колебания. Майорът за първи път забеляза, че човек заема много повече място, отколкото можеше да си представи. Отстрани тялото приличаше на огромен рояк от миниатюрни пчели, движещи се в групи по зададените направления. Този рояк от атоми и молекули примесени с различни вътрешни енергии беше обграден на около двадесет сантиметра с плътна мъгла. А върху него струеше необикновена светлина на разстояние около половин метър. Целият този пашкул постоянно излъчваше някакви енергии, които изпълваха близкото пространство с голяма скорост.

Някой потупваше Ребров по рамото, друг нещо го питаше, той отговаряше машинално, без да отвлича вътрешния си взор от съзерцаването на целия този процес. Приближи

се докторът и започна да се интересува не е ли ранен. В този момент майорът се обърна и го погледна. Разбра въпроса му много по-бързо, отколкото онзи успя да го произнесе докрай. Едновременно с това Ребров възприе и други, много по-силни мисловни вълни, все едно в доктора говореха различни хора за съвършено противоположни неща с явна доминация на негативното. Нещо повече, майорът толкова добре чувстваше мислите на доктора, все едно всичко това се случваше в неговия собствен мозък.

Най-накрая суетата на суетите завърши. По разпореждане на началството Ребров бе изпратен у дома. Той се качи в патрулката заедно с други сътрудници, които тръгнаха да го съпровождат. Едва когато двигателят заработи майорът премина на други възприятия. Вниманието му бе привлечено от работещия двигател. Колкото и да беше странно, но Ребров виждаше какво се случва вътре. Виждаше ясно как бензинът се впръсква с различни преливащи оттенъци и се смесва с въздуха. Как искрата възпламенява тази смес и случва взривът. Силата на взрива изтласкваше буталата, които я предаваха на коляновия вал и оттам към колелата. Как колелата се въртят и се сцепват с асфалта. Цялата тази преобразувана енергия трябваше да приближи Ребров до дома му, но колкото и да бе странно, той почувства как домът се приближава към него.

Майорът гледаше целия този загадъчен свят с нескрито удивление, все едно се бе раздвоил. От една страна, това бе нещо ново за него. А от друга чувстваше, че вече бе виждал всичко това: и Космоса, и атомите, и вълните. Той познаваше този свят!!!

Ребров реши да не споделя нищо със своите колеги за потресаващите си впечатления и усещания, един вид за безопасност, да не си помислят, че се е чалнал. Макар, гледайки на цялата заобикаляща го красота на променящия се свят, той осъзнаваше на някакво вътрешно ниво, че именно човешкия свят, с цялата му емоционална шлака и потребностите на животинското начало е безумният.

Стигайки своя апартамент, Ребров влезе тихичко, за да

не събуди своите близки. Дори не включи лампите, тъй като виждаше прекрасно в тъмнината. Реално тъмнината като такава не съществуваше. Светът преливаше с различни нюанси на светлината. Всяка стъпка на майора или докосване до каквото и да било, пораждаше нов изблик на вълнови колебания и техните взаимодействия.

Ребров постели дивана и легна. По-скоро се потопи като плънка в многослойна торта, в също такава необикновена среда на атоми и молекули, движещи се в различни посоки. Той почувства блаженото състояние на отпускането и затвори очи. Въпреки това, все още продължаваше да вижда обемната картина на помещението с всички жизнени движения на неговото „недвижимо имущество“. Ребров се усмихна: „И как ще спя сега?“. Без да знае как ще го направи, започна да разглежда този чуден, самостоятелен живот на неговия дом. После в главата му започнаха да текат в обратен ред всички изминали събития от нощта. Когато мисълта стигна до потресаващия и проницателен поглед на светлия лик, пред очите на Ребров се взриви ярка ослепителна светлина и той потъна в дълбок сън.

* * *

Майорът се събуди, когато навън вече бе обяд. Зрението му стана обикновено, както преди. Въпреки това Ребров се чувстваше съвсем друг човек, все едно вътре в него се бе случила мощна позитивна трансформация. Колкото и да бе странно, тялото изобщо не го болеше. Тъкмо обратното, то бе изпълнено със сила, все едно в него се бе върнала младостта. Той чувстваше лекота и стегнатост.

У дома нямаше никого. Дъщеря му беше заминала в университета, а жена му очевидно на пазар. Свирукайки си някаква весела мелодийка Ребров направи гимнастика, което не бе правил много отдавна. Повдига малко прашаса-

лите гири и в бодро настроение си тегли един душ. Когато се изкъпа, изстиска малко крем за бръснене и започна да го нанася на двете си бузи, без да престава да си тананика, но щом се погледна в огледалото направо замря. Косите му, които още преди 15 години започнаха да побеляват, бяха върнали своя ярък тъмнокафяв цвят. Бръчките на лицето му също бяха изчезнали, както и торбичките под очите и жълтеникавите петна. Лицето по някакъв абсолютно неразбираем начин бе възстановило своя предишен жизнен вид. Но най-важното, очите. Те станаха не просто наситено кафяви, но и отразяваха такава сила и блясък, които бяха несвойствени за Ребров дори и на младини. Майорът седна на крайчето на ваната, а после отново скочи, вглеждайки се в собственото си отражение. Той се опитваше да осмисли: какви ли метаморфози се бяха случили с неговия организъм? Но после престана да се мъчи с подобни безсмислени въпроси – та това бе само едно тяло.

Завършвайки сутрешните процедури, Ребров отиде в кухнята. Както винаги направи чай и след като отпи една глътка, за първи път в живота си почувства истинския аромат и вкус на тази наситена вода. В него се събуди силен апетит. След като поогледа почти празния хладилник, той извади остатъците, направи си от тях сандвич и започна с голямо удоволствие да го яде. За първи път от много години Ребров закуси с огромно удоволствие. Тананикайки си все същата мелодия, той се облече и тръгна към районното, за да се отчете за своя „несанкциониран героизъм“.

Вървейки по обичайния маршрут, по който минаваше вече толкова години, Ребров все повече се убеждаваше, че около него съществуваше невероятен свят и той самият е частица от това природно чудо. Той вървеше, без да усеща теглото на своето тяло. Цветовете станаха много по-наситени и ярки, все едно от очите му бе паднало перде, което не му позволяваше да съзерцава истинската, жива, заобикаляща го красота. Чуваше как пеят птиците. Дори в чирикането на врабците улови някакъв спор. Започна да разбира света на някакво невербално ниво.

Ребров се приближи до спирката. Чакайки автобуса, за първи път от много години насам забеляза кората на намиращото се наблизо дърво. Тънките изящни извивки се редуваха с дебели изпъкнали части, играейки завладяващо с нюансите на всяка жилка. Всички заедно изглеждаха като невероятна и загадъчна рисунка, приличаща на тайнствен лабиринт, изрисуван от някаква невидима ръка от корените до самия връх на дървото. Вътре кипеше цял живот, а вън се четеше цялата съдба... Колко много събития се случваха около това дърво, а благодарение на него и на други същества...

Майорът си помисли: „Да, всеки определено има място под Слънцето. И всеки в този живот е съдбоносен елемент... Странно... Поразително... защо тези тайни на битието се разкриха именно на мен?“ Тези въпроси не излизаха от главата му.

През това време дойде автобусът и пред него се разтвориха вратите. „Докажи“ – чу Ребров зад себе си неестествено силен, провокиращ момичешки глас. Майорът се огледа, мислейки, че казаното е предназначено именно за него, но виждайки млада, прегръщаща се двойка, която без да обръща внимание на никого се наслаждаваше на своето щастие, той се смути леко и влезе в автобуса.

Ребров с усилие влезе по-навътре, за да не стои на входа и да пречи на другите и застана до някакви старици, които си приказваха кротко. В главата му се повтаряше като ехо думата от непознатото момиче. Тогава една от старите със същата необикновена интонация, както се стори на Ребров, произнесе фразата, някъде помежду изречението: „на Бога, че...“ Майорът се удиви от съвпадащите звукови честоти. Думите проникнаха до самата му душа. Колкото и да се вслушваше после в техния разговор, така и не чу нищо подобно.

Ребров излезе озадачен на своята спирка. В главата му, от само себе си се подреждаха думите, произнесени от различните хора: „Докажи на Бога, че...“ Минавайки близо до театъра, майорът както обичайно погледна към афишите и

Рисунката на Анастасия Нових
„Докажи на Бога, че си Човек, и Бог ще повярва в теб“

после отново се върна към тях. Сред цялата галимация от думи се открояваше фразата: „си Човек“. Ребров обърна поглед за единия експеримент. После отново погледна към афиша и погледът му безпогрешно попадна върху тези думи, все едно в този момент това бе най-важната информация за него. Той разтръска глава от лекото объркване и продължи своя път.

До районното оставаше съвсем малко, буквално двеста метра. Пътят му минаваше през парка. Ребров вървеше, без да бърза, мислейки за необикновената фраза. „Докажи на Бога, че си Човек... Докажи на Бога, че си Човек“, не спираше да се върти в главата му. И неочаквано някъде съвсем наблизо, звънък детски глас произнесе силно: „... и Бог ще повярва в теб“. Майорът дори изтръпна от чутото и моментално се обърна.

– Така ли е бабо? – Щастливо рече петгодишното детенце, дърпайки своята възрастна баба за ръката, която седеше на пейката.

– Точно така, слънчице, – отвърна умилено жената и целуна внучето по челото.

Тази сцена и най-главното, изречените думи, потресоха Ребров до дълбините на душата му. В главата му веднага се сглоби изречението: „Докажи на Бога, че си Човек, и Бог ще повярва в теб“. Нещо Вездесъщо се обръщаше към него, все едно бе живо същество. То, посредством знаци, му подсказваше вълнуващия го отговор. Неочаквано Ребров бе осенен. Та това е било винаги! Вездесъщото не се е появило отникъде и никъде не е изчезвало, то постоянно е присъствало в живота му, само че той, подобно на слепец, не е забелязвал всички знаци и поддръжка, с които Съдбата щедро го обсипваше. Колко простичко, ясно и мъдро е всичко... „Докажи на Бога, че си Човек, и Бог ще повярва в теб...“

* * *

Ребров влезе в районното и се удиви сам на себе си, на своите нови открития и наблюдения. Говорейки за неговите снощни подвизи, хората сякаш премерваха това „покривало“ на самите себе си. Едни гледаха на случая през пеленатата на собствената си завист. Другите се гордееха, че работят с човек, който е винаги готов да се отзове на помощ. Трети се радваха за статистиката и за наградата, която ги очаква, че имат такъв подчинен. Четвърти се подсмихваха тайно, смятайки го за „добродушко“ и „глупак“, който доброволно „се натиква под куршумите заради някакъв си търгаш“. Само единици, неговите истински приятели, просто се радваха искрено, че всичко бе минало успешно, и че техният приятел е останал жив и здрав. Ребров чувстваше хората отвътре и по някакъв странен начин разбираше, какво си мислят. Излиза, че от 100% изказани похвали, едва десет съответстваха на искрените и чисти помисли. Останалите 90% идваха от лукавия. Ех, хора, хора... Вместо да го ядоса, това обстоятелство го развесели. Всеки от сътрудниците предполагаше наивно, че само той знае своите тайни мисли и никой друг, но това нещо Ребров разпозна глобална лъжа, тъй като наоколо се намираха едни и същи клонинги от легиона на Егото, и малцина бяха истински индивидуални в блясъка на своя душевен истинен свят.

Ребров все едно погледна живота от друг ъгъл. Минавайки покрай „маймунарника“ той си помисли: а по какво реално се отличаваха колегите му от задържаните? С нищо, същите хора. По-рано задържаните за него бяха потенциални престъпници, отпадък на човешкото общество, а сега за първи път гледаше на тях с човешки очи. Това бяха същите тези хора, със своя душа, вътрешен свят, добри и лоши мисли, недостатъци, слабости. Външно се отличаваха единствено по това, че веднъж поддали се на тяхната Негативна страна, тя моментално ги погълнала със своите нововъзникнали обстоятелства. Но до голяма степен никой не е застрахован от това, включително и колегите му, тъй като даденият проблем се явяваше поприще на вътрешното, глобално

сражение между силите на доброто и злото във всеки човек.

Удивително, но хората с крайно злобен нрав някак избягваха контакта с Ребров, все едно се страхуваха да се проявят с нещо светло и добро и да разклатят своя утвърден авторитет. Но подобни злобари, както и истински добрите, бяха рядкост в районното МВР. Повечето от хората изглежда се намираха на някаква ивица между доброто и злото. Където ги прелъсти мисълта, натам тръгват, точно както пияните се мятат от една крайност в друга. Но те упорито се катериха към неутралната ивица, все едно се бояха да изгубят от поглед този важен за тях житейски ориентир. Хората не виждаха едно нещо – цялостната картина, всичко това, което моментално се наби в очите на Ребров. Всички се въртяха в кръг.

Майорът седна в дежурната стая да пише рапорт, но постоянно го отвличаха с поздрави и похвали, от което литературното му творчество продължи до вечерта. Ту един влезе да си поговори от душа, ту друг... Хората сякаш не можеха да се наприказват с него. Разказваха различни житейски случаи, вицове, всякакви измишльотини, само и само да дърпат локуми и да постоят по-дълго около него. Към вечерта, когато си бе заминало началството, в дежурната стая се събра голяма жужаща компания. И ако колегите по-рано се разотиваха бързо по домовете, днес никой не мислеше да се прибира. Всички се смееха, шегуваха, закачаха с майора, „благославяйки“ го за нови подвизи. Хората се палеха един от друг с веселия си смях, както се казва от душа, но най-невероятното беше, че никой тази вечер не само че не пиеше, но дори не се сети за водката. Както се казва, когато душата пее, тялото вибрира от удоволствие.

Ребров се прибра у дома късно след полунощ. Дори лягайки да спи, никак не можеше да се освободи от впечатленията на наситения с преживявания ден. Светът около него се променяше с поразителна скорост. И се променяше заедно с него, макар и да не успяваше да осмисли логически всичко докрай. Сега просто се доверяваше на своята интуиция. Ребров бе убеден – тя знаеше за света практи-

чески всичко. Днес, когато писа рапорт, интуицията му подсказа, че това ще бъде неговото последно писане в районното МВР, макар логиката да утвърждаваше точно обратното. „Какво толкова, – помисли си той, – ще поживеем и ще видим.“

* * *

На следващия ден Ребров трябваше да отиде на профилактичен преглед при своя приятел лекар. Той се чувстваше напълно здрав, но остатъците от старото съзнание изискваха доказателства, някакви потвърждения, че неговото тяло действително е наред.

Когато видя подмладилия се майор, приятелят му се удиви. Той го огледа, пулпира черния дроб, измери му кръвното налягане... и объркано сви рамене. Без да вярва на очите си, докторът изпрати Ребров на още едни изследвания, помоли го да направи едно ултразвуково изследване и да се разходи час-два докато станат готови резултатите.

През тези два часа майорът се вълнуваше като студент пред изпит. По-скоро се вълнуваше неговото малко, повърхностно „аз“, с което бе свързан неговия стар, обичаен начин на мислене. Но новото голямо „Аз“, което набираше вътре в него огромна сила, откъдето идваше тази интуиция, оставаше спокойно. Тъкмо затова, Ребров ту ходеше размишлявайки напред-назад, блъскайки главата си относно неопределеното бъдеще, ту се изпълваше с такова спокойствие, пред което всички страхове се изпаряваха яко дим.

Едва дочакал определеното време, майорът побърза да се върне в поликлиниката. Приближавайки се до вратата на кабинета, той се спря. Пред очите му изплува сивата врата от онази къща, зад която онази вечер го чакаше плашещата неизвестност, но това видение продължи буквално една секунда. За свое удивление Ребров се справи много бързо със своята уплаха. Нещо хубаво отново го завладя отвътре и

именно то му даваше възможност да види света в най-светли тонове и да настройва съзнанието си изключително на положителна вълна. Ребров уверено отвори вратата и закрачи към своята съдба.

Неговият приятел изглеждаше озадачен.

– Влизай... Тъкмо донесоха резултатите ти. Сядай...

Лекарят разглеждаше известно време изследването, сравнявайки го с това от предишния преглед. Ребров седеше мълчешком. Следвайки своя добре отработен в годините навик на оперативния работник, той наблюдаваше мимиките на доктора, който си търкаше челото, повдигаше очила и вежди от удивление и сравняваше нещо с интерес. Пациентът разбра още преди да е започнал същинския разговор, че най-страшното вече е зад гърба му.

– Слушай, нищо не мога да разбера... Всичко изглежда нормално... Здрав си като бик. С какво се лекуваш?

– С нищо, сви рамене Ребров и добави: – Ходих при една лечителка...

– При лечителка казваш?! Сигурно младичка и много мокричка? – Хъмна доктора. – Ще ме запознаеш ли с нея?

– Ама моля ти се! Само че адресът остана у дома...

– Ако е у дома, не е страшно, аз съм търпелив, умея да чакам... И какво още мога да ти кажа... – кимна той към резултатите на медицинското изследване. – Както казва народа, ако човек желае истински да живее, медицината е безсилна.

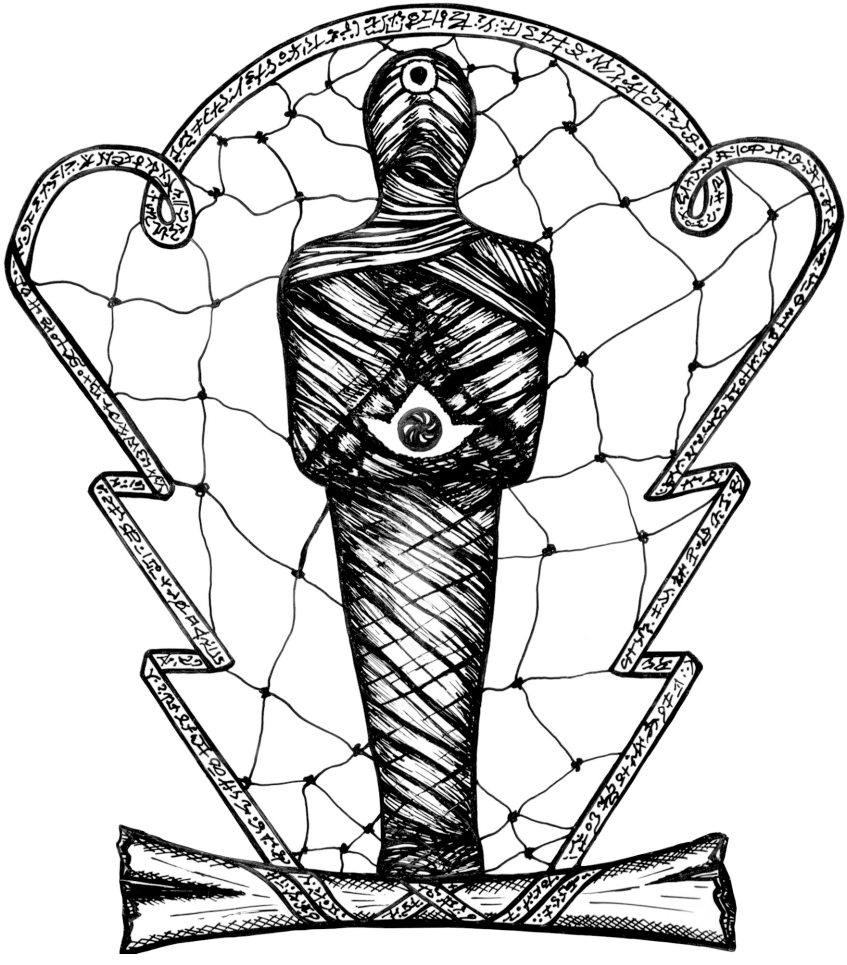
Двамата се разсмяха. Изясниха всички въпроси и майорът побърза да се сбогува.

– И да не забравиш адресчето! – напомни му лекарят.

– Ще се постарая, – отговори му Ребров, разбирайки прекрасно, че едва ли някога ще изпълни тази негова молба.

* * *

На третия ден Ребров вече започна да се адаптира към

Фрагмент от рисунката на Анастасия Нових „Кой си ти?“

своето ново състояние на необикновено възприятие на света. Всичко уж си бе както преди, но възприемаше нещата другояче. Все едно съзнанието му бе преодоляло някаква граница и зад нейното пълноводно течение кипеше жизнената сила, с чиято помощ Доброто и Любовта препълваха душата и се изливаха в света със своята изумителна вътрешна Свобода. Ребров повече чувстваше това състояние, отколкото го разбираше. В него се пробуди някаква неутолима жажда за познание. Все едно бе гладувал векове, а сега пред него се разтвориха портите на света изпълнен със сочни зрели плодове. Искаше му се да опита от всичко, да оцени различните вкусове, цветове, тяхната красота, да се напие от животворния източник. Изобщо да се насити с това, от което бе лишен толкова дълго време.

Ребров искрено съжаляваше хората, които не виждаха това великолепие, което съществуваше направо под носа им. Всички те, подобно на мумии, ходеха омотани в пелената на някакви безкрайни грижи. Независимо, че страдаха от това, реално не желаеха да се освободят от тези свои навици, отчуждаващи ги от истинския свят защото се страхуваха да изгубят своите мислени устои и да се разтворят в неизвестната среда. Ребров отлично разбираше, че всички тези страхове са просто една илюзия, лъжа породена от Егото, държащо в окови своите роби. Хората са лишени от красотата заради животинските си прищевки, тъй като не виждат най-главното – личната си сила, истинската Свобода на Душата.

В този ден, независимо че майорът почиваше, го извикаха в районното. Трябваше да се уредят някакви формалности относно онова незабравимо дежурство. Днес той се чувстваше някак особено. Заедно с удивителното състояние на съзнанието, в което се намираше вече няколко дена, той явно усети и нечие стимулиращо присъствие около себе си. Това потресаващо чувство на силата и Доброто, на някаква могъща и до болка позната душа, отново и отново връщаше неговия взор към онзи прекрасен лик, който остана завинаги в паметта му по време на онази съдбонос-

на нощ. Днес тези подсъзнателни чувства се бяха усилили, което придаде на Ребров необяснима увереност в своето бъдеще.

По пътя към районното той се сблъска чело в чело с бездомника, онзи същия Вася, който постоянно кибичеше в „маймунарника“. Очевидно го бяха пуснали и докладвали пред началството за активната си дейност. Виждайки майора, бездомникът засия със с беззъбата си усмивка, все едно бе срещнал приятел.

– Здравейте Ребров!

Майорът се усмихна. За първи път в живота му този човек каза фамилията му правилно, с буква „р“.

– Мараба, Инокентий Петрович! Какво, пуснаха ли те?

– Ами да, за какво съм им притрябвал! – махна с ръка той. – Там се появи доста по-интересна публика.

– Ясно.

– Една цигарка няма ли да ви се намери? – културно попита бездомникът.

Ребров опипа джобовете си. Извади кутията и я поднесе към своя случаен събеседник.

– Ето вземи.

Той с подчертана акуратност си взе една цигара.

– Вземи цялата кутия! Аз ги отказах.

– Благодаря много... Това е много хубаво, – измърмори бездомникът и хищно прибра кутията в зацапания си джоб. – А огънче няма ли да ви се намери?

Ребров извади от джоба си запалка и каза:

– Подарявам ти я.

– Благодаря, – доволно произнесе Инокентий Петрович и въздъхна театрално: – Ех, да имах вашата желязна воля...

– И какво ти пречи да я имаш? – с усмивка каза Ребров.

– Обстоятелствата.

Майорът поклати глава с усмивка.

– Да, да, да, – отвърна бездомникът. – Не се съмнявайте. Именно обстоятелствата: отсъствието на покрив и необходимите за живот средства...

– Глупости! Знаеш ли, има една такава приказка: „този, който иска, постига много повече, от този, който може“.

– Така си е... само, че ми е късничко да постигам каквото и да било. Моята персона, разбирате ли, не е желана на карнавала наречен живот.

– И защо мислиш така... Всички могат да намерят място под Слънцето, стига да поискат.

– Ех, ако Слънцето само подхранваше растежа, но то също така и разлага.

– Да, Инокентий Петрович, умееш да философстваш, – каза Ребров, канейки се да се сбогува с този „индивид“.

Но бездомникът се разпали и продължаваше неспирно да говори.

– Ако имах подходяща работа... Планини щях да обърна... И поне някакъв покрив над главата...

– Ами хвани се като градинар или пазач: и покрив ще имаш над главата, и пари ще изкараш, – продължи Ребров и погледна по посока на районното.

– Научната ми степен не ми позволява да се спусна до такива низини.

Майорът с удивление погледна бездомника и едва удържайки надигащия се в него смях, попита:

– Каква е тази степен?

– Научна... Чухте правилно... Все пак не цял живот съм бил бездомник, а само последните десет години... По-рано работех на север. Аз съм геохимик... Занимавах се с изучаване разпределението на миграционните процеси на химическите елементи в земната кора...

Смехът, който се надигаше в Ребров моментално изчезна и отстъпи мястото на искрения интерес.

– И защо мълча толкова време?

– Ах, – махна с ръка той. – Какъв е смисълът да разказвам за това? Да разсмивам хората? Цял кандидат на науките, а се рови из боклуците.

На Ребров му стана някак неловко. Толкова години общуваше с този човек, а реално не знаеше почти нищо за него.

– Да, да, – продължи бездомникът, поласкан от подобно внимание от страна на майора. – Някога... изучавах трудовете на Вернадски, Ферсман, Голдсмит... Дори защитих кандидатската степен. И изведнъж, Съюзът се разпадна! Веднага затвориха нашия отдел. Оказахме се никому ненужни. Ех, помислих си, а сега накъде? Прибрах се у дома при родителите си. Те живеят тук в едно от близките села. Повъртях се, помаях се и се запътих към града. Отидох да живея при една позната, съвместен живот на приятелски начала. Само че с работата нищо не излизаше. Опитах на едно място – не стана. На друго – същата работа. На третото казаха ела след три месеца, може да се освободи длъжност за младши научен сътрудник. Представяте ли си, на мен като на кандидат на науките ми предлагат длъжността на младши научен сътрудник при това с приставката „може би“! – посочи се в гърдите той. – Тогава такава злоба ме хвана!.. И ги пратих всички на майната им. Излезе, че моите знания не са притрябвали на никого! Обидих се на целия свят. Цялата тази власт е виновна, унищожи такава страна...

– Чакай малко... Нали си имал жилище, документи..

– Имах, но вече нямам, – недоволно възкликна бездомникът, тъй като го прекъснаха на любимото му място. – От мъка се пристрастих малко към водчицата. Тогава моята приятелка ме изрита навън. И тръгна, та се не видя... Пропих си вещите, а документите ми ги откраднаха... започнах да нощувам по гарите и таванските помещения. Отначало ми беше страшничко, нищо, после свикнах.

– А родителите ти живи ли са?

– Не зная. Откакто дийдох в града, повече не сме се виждали.

– Защо?

– Не ми е удобно... заминах кандидат, върнах се бездомник... Не, по-добре цялото село да си мисли, че съм си кандидат... Родителите ми толкова се гордееха с това... Ето такава е моята горчива съдбичка... Ако имаше нормална власт, никога нямаше да се случи подобно нещо...

След това бездомникът започна да лее с повишен тон оскърбителни изрази по адрес на „виновниците“ причинили всички несгоди в живота му. В същото време Ребров се потопи в мислите си. Този стареещ човек се бе оказал практически на дъното, но до ден-днешен живееше с илюзорните амбиции на миналото. За него не бе важна работата над себе си, преодоляването на мързела и егоцентризма, а съхраняването на мита за себе си в очите на хората, за които до голяма степен, това нямаше никакво значение. Майорът прекрасно разбираше, че нито властта, нито изпитанията на съдбата бяха неговите виновници. Сам си бе виновен, защото бе позволил на гнева и горделивостта да завладеят съзнанието му и да го оплетат с корените си. Просто се бе поддал на мързела и се бе превърнал в закоравял алкохолик. Този човек бе загубил своя вътрешен бой с гръм и трясък. Тъкмо затова обвиняваше всички и всичко около себе си, но не и главния виновник за бедите си – собственото си Его, ставайки негов роб до края на живота си. Човек не се ражда роб, той става такъв.

Животът демонстрира на Ребров този ярък пример, все едно искаше да подчертае значимостта на вътрешната му победа над чудовищния владика – егоцентризма, който властва над голяма част от човечеството. Той му показа как трябва да бъде вързан този дракон в съзнанието и как да се удържа със силата на нашата воля, вяра и всеобхватна любов. Само тогава изчезва черният облак на негативизма и в съзнанието настъпва дългоочакваната яснота и чистота. Само тогава светът ще разкрие пред чистия взор на човека всичките си истинни ценности.

Майорът стоеше замислено до бърборещия за своя наболял проблем бездомник, когато пред тях с писък на спирачки спря чисто нова западна кола. Водачът се загледа известно време в странната двойка, а после удряйки по кормилото, тръгна да излиза от колата.

– Ехе, каква изненада, Ребров! Колко лета, колко зими?

Майорът се огледа и очите му заблестяха живо:

– Ето това е изненада! Серьога!

Бездомникът се обърна и произнесе деловито.

– Добре, аз ще тръгвам...

– Успех, – кимна Ребров, без да откъсва поглед от приятеля си, благодарение на когото, някога в далечното минало бе стъпил на пътя на юриста. – Не вярвам на очите си...

Двамата си стиснаха здраво ръцете и се прегърнаха по братски.

– Сто години не съм те виждал... Браво на теб, изглеждаш отлично! – с усмивка каза Сергей.

– Хубаво шкембе си си отгледал – шеговито каза Ребров.

– Няма как! Длъжността го изисква, – потупа корема си, облеченият в скъп костюм Сергей.

– А ти къде се изгуби? След като си вдигна чукалата от милицията ни вест, ни кост от теб. Поне да бе изпратил една картичка, че си жив, здрав.

– Нали знаеш какъв писател съм! Помниш ли как писах съчинения?!

Двамата се засмяха спомняйки си подробностите.

– Подобно нещо не може да се забрави, – отбеляза Ребров.

– Честна дума, до ден-днешен не се научих да пиша.

– Как тогава работиш?

– Че аз не пиша, само подписвам.

– А, тогава всичко е ясно...

Двамата отново се разсмяха.

– И къде се подвизаваш сега?

– Собственик съм на концерн.

– Будалкаш ме!

– Вече седем години, благодарение на юридическото си образование. Сега в бизнеса трябва да имаш зорко око, особено когато става въпрос за документи. Като нищо могат да ти скроят шапката. Конкуренция, знаеш как е... Слушай, добре, че те срещнах! Тука си троша главата... Много ми трябва началник на охраната. Хайде при мен на работа. Ти си честен, порядъчен. Доста съм слушал за твоите подвизи като оперативен работник. От слуховете не можеш се скри... Ще ти дам кола, ако имаш нужда и жилище ще ти осигуря. Веднага почваш с два бона...

– На година?

– Ех, Ребров, в районното съвсем си изостанал от живота! – възкликна неговият приятел. – На месец естествено. Плюс премия на всеки три месеца. Е, навит ли си?

Ребров стоеше в пълен шаш от това неочаквано предложение. Някой го потупа одобрително по дясното рамо, майорът се обърна, но отзад нямаше никого. Той погледна към сивата сграда на районното МВР и все едно камък му падна от душата. Ребров почувства, че всичко, което трябваше да направи на този съдбовен кръстопът, вече бе направено. Нищо не го задържаше повече тук. Майорът почувства тази вътрешна свобода. Погледна към небето и видя, как изпод облаците се показа ослепителното Слънце, премрежи погледа си и за миг му се стори, че видя усмихващия се познат светъл лик. Той се обърна и отговори с усмивка:

– Защо пък не?

Всичко е толкова просто

В простотата се появява Той.

Усложнявайки простотата,

Ние Го губим.

А всичко е толкова просто!

Ригден Джаппо

Слънцето се издигаше бавно над хоризонта озарявайки с топла и ласкава светлина всичко наоколо. Неголямата рекичка искреше със своето движение и сякаш намигаше на заобикалящата я природа. Плавните извивки на реката очароваха с изящната си красота безкрайните зелени поля, които ревностно я удържаха в своите изумрудени обятия. Хилядите диамантени капчици роса върху тревичките в полето всяка сутрин даряваха реката с минутки на възхищение от неповторимата игра на ярките отблясъци. И колкото по-високо се издигаше Слънцето, толкова по-често се появяваше реката, оголвайки своята истинска красота изпод лекия воал на млечната мъгла.

На брега на това чудо на природата седеше възрастен рибар, но нещо не му кълвеше, което създаваше и съответното настроение. Вдигащата се над реката мъгла, сякаш специално скриваше в мътната си пелена заобикалящия пейзаж, отдалечавайки човека от външния свят и потапяйки го във вътрешния. Хипнотизиращото монотонно полюляване на плувката, неволно навеждаше към тъжни мисли за себе си, за изживения живот и необикновена съдба.

Какво не бе преживял Григорий Дмитриевич Тимонников! Имаше всичко: трудно детство, бурна младост, голяма любов, страшна война, глад, разруха, семейство,

деца, тежка работа, почит и уважение, пенсия, внуци, смъртта на съпругата... Сякаш съдбата го изпитваше на всяка крачка: ту обсипвайки го съвсем неочаквано с бленуваното щастие, ту го отнемаше жестоко, после отново го възнаграждаваше и след това отнемаше. Бе невъзможно да се свикне с нейните резки обрати, излитания и падения, но Григорий упорито преодоляваше всички трудности, стъпка след стъпка. Те каляваха характера му, възпитаваха волята му и пораждаха целеустременост. И уж животът бе изживян, какви ли още изненади можеше да го очакват в старостта? Но...

Той никога не се замисляше сериозно, какво нещо е старостта. На млади години му се струваше, че опияняващото щастие ще трае вечно. По време на войната и дума не можеше да става за старостта, тъй като никой не знаеше какво ще се случи с него след минута. В зрелостта това също някак убягваше, тъй като грижите у дома и в работата бяха предостатъчно. Той виждаше около себе си старци, помагаше им, но реално не си представяше, че ще доживее до подобна почетна възраст.

Животът, колкото и да бе странно, отлетя като миг. И ето я старостта... Тялото се съсухри, кожата увисна, косата оредя, движенията станаха сковани. А и всякакви болести започнаха да се лепят. Преди това Григорий поглеждаше много рядко в огледалото, а сега направо си бе страшно да гледа. В старостта лицето му стана съвсем друго. Единствено изражението на очите бе останало предишното, само където цветът им бе леко избледнял и вече го нямаше онзи пламък. Но най-парадоксалното беше, че в душата си оставаше млад. Всички душевни пориви на радост и възторг се бяха съхранили в абсолютно същия си вид, само където тялото вече не бе в състояние да ги изрази както преди.

Ето в какво е цялата обида в старостта – този невероятен разрив между вътрешното състояние и външното. Сигурно точно заради това му бе толкова трудно да си се представи старец. Той не можеше да почувства състоянието на вътрешна старост.

Фрагмент от рисунката на Анастасия Нових „Кой си ти?“

Странни усещания... Не успях да си поживея както трябва и ето, вече стоя на прага на вечността... В какво се крие смисълът на това битие? Защо съдбата ме товареше с толкова трудности и лишения? За какво бяха всички тези изпитания за издръжливост, напрегнатата работа? Реално като се замисля всичко, над което ежедневно се трудех, за което изразходвах толкова нерви и сили, за което се отдавах изцяло, се оказа просто един миг. Следователно годините са изразходени за един миг, които някога съм смятал за важни, но ако погледна на тях от висините на изживяния живот – всички те изглеждат абсолютно безсмислени. И за какво са всички тези сложности в човешката съдба? Цял живот се ровя като червей... Какъв е смисълът от него? Е, разбира се, мога да си намеря много оправдания, че животът не е изживян напразно. Но щом възниква въпросът „за какво си живял?!“, е ясно, че подсъзнателно нещо ме тревожи, нещо ме вълнува, все едно не съм успял да свърша нещо... Но какво именно?

За кой ли път Григорий преравяше своите спомени. Той бе отгледал добри деца, които на свой ред, родиха славни внуци. Както се казва и къщата бе вдигната и градината засята. И все пак оставаше някакво необикновено вълнение... То тревожеше не на ниво битие, а на някакво ниво на вътрешно осъзнаване. Понякога Григорий чувстваше, че е близо до разгадаването на тази загадка, а друг път му се струваше, че тази тайна ще се разкрие едва пред смъртта. Той се страхуваше не от самата смърт. На фронта войната го научи да преодолява страха от смъртта. Той се плашеше от предстоящата неизвестност, страхуваше се, че в момента на осмисляне на живота си, ще се окаже прекалено късно да променя каквото и да било.

В последните години Григорий доста често размишляваше над това, тъй като имаше предостатъчно свободно време. Нямаше закъде да бърза. Отдавна беше приключил с ангажиментите си към обществото, колектива и семейството. Тялото бе старо и не се нуждаеше вече от предишните грижи. Затова всичко, което му бе останало е да направи

равносметка на изживяния живот. И Григорий отново се потопи в размишленията си – сам-самичък.

Старческата самота бе единственото изпитание, към което е трудно да се свикне. То убиваше със своята гробна тишина, безизходност и някаква тотална потиснатост. Караше да се изпитва отново горчивината на изпуснатото, безсмислеността на съществуването. То угнетяваше и пораждаше страх, че всички ще те забравят, чувството че не си нужен на никого, износена вещ, захвърлена на прашния таван. Григорий не предполагаше, че старостта ще предизвиква подобно неприятно чувство, все едно са те отлъчили от екипажа на кораба поради негодност и са те оставили на някой самотен остров. Наоколо бушува океанът на живота, но ти самия вече си страничен наблюдател на тази вълнуваща стихия. Паметта на изживените в нея дни не даваха покой. Душата тегли назад, само където „тялото лодка“ е прекалено износено и надупчено. И няма сила, която да го поправи, няма възможност да се построи нова...

Човек се страхува от самотата през целия си съзнателен живот и в края на краищата я получава като неизбежно обстоятелство. На кого е притрябвала старата материя? На никого, включително и на самия теб. Та нали остава желанието, също както и преди, за наслада на всички прелести на този свят, но старостта лишава от много удоволствия. Нейната звъняща тишина кара човека да се замисли за смисъла на своето съществуване. Самотата усилва многократно това вътрешно състояние и мисли, които преобладават в продължение на целия живот.

Григорий нямаше в какво да се упрекне, тъй като винаги следваше законите на своята Съвест. Това бе главният критерий на всички негови постъпки и житейски решения. Той живееше за хората. И хората му отвръщаха със своята любов и уважение. Григорий имаше много приятели. Но близките приятели, с които можеше да сподели всичко, което тежеше на душата му, за съжаление вече ги нямаше. Жената почина. Децата живееха далече с техните семейства. Той не искаше да ги обременява със своята старост и още

повече със своите преживявания. Излиза, че в края на живота си няма с кого да сподели своите мисли. А именно сега, толкова много му се искаше да чуе ласкави душевни думи, да развее своите страхове пред неизвестността, която го очакваше зад неизбежната черта на битието.

Старецът седеше на брега, леко прегърбен от налегналите го мисли. Рибата все така не кълвеше. Машинално извади въдицата от водата, провери стръвта, нагласи плувката и отново я метна във водата.

– Ех, – въздъхна старецът, размачквайки схванатия си врат.

Белегът на лицето, продължаващ от дясното ухо до долната челюст, се обади. Старецът се удиви и концентрира своето внимание. Това винаги се случваше в най-важните моменти от живота му. Такъв чудесен вътрешен „звънец“. Той и червеникаво-розовото петно в района на най-горния шиен прешлен се бяха появили по време на войната, след един изключително загадъчен и съдбовен случай.

Това се случи есента на 1942 година. Червеноармейците си почиваха след поредната атака на немците. Григорий, заедно с приятеля си Коля Веперски лежаха в укритието. Навън валеше дъжд. Хитлеристите от време на време обстрелваха позициите на руснаците. Тук-там се чуваха взривове и къси картечни откоси. Младите попълнения изтръпваха, оглеждайки се настрани. Опитните бойци се отнасяха към това доста по-спокойно и се опитваха поне малко да поспят, за да пестят сили.

В укритието влезе войник, около тридесетте и силно произнесе с необикновено мелодичен глас:

– Тимоников, Веперски, веднага при командира!

Григорий хвърли бегъл поглед на войника. Очевидно новобранец, тъй като бе облечен в нова униформа. Техните погледи се срещнаха съвсем неочаквано. Григорий дори се сепна – само какъв необикновено силен и в същото време роден и добър поглед имаше този мъж. Ясните му очи светеха с някаква вътрешна сила и чистота. Григорий не бе виждал нищо подобно досега в живота си, нито по-рано, нито по-

късно.

Недалече отново се чу взрив. Григорий и приятелят му бързо наметнаха плащ-наметалата, взеха оръжията си, излязоха от укритието и тръгнаха да се придвижват по окопа. Ботушите им потъваха в рядката кал. Дъждът се усилваше. Духаше пронизващ вятър.

Първи вървеше Веперски, след него Григорий, а след тях непознатия войник. Веднага щом завиха на първия завой в окопа, намиращ се буквално на около десет метра от укритието, се чу свистене на снаряд, очевидно приближаващ се към тяхното местоположение. Григорий като опитен фронтовак веднага се ориентира. Съдейки по звука, снарядът щеше да се взриви някъде съвсем наблизо. Нямаше никакво време. Той се обърна рязко с намерението да събори на земята непознатия мъж. Григорий извика „Лягай!“, но неговата ръка премина през пустотата. В този момент снарядът уцели укритието. Григорий видя, сякаш на забавен каданс, как политат греди, кал и различни предмети... В същия момент изпод краката му излетя белоснежен гълъб, неизвестно как попаднал там. При това толкова близо, че ослепителното синкавобяло крило леко закачи лицето на Григорий. Той почувства как му се вие свят и пада, все едно се спускаше в мека перушина. Всичко беше като в мъгла. След миг видя надвисналите над него бойни другари и санитаря. Някой в далечината далече извика: „Контузия“. После го понесоха някъде, а той не спираше да мисли за онзи мъж, който ги бе извикал при командира. Жив ли е? Дали е успял да се спаси? Лъчезарните му сини очи стояха пред погледа му все едно бяха живи, как успя да ги види тогава в укритието за толкова кратък миг...

Но най-странното започна по-късно, когато дойде на себе си.

– Родил си се под щастлива звезда, момче, – каза възрастният санитар, превързвайки Григорий. – Една секунда да се бе задържал и край. И без това се чудя как взривната вълна не ти е отнесла главата.

– Жив ли е? – попита Григорий със слаб глас.

– Кой? Веперски? Къде ще се дене... Нали залегна на дъното на окопа, за разлика от теб. Единствено, когато падаше си счупи китката.

– Не другият... мъж, който ни извика... при командира?

– Сякаш нямаше никого другиго с вас... А и кой можеше да ви извика при командира? Командирът замина преди три часа в щаба. Сигурно бълнуваш, момче... Опитай да заспиш, сега са ти нужни сили. После ще изясним всичко...

Ужасната новина дойде на следващия ден: в нощното сражение загинал почти целият им батальон. Този обрат на съдбата развълнува Григорий със своята невероятност. Той отново и отново се връщаше към загадката на своето спасение, анализирайки всеки детайл. Григорий си спомни, че когато в укритието влезе младият мъж, дрехите му бяха не просто нови, а съвършено сухи, макар навън да валеше дъжд. В такова време няма как да не се намокриш, идвайки от командния пункт до укритието... И този гълъб... Откъде се взе посред бойното поле това белоснежно създание? Това не бе някаква халюцинация. Григорий го видя много ясно, както и всичко останало и реално почувства как птицата полетя, закачайки го леко с крило. Макар докторите да го уверяваха, че шрапнел от снаряда е одраскал лицето му. Нищо страшно, дори и костта не беше засегната, просто бе разрязал кожата от дясното ухо до челюстта. Слабият белег така и остана за цял живот. Той и появилото се тогава розовочервеникаво петно в района на най-горния шиен прешлен бяха двата спомена от онзи незабравим ден. Докторът почти го бе убедил, че белезите имат напълно естествен характер. Там бе одраскан, а тук ударен. Освен това Веперски незнайно защо отричаше всичко и твърдеше, че не е имало никакъв мъж, че двамата са излезли съвършено случайно до съседното укритие за тютюн. Григорий почти бе повярвал в това, когато го изписаха от лечебницата.

Само че животът постоянно го опровергаваше в критичните обстоятелства. Всеки път, когато Григорий го грозеше опасност или настъпваше момент на съдбоносен избор, бе-

легът му започваше леко да го наболява. Според степента на болката Григорий разбираше по кой начин е най-добре да постъпи. Благодарение на този своеобразен „диалог“, той успяваше да избегне много опасности и да удържи живота си в коловоза на Съвестта.

И сега докато разглеждаше този военен епизод от позицията на изминалите години, разбираше, че онзи случай не само бе спасил живота му, но и определи нещо важно в него самия, нещо, което повлияло на по-нататъшната му съдба. Често си спомняше онзи млад мъж и мислено общуваше с него, когато на душата му бе тежко. Учудващо, но от това му ставаше много по-леко, страхът и отчаянието изчезваха. И този незабравим, лъчист поглед на мъжа му връщаше спокойствието, придаваше му увереност и носеше прилив на сили.

Още по-странни метаморфози се случиха с неговия приятел Николай (Коля). Двамата другаруваха още от детството си. Живееха в един район и заедно бяха извикани на фронта. Двамата постоянно делиха последния си залък и споделяха всички несгоди на военния живот. Николай беше свестен приятел. Преди този съдбоносен ден той се беше запознал с едно момиче от селскостопанския двор. Казваше се Клара. Коля започна да се среща с нея и сякаш се превърна в съвсем друг човек. Отначало промените бяха незначителни, но с всеки изминал ден набираха негативна сила и обърквaха съзнанието му с някакви натрапени идеи. Нещо повече, тези идеи очевидно имаха чужда природа, далече от неговата. Клара го въртеше на малкия си пръст и превърна един нормален мъж в мрънкало, скъперник и злобар. Той започна да се държи настрана от приятелте си оставайки насаме със себе си. Неговата някогашна смелост се смени със страх дори пред най-малката опасност. Николай гледаше да не си подава носа от окопа ако не е наложително. По време на атака изоставаше видимо, губеше се някъде на заден план и се оправдаваше после с лошото си състояние.

Ако се бе случило в мирно време, малцина щяха да му обърнат внимание, но на фронта, където се изострят и

проявяват човешките качества, подобни слабости се виждат като на длан. Някои оценяха това като страхливост и предателство. Други смятаха, че човекът просто се бе пречупил. На фронта имаше доста такива, чиято психика просто не можеше да издържи мощния ежедневен стрес. И единствено Григорий, който познаваше приятеля си от толкова много години, разбираше истинската причина на тези дълбоки промени. По идея любовта трябва да утроява силите и мъжеството, но в случая с Николай, всичко се случи точно обратно. Григорий виждаше как неговият приятел лека-полека загива и всячески се опитваше да го разубеди да спре да се среща с тази жена. Николай сякаш се съгласяваше, тъй като също му бе противен новият му образ, който така усърдно неговата „възлюбена" моделираше, но при първа възможност отново й отиваше на свиждане.

След онзи паметен епизод, който бе спасил животите и на двамата, Николай се промени окончателно. Той попадна заедно с Григорий в стационара със счупена китка на дясната ръка. Отричаше до дупка необичайното им спасение, както и всичко, което разказваше Григорий и повтаряше като папагал своята версия за случилото се. Не може да се каже, че това дразнеше силно Григорий. В него нямаше гняв, само един-единствен въпрос: „защо Николай отрича очевидното?".

След това фронтовите им пътища се разминаха. Клара беше назначена да работи по снабдяването в тила. Докато Николай лежеше в болницата, тя го нави да се венчаят, да му оформи документи за инвалидност и да го вземе при себе си в тила. Вердански вече не се съпротивляваше, както преди. Напротив, всячески я защитаваше пред своя приятел и така Григорий се раздели с него още по време на войната.

След победата двамата се срещнаха в родната си област, Николай беше надебелял за сметка на държавните разноски. Двамата вече бяха със звания майор. И на двамата гърдите им бяха окичени с медали, но за разлика от Николай, съвестта на Григорий бе чиста. За него всеки медал бе не просто

парче метал, а най-вече памет за изживените героични дни, върховете на неговата храброст и мъжество. Той не се срамуваше да гледа хората в очите и на първо място не го беше срам пред самия себе си за изживените години.

Григорий се уреди като тракторист в родното ТКЗС, а Николай по настояване на жена си отиде да работи в районния комитет. Когато Григорий бе избран за председател на ТКЗС-то, Николай почти едновременно стана председател на районния комитет на партията. И ако по-рано пътищата им се пресичаха доста рядко, на този жизнен етап отново влязоха в един коловоз. Независимо от това, че Николай и Григорий бяха бивши приятели, другари от войната, Николай постоянно създаваше конфликти, а в съвместната работа, както се казва, каквато и инициатива да проявяваше Григорий за подобряване на живота на хората, Николай го душеше с планина от инструкции. Така се зароди тяхното невидимо противостоене. Няколко пъти Григорий се опитваше да извика Николай на откровен мъжки разговор, за да решат веднъж завинаги всички свои проблеми. Та от тази абсолютно неоправдана злоба страдаше не само той, а което беше най-обидното, всички хора около тях. Въпреки това Николай постоянно избягваше подобен разговор, ту оправдавайки се със своята заетост, ту грубо и високомерно прекъсвайки приятелската инициатива. С годините той изгради чувство за надменност и недостъпност на своята партийна персона.

Годините отлетяха. Григорий имаше сравнително щастлив семеен живот, родиха му се пет деца. Клара след няколко неудачни опита с голям зор роди едно дете. Всички глезеха и дундуркаха момченцето, отглеждаха го в комфорт, с всички възможни удобства, от което стана заклет тунеядец и пияница. И колкото по-бързо течаха годините, толкова по-силно ги удряше животът по най-слабите им места. Първо загина единствения им син, реално по много глупав начин – пиян, паднал под влака. Клара се разболя от паралич. Дълги години бе прикована към леглото и умираше бавно и мъчително. Николай изкара два инфаркта. Само той от цялото семейство остана жив и никакви трупани през целия

им живот пари, познанства и връзки не успяха да предотвратят трагедиите в тяхното семейство.

На стари години Николай остана абсолютно сам. Направо бе страшно да се гледа. Измъчен, очите му хлътнали, кожата опъната по кокалите, като изсъхнала мумия. Живееше на две преки от Григорий, в хубава стегната къща, която бе построил, когато работеше в районния комитет. А за Григорий, с времето ТКЗС-то отиде на първо място. Къщите бяха с всички удобства, пътищата асфалтирани, така че ТКЗС-то напълно основателно претендираше да бъде районен център, а и самият район бе изключително живописен: поля, гори, река... Много ръководители си построиха вили, също както и Николай, който създаде на Григорий немалко проблеми, който по онова време така се стараеше да бъде полезен за околните.

Независимо от осигурената старост на Николай, домът му бе пуст. Почти никой от съседите не общуваше с него, тъй като всички го познаваха като вечно нацупен и недоволен. Така се случи, че единствения човек, който го навестяваше редовно бе Григорий, независимо че Николай му бе създал много неприятности в миналото. Григорий въпреки всичко му помагаше ту носейки му пресен хляб, ту с добра дума. Той бе единственият му събеседник, чиито нерви бяха достатъчно здрави да издържат всичките му оплаквания.

Изведнъж, буквално преди смъртта си, Николай съвсем неочаквано за Григорий дойде на себе си, превръщайки се в онзи добър момък, който бе до началото на войната. Той изведнъж разкри своята душа и разказва на Григорий за истинския си живот, а най-потресаващото за Григорий прозвуча в края на изповедта.

– Помниш ли онзи ден, когато се взриви укритието? – с пресипнал слаб глас произнесе Николай.

– Нима мога да забравя подобно нещо?

– Искам да знаеш... Аз също видях онзи русокос млад мъж. Той действително влезе при нас и ни извика при командира... До ден-днешен не мога да забравя очите му... Преследваха ме цял живот, като кошмарен сън... Прости ми... Аз те лъгах, но реално лъгах себе си. Този мъж не излизаше

Фрагмент от рисунката на Анастасия Нових „Кой си ти?“

от главата ми. Този момент... Толкова добре си го спомням все едно е пред очите ми. Когато чух звука на падащия снаряд, разбираш ли, аз... аз се изплаших... Все едно се раздвоих... Аз също се огледах. В този момент ти се обръщаше към укритието, а там нямаше никого. Исках да те прикрия, ти се изложи на смъртна опасност. Но после се изплаших... Изплаших се за своя скъпоценен живот и реших да спася кожата си!!! Разбираш ли? Реших да спася собствената си кожа!.. А после ми стана толкова срамно... Все едно бях последния предател.

От очите на Николай потекоха печални сълзи от отдавна отминалите дни.

– Зарежи, какво се измъчваш толкова, нали всичко се размина, – побърза да го утеши Григорий.

– Чакай, не ме прекъсвай... Искам да се доизкажа. Разбираш ли, това не бе просто постъпка. Аз се пречупих... Сякаш предадох самия себе си. Разбираш ли, предател!!! После ми беше толкова лошо, толкова лошо! А аз глупака, да бях си поговорил с теб, но се изплаших, помислих си, че ще ме осъдиш. А душата ми ридаеше. Разказах всичко на Клара, а тя настоя да си мълча и да отричам всичко, правейки те за посмешище, един вид сме излезли за тютюн. А аз идиота я послушах... макар и да виждах блясъка в твоите очи, виждах в теб някакъв прилив на сили и разбрах, че и с теб се бе случило нещо, но добро. Разбираш ли, до-б-роо!!! А аз затънах в моите нечистотии, които смърдяха цял живот и по никакъв начин не можех да се измириша от тях! Не знам защо, но всеки път, когато те срещах, пред мен изплуваше образът на онзи млад мъж, неговите укорителни очи... Това толкова ме гнетеше, в душата ми се зараждаше такава болка!

Паметта ми през цялото време въртеше онзи момент, моментът на моята низост и непростима слабост. И никак не можех да надмогна това и да ти поискам прошка. Веднъж почти узрях, но така и не дойдох при теб. И вместо да си поговоря с теб по човешки, с всеки ден все повече и повече се ядосвах на себе си и изливах тази злоба на първо място върху теб. Не можеш да си представиш колко гадости съм ти

сторил, за които дори не се досещаш...

– Недей Коляша, недей... Прощавам ти всичко, нали сме приятели. Познавам те добре, ти си добър човек. Ако не беше Клара...

– Вещица е тази Клара! Провали ми целия живот! – ридаеше Николай, без да пести сълзи. – Само ако знаех... Не предполагах, че ще кажеш такова нещо. Страхувах се, че никога няма да ми простиш... Какъв глупак съм бил само! Цял живот прекарах с това зло! То ме изяде целия отвътре, измъчи душата ми... А всичко е било толкова просто! Мой скъпи приятелю, единствено ти остана до мен пред лицето на смъртта...

– Недей така, има още да воюваме двамата с нея, – изтривайки сълзите си, каза Григорий. – Ние сме двама, а тя е една.

– Да, както тогава в окопа. Двамата сме отново заедно, приятелю мой...

Когато Григорий си тръгваше Николай го помоли:

– Донеси ми едно шише прясно издоено мляко. Много ми се иска да си пийна както едно време в детството...

На следващата сутрин Григорий стана по-раничко и побърза да отиде при съседката за мляко. Той едва дочака, докато го издои и хукна с трилитровото шише към къщата на своя приятел. За първи път от много години той го носеше като на свой стар приятел! Но когато влезе в стаята, Николай бе мъртъв. Лицето му изразяваше ужасно объркване, в отворените му очи се четеше дълбока печал. Григорий седна на крайчето на леглото и тихичко се затресе в беззвучен плач...

Независимо от всички перипетии на съдбата, той искрено съжаляваше този човек. Толкова години живя със собственото си зло! Излиза, че вътре в себе си той изобщо не е живял, а тъпчеше на едно място от онзи паметен ден, потъвайки бавно в блатото на своите страхове. Григорий смяташе, че преди смъртта човек трябва да осмисли нещо дълбоко, нещо отвъд предела. А Николай говореше за тази сантименталност като прошката. Григорий отдавна му бе простил. И

независимо, че за него това изглеждаше като сантименталност, за Николай това беше нещо наистина голямо, някаква непреодолима житейска преграда, която всеки ден сам градеше тухла по тухла, благодарение на своята злоба. Григорий разбираше, колко бе трудно на приятеля му да преодолее тази преграда, да прекрачи през собствената си стена на егоцентризма. Много жалко, че само се е канел да извърши тази постъпка, тази малка крачка носеща покой за неговата Съвест толкова години, кажи-речи цял живот. А можеше да реши всичко още онази есен на 1942 година. Тогава и живота му щеше да се развие по съвсем друг начин, щеше да има повече вътрешни победи и на своя смъртен одър пред него щяха да се разкрият всички истини. Макар... Самият Григорий да се съмняваше, дали ще са необходими в него час, та това са просто вътрешни откровения. Но спомняйки си незабравимото изражение на мъртвото лице на своя приятел, всички съмнения се изпариха и бяха изместени от вечните въпроси. Кой знае какво очаква човека след смъртта... Нима само разлагане на тялото в безкрайния природен кръговрат? За какво са нужни тогава всички тези сложности в живота, постоянната борба на човека с неговите мисли? И в крайна сметка самата старост, с нейните неизбежни размисли и равносметка. Къде изчезват след това мислите, които цял живот са доминирали и управлявали тялото? Само едни въпроси и никакви отговори...

* * *

– Ех, – отново въздъхна старецът, изваждайки за кой ли път стръвта от водата, все едно се опитваше да намери отговорите на своите безкрайни въпроси на кукичката.

Виждайки слабо движещия се червей, отново я хвърли във водата с тайната надежда, че поне сега ще клъвне нещо.

„Сигурно е така и в живота, – продължи да разсъждава старецът. – Закачиш ли на кукичката хубава мисъл – ще

имаш и добър улов, закачиш ли лоша – природата ще ти отвърне със същото. Всичко е измислено, всичко е взаимосвързано...“

– Здравей, Дмитрич, – отзад прозвуча мелодичен мъжки глас.

– Здравей, – отвърна Григорий и се обърна назад.

Към него се приближи усмихнат русокос млад мъж около тридесетте със здраво телосложение, облечен в спортен анцуг. На главата си имаше шапка с козирка срещу Слънцето, прикриваща очите му. В ръцете си държеше нова въдица. Григорий бе виждал такива в градските рибари, които често идваха в този район да ловят риба. Хубава си е, две думи няма, сигурно и цената е добра.

– Кълве ли?

– Какво ти кълване! – махна с ръка старецът. От ранни зори съм тук. Поне един път да беше клъвнало!

– Сигурно днес имат почивен ден, – пошегува се момъкът. – А на каква стръв ловиш?

– На червей.

– Та те вече са преяли с тях! Ето, опитай с личинка от комар. Може да ти клъвне на този деликатес.

– Благодаря.

Старецът взе кутийката със стръвта.

– Имаш ли нещо против ако седна до теб?

– Какво ти възражение! Сядай, тъкмо ще е по-весело.

Докато момъкът подготвяше своята въдица, старецът усърдно се опитваше да си спомни, чий син е това. Момъкът му се стори много познат. Очевидно живееше в града и беше дошъл да навести своите родители. Щом познаваше Григорий и общуваше с такава лекота, следователно бе израснал тук. С „Дмитрич“ го наричаха, когато бе председател на ТКЗС-то, при това само местните. „Ето, – мислеше си старецът, опитвайки да си спомни как се казва този мъж, – към моя старчески „букет“ се добави и склерозата...“

– Нищо, нищо, Дмитрич, – с добър тон произнесе мъжът в тон с неговите мисли. – Ще успеем! Къде не сме успявали, че тук ли! – и след малка пауза добави: – Сега, когато рибите

Рисунката на Анастасия Нових „Рибар“

усетят ларвите, няма да смогнем да ги вадим.

Старецът се усмихна на този оптимизъм.

– Имах приятел от фронта, сибиряк. Същият весел тип. Заедно се разходихме до Берлин. Постоянно ме викаше в Сибир на риболов. Яувал ли си за езерото Байкал?

– Че как! Най-дълбокото в света сладководно езеро с рядка флора и фауна.

– Да-а-а... Местата там са великолепни. С приятеля ми дълго си писахме. Той пращаше и снимки, постоянно ме викаше на гости. Няколко пъти идва при мен на гости. А аз никак не успявах да се откъсна, винаги изникваха някакви спешни задачи... Един път донесе ей такава риба, около четири килограма. Байкалски омул се нарича. Не живее никъде другаде в света, освен там. Такива ми ти работи! Ето това наричам аз рибка! Когато я видях, така ми се прииска да отида на Байкал. Така ми се прииска да я хвана! Мислех си, че като се пенсионирам ще осъществя своята рибарска мечта. Никак не се получи. Ту нямаше пари, ту помагах на децата, а сега съвсем остарях. Какво ти пътуване! Така и остана моят омул несбъдната мечта...

– Кой знае, – сви рамене момъкът. – Всички мечти се сбъдват някога.

– При някого може да е така. А при мен... А и нямам никакви новини от моя приятел вече две години. Може да се е разболял, а може и да е умрял. Годините ни са такива... както се казва, старостта ни нападна – и щастието пропадна. Годините изтекоха като буйна река.

– Да... Ако човечеството знаеше за бъдещето си, нямаше да се смее и да се сбогува толкова лекомислено със своето минало.

– Какво, какво, – попита Дмитрий, който се бе потопил в мислите си.

– Това го казах просто така, – махна с ръка момъкът и смени темата на разговора. – Как е Ваня?

Ваня беше най-малкият син на Григорий. Когато момъкът каза името му, старецът изобщо престана да се мъчи с въпроса откъде го познава. Щом пита за Ваня, значи е или

негов приятел, или познат, а може и да са учили заедно.

– Слава богу, че се уреди добре. Най-накрая се ожени. Невестата му е страхотен човек. Роди им се дъщеричка. Наскоро, пролетта идваха всички на гости. Не си ли ги виждал?

– Не... Нямаше ме в района.

– А-а-а... Сега душата ми е спокойна и за него.

– И какво толкова се вълнуваш? Момъкът е добър, със златни ръце. Такъв човек няма да пропадне.

– Кой знае? Животът – не е шега работа...

– Е, зависи как гледаш на него. Живееш ли честно и по съвест, тогава и съдбата ти ще е благодатна.

– Така си е. Само че... Ето аз например живеех честно и по съвест, до голяма степен няма в какво да се упрекна, но съдбата ми не бе никак сладка. Ту войната, ту глада, ту разрухата...

– Всеки има своите лични житейски впечатления. Ето, например розата също се възприема по различен начин. Едни виждат в нея прекрасно творение, усещат изумителния й аромат. А други виждат само нейните бодли и усещат неприятните убождания. Всичко зависи от самия човек, от неговото умение да съзерцава и да възприема света.

– Също е вярно, – съгласи се старецът и след малка пауза добави: – Е, ако се помисли добре, мога да кажа, че не тая обида на живота. Все пак по време на войната намерих истински приятели, макар и да бе страшно... И жена си срещнах, когато навсякъде цареше страшен глад. Помня, че нямаше какво да ядем и дъвчехме трева, а в главата имах само мисли за любовта. Дори е малко смешно сега като си спомням... Навсякъде глад и разруха, а ние не се побояхме да създадем семейство. И децата едно след друго започнаха да изскачат. Тогава живеехме временно в една колиба. Помня как се гушихме всички. И нищо страшно... Най-главното е, че не чувствахме теснотата. Тъкмо обратно, живеехме сплотено, помагахме си един на друг... А сега ей я младежта в какви удобства живее, а в семейството цари неразбирателство.

– Всичко, чичо Дима, е в главата. Построи ли човек вътре в себе си двореца на доброто и хората започва да ги тегли към него, и животът му се урежда. А ако живее вътре в себе

си като мечка в бърлога и го мързи да си построи дворец, тогава цял живот ще живее в тази бърлога като животно. И никакви външни удобства няма да са в състояние да задоволят неговите ненаситни вътрешни потребности.

– Относно ненаситността забеляза много точно. Ето един пример, наблизо живя един мой приятел...

– Веперски?

– Да, – кимна старецът и помисли за себе си, че щом знае за Николай, следователно е местен. – Постоянно си преправяше вилата, никак не можа да удовлетвори желанията на жена си.

– Клара?! – Усмихна се момъкът. – И кога е било възможно да бъде удовлетворена в нещо? В рода й е заложена генетичната потребност: колкото да й даваш, все й е малко. С млякото на майката се предава от поколение в поколение тази „свята любов“ – към среброто и златото. Какво още можеше да се очаква от нея?

– Точно! Николай също го разбра, но за съжаление прекалено късно. Цял живот се измъчи с нея, все едно бе болен с неизлечима болест. Помня много добре тяхната среща, Всичко се случи толкова стихийно...

– Стига, Дмитрич, не го оправдавайте. С човека могат да се случат стихийно само тези събития, които той приеме вътрешно. И ако Веперски бе срещнал тази жена, следователно в подсъзнанието му са доминирали именно тези тайни желания и черти, които виждал в нея. Не жената го е превърнала в роб, а собствените му слабости, на които се е поддал, вместо да ги държи под контрол. Клара само ги стимулирала и поддържала. Затова всичко се случвало вследствие на неговия вътрешен избор. Та нали животът – е отражение на вътрешните убеждения.

– Като цяло може и да е така... Интересни разсъждения имаш. Да си призная честно, независимо, че съм живял толкова години, досега не са ми идвали наум толкова простички и мъдри слова, – с усмивка рече старецът. – Дори не подозирах, че младежта в наше време е така подкована в тези тънки житейски въпроси. Приятно е да се срещат подобнихора. Сигурно вашият технически век се е отразил

на мозъка, който е започнал да работи по-добре, отколкото при нас.

– Не е така. Работата не е нито във времето, подковаването или мозъка. Просто истинната мъдрост е достояние на душата, а младото тяло изобщо не е показател за възрастта на душата.

– Душата? – попита старецът и си отговори сам: – Да, душата... Може да се предположи, че човекът има такава...

– Под микроскопа не ще я откриеш, – с усмивка каза момъкът. – Също както и човешката мисъл. Ето, неврофизиолозите предполагат, че мисълта е движение на някаква си електромагнитна вълна в кората на главния мозък, преминаваща от един неврон към друг. Но как реално се заражда, и коя е причината за нейната поява не знаят и до днес. Също както и за много други въпроси, свързани с човешката същност. Хората само предполагат, но не разполагат с данни. Защото отговорите на тези въпроси се таят много по-дълбоко, отвъд границите на тяхното егоцентрично възприятие за света. И за да се достигне до тях, трябва да се преодолее Егото, да се проникне в дълбините на собственото подсъзнание... А какво имаме ние, само плуващ боклук на повърхността на съзнанието, остатъци от нашата вътрешна нечистоплътност. Макар че ако се поиска силно, всичко може да се постигне.

– Точно така... Добре е обаче да се знае, че не трупаш повече боклуци, а ги почистваш...

– Съвестта винаги ще подскаже правилната посока.

– Да-а-а, Съвестта – е отличен помощник, – съгласи се старецът.

Двамата се умълчаха. Старецът се опитваше да осмисли казаното от момъка, но така и не успя да изясни нещата и произнесе замислено:

– Как се случват нещата в живота? Също както на фронта. Постоянно се опитваш да държиш линията на отбрана на своята Съвест. Колкото са повече годинките, толкова по-силни са атаките от окопа, толкова повече бомби летят и оставят едни кратери на житейските проблеми. Всичко

това разбира се е и малко страшничко, но независимо от всичко удържаш своята позиция, тъй като просто няма накъде да се отстъпва. Зад теб е твоята Родина и на теб ще ти се наложи да живееш в нея. Тъкмо затова не трябва да се отстъпва от позицията на Съвестта... Аз лично видях как се предаде моят приятел и как завърши всичко. Наблюдавах смъртта му цял живот, чувствах как обгръщащото го зло го мъчеше, терзаеше и унищожаваше отвътре. Не, по-добре да живея по законите на съвестта или изобщо да не живея.

– Древните са писали, че Съвестта е степен на величие на Духа и в старостта оголва особено много своите „нервни окончания“ и проявява истинската си природа. Тъкмо затова за някого старостта се превръща в лунна светлина проблясваща сред черните облаци на мрака и илюзиите, а за друг – сияещ ослепителен залез, проявяващ за вътрешния прозорец своя рядък зелен лъч, изпълняващ всички желания.

– Красиво казано. Само че какви желания може да има в старостта? Само едни размисли... Ех, само да знаех своята истинска природа...

– Истинската природа? – с тайнствена усмивка каза момъкът, сменяйки стръвта от кукичката. – По въпроса за истинската природа има такава древна източна притча...

Той хвърли въдицата навътре в реката, седна и запали цигара. Старецът се приготви да слуша.

– Притчата е следната... Високо в планините, на бляскавия белоснежен връх се родил прозрачен като бебешка сълза леден кристал. Денем се радвал на Слънцето, играейки със светлината, благодарение на изкусно създадените от природата правилни форми. През нощта се радвал на звездите, тези удивителни бляскави създания. Постепенно растял, събирайки все повече и повече енергия на ласкавото светило. Веднъж, когато кристалът станал толкова голям, че можел да разгледа не само небето, но и заобикалящия го свят, му се разкрило нещо невероятно. Облаците скриващи подножието на планините се разсеяли и пред неговия

взор се разкрила великолепна долина, потопена в невероятно ярки изумрудени тонове. Зрелището толкова завладяло духа на кристала, че в него се родило силното желание на всяка цена да се спусне в това красиво ъгълче на природата и да опознае всички негови прелести.

Кристалът мобилизирал цялата си сила, за да се превърне във вода и стремително се спуснал надолу. Колкото побързо се спускал, толкова по-могъщ ставал. Потокът растял и бушувал с необуздана страст. Той летял към заветната си мечта със завидно упорство, преодолявайки на своя път каменни препятствия, съкрушителни прагове, главозамайващи водопади. Вълнувал го духът на новото и стремежът да стигне до заветната цел.

И в един прекрасен миг това се случило. Неговите мощни води потекли в коритото на реката пресичаща долината. Колко прекрасни били брегoветe й, обсипани с ярка зеленина! Колко изумително преливали отблясъците на Слънцето по водната му повърхност! Колко много се радвали всички на живителните прохладни води! Кристалът чувствал как напоява с влага всяко растение, как с наслада утолявали жаждата си тези, които се спирали до брега на реката. Чувствал как във водите му се заражда животът и той станал негово вместилище. Това било за него истинско щастие!

Така и протичал неговия живот. Денем утолявал жаждата на всички страдащи, а нощем отражавал звездното небе в своите води, удивлявайки се на чудните светове и спомняйки своя далечен дом. Струвало му се, че това щастие ще продължи вечно.

Но веднъж, водите му стигнали края на долината и се разляли в едно езеро. Животът станал премерен и спокоен. Постепенно някогашните бурни води започнали да се затлачват с тиня, превръщайки се в застояло блато. Много рядко някой посещавал тези брегове... Във водите му вече я нямала предишната сила и живот. Страхът и отчаянието обхванали бившия кристал. Той започнал да се страхува панически от Слънцето. Появата на яркото светило пораждало в него ужасяваща картина на неговите изпаряващи се

води, – миражът на своята кончина и неумолима предопределеност. Един след друг се издигаха мехурите на съмнението. Той се страхувал да се превърне в пара, да изгуби своята индивидуалност, да загуби своята свобода. Нощта станала за него единствения утешител, обвивайки го с прохладата на отминалите мигове. Той с тъга гледал към сияещите звезди, въздишайки по недостъпните далечни светове и възхищавайки се на тяхната неизменна красота.

Веднъж, по време на изгрева го осенило: тогава той разбрал смисъла на живота, смисъла на вечността, почувствал своята истинска природа, която пробудила в него душата! В този момент над хоризонта се появил ослепителния слънчев диск. „Боже, – възкликнали остатъците на неговите води. – Колко е просто всичко!“ Той се хвърли на среща на ласкавите слънчеви лъчи, превръщайки се в пара. Поривите на вятъра с лекота го подхванали и започнали да го издигат високо, отдалечавайки го от обичайното му пространство. Той летял и чувствал невероятното чувство на безтегловност. И едва сега разбрал, че това е истинската, отдавна забравена и упояваща свобода. Изпълвало го чувството на всеобгръщащо щастие от своята неповторима индивидуалност и в същото време безкрайното единение с това огромно потресаващо мироздание, което се оказало много по-широко, отколкото си бе представял. „Колко е просто всичко“ – не спирал да повтаря неговия дух, наслаждавайки се на полета. „Да, сега вече зная своята истинна природа“, – помислил си той, плавно спускайки се на един от блестящите планински върхове...

Момъкът се умълча. Старецът седеше замислено, поразен от съкровенния смисъл на тази притча. И в този момент лицето му засия. Очите му заблестяха с живи искри. И той тихичко възкликна: „Господи! Та това действително е толкова просто!“ Изпълненият с възторг старец се обърна, за да съобщи потресаващото си откритие на своя събеседник. Но... него вече го нямаше. Старецът се изправи и се огледа объркано във всички посоки. Навсякъде се простираше единствено безкрайно зелено поле. И нямаше пукна-

та душа... Григорий дори започна да се съмнява дали не е започнал да халюцинира на стари години. Но оставената въдичка и тлеещата цигара на момъка говореха за неотдавнашното му присъствие.

Старецът със съжаление и някак с тъгуваща душа погледна към самотната въдичка на своя необикновен събеседник. Неочаквано, нейната плувка потъна. Възрастния мъж инстинктивно скочи към въдицата на момъка и я дръпна... От водата излетя огромен, блестящ байкалски омул, разпръсквайки безброй диамантени пръски в лъчите на утрешното слънце. Старецът замря от щастие, удивявайки се на полета на тази рядка и необичайна за тези места риба. А след това, идвайки на себе си я извади на брега и започна да вади кукичката с треперещи ръце. Без да вярва на очите си той повдигна мърдащия омул с две ръце и с изумление започна да оглежда това чудо на природата. В очите на стареца заблестяха сълзи от щастие. И в този момент Григорий си спомнил къде бе виждал този мъж... Силен смях се разнесе из окръга. Старецът се приближи до водата, застана на колене и внимателно върна рибата в реката. Той повдигна своя сияещ взор, погледна към могъщото светило и къпейки се в лъчите на ослепителното вътрешно щастие, възкликна:

– Господи! Колко е просто всичко!

Птици и камък

ПРЕДИСЛОВИЕ

Удивителният морски бряг в целия си необятен блясък хармонично съчетаваше, на пръв поглед, съвършено противоположни едни на други елементите на различните стихии. От една страна, бе нажеженият пясък – неумолимият и безпощаден войн на разрушителната Пустиня. От друга страна, прохладната вода – животворната съзидателна сила на Световния Океан. Сякаш смъртта и живота се преплитаха с идеята да създадат необикновени условия за съществуване на тези, които се намираха по волята на съдбата на границата на тези два свята.

Изшлайфаните до блясък гладки камъни, разпръснати по целия бряг, претендираха за званието дълголетник на този тайнствен Портал. И, ако не на тях, то на кого бяха известни великите тайни на битието. Но така ли бе в действителност? Знаеха ли те, какво се намира отвъд пределите на пространството, което заемаха?

Камъкът си е камък, както се казва твърдо изкопаемо. Някога отдавна той се е явявал част от огромна скала, допираща се със своя връх до самото Небе. Но пребивавайки в единството, камъкът мечтаел за своята самостоятелност. Многобройните пукнатини на съмнението с времето казали своята разрушителна дума, превръщайки мечтата му в реалност. Но дългоочакваната самостоятелност се оказала не

толкова радостна, както си я бе представял. Стихиите всеки ден изпитвали неговата издръжливост, все едно се състезавали помежду си. Камъкът се пръскаше от злоба и обида. Той отчаяно се съпротивлявал на вятъра, който парченце по парченце откъртвал от него частички и го превръщал бавно в пясък. Той се съпротивлявал на Слънцето, което нажежавало повърхността му. Камъкът дори се съпротивявал и на водата, с която тайно мечтаел да се слее, особено когато го умивала със своята животворна прохлада, спасявайки го от изпепеляващите лъчи на Слънцето. Толкова му харесвало да бъде непристъпна същност дори пред ритмично заливащите го вълни. Камъкът се гордеел със себе си, със своята форма и независимост. Надсмивал се на пясъка, когото стихиите управлявали с такава лекота. Той не подозирал, че с времето и него ще го застигне тази участ.

През голяма част от своите дни камъкът скучаел, гледайки на гнетящото еднообразие и монотонността на заобикалящия го ландшафт. Понякога се забавлявал с въпроса: „В какво е смисълът?“. Често съзерцавайки полета на птиците, камъкът завиждал на тяхната свобода и лекота, с която достигали най-лъчезарните висини и неведомите заоблачени простори. Имало и секунди, когато бил готов да замени целия си живот за кратък миг от техния възхитителен полет.

Така и изживявал своето „каменно“ битие само за себе си. Той дори не забелязвал, в какво удивително и тайнствено място го бе хвърлила съдбата.

Той не виждал, колко сили и време изразходвали за него Слънцето, вятъра, водата, за да преобразува глупавата му и твърда същност в качествено ново състояние. Прекалено здрава се оказала неговата горделивост, градена толкова векове. Прекалено тежка била неговата материя.

Тъкмо затова камъните, лежащи на границата на два свята, познавали единствено своето ежедневно битие. И макар на някои от тях външните граници да били идеално изшлайфани, вътре все така си оставали обикновени камъни.

Подхвърлих камъка,

А той падна.

Подхвърлих птицата

И тя полетя.

Ригден Джаппо

На препълнения плаж щъкаше пъстра тълпа. От птичи поглед изглеждаше като една хомогенна жива маса, събрала се на това място с единствената идея да се наслади на природните дарове. И това е напълно разбираемо. Слънце, въздух, вода – какво може да бъде по-приятно в един горещ летен ден? Май само планината. Но това както се казва е съдба за избрани.

Ако човек се приближи към тази причудлива маса, може да разгледа групи от различни хора, приличащи много едни на други със своите разговори и поведение. А ако се проникне сред тълпата е напълно възможно да се разгледат отделните индивиди. Еднозначно, всеки от тях се различаваше не само по външния си вид, но и със своя живот. Но ако се загледаме по-внимателно, можем да забележим, че зад така наречената индивидуалност, на един фундамент се намират едни и същи безкрайни човешки проблеми, желания и потребности. Дори доскучава от подобни еднообразни мисли за насъщното битие, облечени в различни форми. Сигурно тъкмо затова, когато сред подобна маса от щамповани „индивидуалности“ се появява истинска Личност – „Homo Verus“ (Истински Човек), – дори боговете спират да се прозяват от многовековното човешко еднообразие и с интерес започват да следят хода на променящите се съдби и събития.

Но ако за боговете „Homo Verus“ сияе сред тълпата, като

гигантски диамант посред прашния път, то за хората е много трудно да го забележат. Прекалено дебели и криви са лупите на тяхното високомерие. Всичко, което ги заобикаля им се струва дребно и незначително. И само чистият поглед, изпълнен със „силата на любовта“, без усилие различава сред безличието на цялата тази маса многостранния диамант, онова Истинското, което помага на двуногото животно да се превърне в Истински Човек.

Времето бе прекрасно. И днес беше така, също както преди година, век или хилядолетие. Просто хората станаха повече, дрехите по-различни и говореха на различни езици, макар смисълът на речта да не се бе променил. Почиващите все така грееха своите тела на Слънцето, периодически охлаждайки ги във водата. Децата все така лудуваха по плажната ивица и бягаха със смях и писъци от поредната връхлитаща вълна. Наоколо все така се чуваше това причудливо жужене. Някой викаше някого, някъде се носеше звънък младежки смях и всички тези неспирни човешки шумове, също както и в миналите времена се сливаха с ритмично плискащите се вълни и с виковете на кръжащите белоснежни чайки.

Недалече от тълпата почиваше русокос мъж, който бе изложил своя гръб на топлите лъчи на сутрешното слънце. Той дремеше. На около двадесет метра от него се намираше някаква групичка от четирима мъже с кавказка националност и млада светлокоса жена с четиригодишното си момиченце. Възрастните пиеха вино. С всяка чашка смехът им ставаше все по-силен, движенията дръзки, а речта разпалена. Детето постоянно се въртеше на едно място, изкарвайки майката от равновесие със своите неспирни молби. Момиченцето не разбираше защо майка й и чуждите чичковци ядат и пият толкова дълго време, когато е много по-интересно да се поиграе наоколо. В края на краищата й омръзна да седи. Тя взе своята единствена играчка – синя лопатка, която бе намерила в пясъка и хукна към морето. Майка й се обърна небрежно, хвърляйки поглед изпълнен с досада към отдалечаващото се дете, а след това отново опъна свои-

те млади устни в очарователна усмивка, обръщайки се към своите щедри случайни познати.

Момиченцето с подскоци се приближи към морето. Поплиска с крачета по водата. Започна да бяга по брега ту в едната посока, ту в другата. Поигра си на плиткото докато не започнаха да й тракат зъбите от студ. После се попече на Слънцето, подражавайки на възрастните и след това започна да строи къщички от пясък, украсявайки ги с мидички и камъчета. И колкото по-високи се опитваше да ги построи, толкова по-често се рушаха под тежестта на мокрия пясък. Момиченцето се сърдеше, кривеше устни, събаряше всичко и отново се заемаше с изграждането на краткотрайните конструкции. В един от своите неудачни опити тя разпръсна пясъка от поредния и неуспешен градеж във всички посоки. Част от него случайно попадна на гърба на лежащия недалече мъж.

– Макс? Ти ли си отново! Е колко може?

Мъжът обърна глава към момиченцето.

– Какво още искаш от мен?

Момиченцето с удивление погледна в очите на мъжа. После някак неестествено изтръпна и започна да мига учестено. И накрая произнесе с изменен доста по-груб глас:

– Сенсей?!

– Същият, – уморено каза мъжът и се усмихна тъжно, поглеждайки към пясъчните камарки. – А ти, гледам, все още строиш пясъчни замъци?

– Замъци?

Макс се огледа и дори се изправи.

– Къде съм? – Никак не можеше да дойде на себе си, изплашено оглеждайки се във всички посоки.

– Къде, къде... На Земята, естествено. Къде още можеш да бъдеш? – с нежелание отговори Сенсей.

В този момент Макс видя своите детски ръчички и дори леко ги дръпна настрани, все едно не бяха негови.

– Какво ми има?!

– Какво може да ти има, освен това, което вече е факт.

– Не, наистина, Сенсей?! Какви са тези фокуси? Това да

не е хипноза?

– Хипноза? Фокуси?! – Сенсей се усмихна, обърна се и седна на пясъка. – Добре дошъл в света на твоите реалности! Как беше казал: „Животът е следният: или селя вие, или селя вас“.

– Стига де, Сенсей, ако оставим шегата на страна, – Макс изплашено се озърташе. – Къде съм? Какво се е случило с мен? Как се озовах тук? Каква е тази тъпотия?

– Тъпотия?! – с усмивка каза Сенсей.

Но усмивката мигом се изпари от лицето му. Той погледна сериозно на Макс със строги и укорителни очи.

– Ами спомни си.

Макс стисна очи повече от страх, отколкото да си спомни каквото и да било. В тъмното той се почувства по-добре, отколкото в плашещата нова действителност. Но колкото повече се успокояваше, толкова по-често започнаха да се проявяват в съзнанието му фрагментите на някаква дълбочинна памет. Тази памет бе необикновено жива и реална.

* * *

Макс се осъзна в купето на своята нова кола, която бе купил буквално преди два месеца. При него се върна чувството от удовлетворение в живота. Най-накрая бе постигнал своята дългоочаквана мечта – бе станал истински богат. Пред него се отвориха големи перспективи. Въображението му рисуваше прекрасно бъдеще. Той стискаше с гордост кормилото на новата си кола, миришеща на кожа. Макс се връщаше у дома. И не в някаква си забутана стаичка, а в разкошна нова къща, която бе закупил само преди половин година и бе направил скъп ремонт за завист на всички негови приятели. Но най-главното – чрез подставени лица присвои фирмата на разорения от него самия приятел, която щяла да му осигури, както си мислеше, дълъг и охолен живот.

Макс се изпълваше със задоволство от самия себе си.

Той усили радиото, където звучеше някакъв новопоявил се хит и започна да си тананика под носа мелодията. Най-накрая живота му потръгна! И все пак, някъде дълбоко вътре се чувстваше някак дискомфортно. Оттам се зараждаше неприятно чувство, че е изпуснал нещо много важно. Независимо, че златната мечта се бе реализирала, Макс нямаше чувството на пълно удовлетворение. Да, той постигна желаното, но не получи очакваното усещане за всеобхватно щастие свързано с мечтата, която така примамваше неговите мисли. Защо? Съмненията относно това щастие някак от само себе си започнаха да изплуват на повърхността на съзнанието, все едно изникваха от непознатите дълбини на неговия „аз“. Макс се опитваше да се съпротивлява, превключвайки мислите си към придобитите материални блага. Но това вътрешно Нещо неумолимо настъпваше към неговата империя на Егото, създавайки непоносима болка в гърдите. Какво не е наред? Макс се губеше в догадки, търсейки причините затова тревожно състояние.

От завоя с голяма скорост изскочи джип, който се носеше директно срещу него. Очите на Макс се разшириха от ужас. Сърцето му затупти бясно. Ръцете му мигом се вледениха. Разстоянието неумолимо се съкращаваше. Ярките фарове на джипа осветиха новичката кола на Макс. Той дръпна рязко кормилото, за да избегне сблъсъка. Дъхът му секна в бесния вираж. Колата се завъртя, но той почувства как се завърта не самата кола, но и целия му изживян живот. Макс безпомощно се носеше сред плявата на своите дългоочаквани илюзии и не можеше да се спаси от смразяващата душата неумолима реалност. Животинският страх скова тялото му, а в главата му премина една-единствена, отдавна забравена фраза на Сенсей: „Животът – е илюзия на самозаблудата“. И все едно в нейно потвърждение Макс почувства мощен, непоносимо болезнен удар. Той така и не разбра дали това бе удар отвън или неговата душа се бе пръснала на парчета.

* * *

Рисунката на Анастасия Нових „Реалност“

Момиченцето отчаяно тръсна с глава, все едно се опитваше да се избави от кошмарното видение.

– Не може да бъде, – прошепна Макс, ужасявайки се от своята догадка.

Ръцете му започнаха лекичко да се тресат. Той изпитваше такъв панически страх от краха на всички негови надежди, както тогава в колата. По малкото телце изби студена пот. Нетърпимата душевна болка с нова сила започна да се разгаря в гърдите, съхранявайки своята разкъсваща острота дори в тази странна реалност.

– Не може да бъде, – отново повтори Макс, опитвайки да се успокои. – Не, не... Щом разсъждавам, следователно съм жив... Сигурно съм в безсъзнание или в болницата и всичко това е просто един сън.

– Аха, а аз съм твоят най-голям кошмар! – с усмивка каза Сенсей. – Ех хора... Огледай се наоколо, спяща красавице! Какво говореше тогава относно фактите? Ако фактите не потвърждават теорията, следователно човек трябва да се избави от тях. Хайде, опитай тогава да се избавиш от очевидното.

– „Очевидното“?! „Тогава“?! Нима наистина съм умрял? – изпадна в паника Макс. – Умрях, така ли?!

– Ой, Макс, аз разбирам, че всеки има право да извърши глупост. Но трябва да се ползва с мярка.

– Не, действително ли съм умрял?! Умрял?!

– Какво зацикли „умрял, умрял“!.. Нали те виждам в тяло, – с усмивка каза Сенсей.

– В тяло?

Макс изплашено започна да изследва тялото си, опипвайки го със своите детски ръчички, все едно не вярваше на очите си.

– Но... това... това не съм аз...

Когато стигна до най-долната част на туловището, очите му се оцъклиха още повече. Той със страх погледна надолу, после към Сенсей и произнесе полушепнешком, все едно съобщаваше някаква голяма тайна:

– Но... то е... то е... женско!

Сенсей не издържа и гледайки на неговото лице се разсмя.

– А ти какво искаше? Каквото си заслужил!

– Каквото съм заслужил?!

Ужасът на Макс нямаше край. Той винаги смяташе жените за низши създания, които са създадени изключително за обслужване и удовлетворяване на неговата мъжка персона. „Заслужил... заслужил... заслужил...“, разнесе се като вихър в главата му, увличайки съзнанието в невидим водовъртеж. След поредния ярък блясък Макс отново се осъзна в родното си тяло. Той стоеше в спортната зала сред тълпата, която обкръжаваше Учителя.

– Всеки получава това, което заслужава, – отговори Сенсей на поредния въпрос на Макс. – Ако не си се променил към по-добро вътре в себе си приживе и не си доказал на Бог, че си – Човек, а не животно, тогава съответно ще получиш участта на животното, само че в още по-лоши условия. Каквито са деянията ти, такива са и Божиите въздаяния.

– Но човек може да се покае, аз зная, един вид предсмъртно и ще бъде простен. Смята се, че Бог е всеопрощаващ.

– Знаеш ли, има една такава руска поговорка: „Смисълът от разкаянието е малко, ако е позакъснялко“. Да, Бог е всеопрощаващ. Но ако смяташ да отлагаш Бога за някакво неопределено „после“, удовлетворявайки своите животински желания и дойдеш при него с празна кошница, на чието дъно се намира твоето жалко разкаяние, то бъди уверен – и Бог ще те отложи за неопределено „после“.

– Е не, защо ще го отлагам за неопределено „после“? Например, към старостта...

– Към старостта? А ти убеден ли си, че ще доживееш до нея? Как реши, кога ще настъпи твоя последен ден? Смъртта няма да те пита, ще дойде и ще те разсече с косата. И какво ще успееш да направиш? Да осмислиш, колко глупаво и на вятъра си изразходвал даденото ти време, без да извършиш най-главното, заради което си дошъл в този свят?!

– Да, – произнесе стоящия наблизо Володя, командирът

на баретите. – Преди смъртта не можеш да се надишаш, а после е късно да се мисли за лекаря.

– Съвършено вярно, – потвърди Сенсей.

Макс не знаеше какво да отговори и възникна продължителна пауза.

– Все пак е обидно, че човешкия живот е толкова кратък, – отбеляза Андрей, приятеля на Макс. – Ето, някаква си тъпа секвоя живее 4000 години, а ние докарваме със зор 100!

– И защо да е тъпо дървото? – произнесе Сенсей. – Напълно полезно и хубаво дърво. А относно мимолетността на живота... Хората и така умират от мързел, а ако им се отпусне още време тотално ще потънат в материята.

– Прави сте, – замислено произнесе пълничък мъж около 50-те, един от слушателите на беседата. Момчетата го наричаха „Поничката“, тъй като надутото му лице заедно с издадената долна устна по нещо приличаше на този продукт. – Осъзнаването на мимолетността на живота и неизбежността на смъртта кара човека да цени своя живот и да го използва плодотворно.

– Смъртта е подобно на равносметка на изживяния живот, – каза Володя.

– И действа пробуждащо на околните, – добави „Поничката“.

– Точно така, – отново потвърди Сенсей. – Осъзнаването на неизбежността и тленността на своето тяло, кара човека да търси отговорите на въпросите за вечността, кара го да се размърда в своето духовно развитие и да започне да се променя отвътре. Тъкмо затова е и дадена смъртта, за да може помнейки нейната неизбежност да се научи да разбира своята същност, да се научи да преобразува себе си и своята природа, да цени времето даденото му за духовното израстване. Смъртта е своеобразна порта към истинската реалност. И общата равносметка на изживяното се прави именно по натрупаните духовни богатства от човека. Това, което събереш тук за един живот, точно такава реалност ще те очаква отвъд портата.

– Да, но защо така силно ни тегли стремежът да осигурим своето бъдеще, все едно се каним да живеем вечно? – попита „Поничката“.

– Защото, до голяма степен, тези стремежи изникват от дълбините на подсъзнанието. От самата душа. А душата винаги се стреми да се съедини с Бога, тоест да си осигури дългоочакваното бъдеще, а не да се скита миг след миг в различните тела. Но нашата материя, посредством човешкия разум, се опитва постоянно да използва този дълбочинен стремеж за собствена служба, службата на Егото. Тъкмо затова човек никога не е удовлетворен от това, което постига във външния живот. Тъй като истинските съкровища за осигуряването на бъдещето – са духовните, а не материалните.

– Дори някак не ми се вярва, че всички някога ще умрем, – каза момъкът стоящ зад Макс.

– Защо някога? Никой не знае какво може да му се случи след една минута. Но нима въпросът е в нишките на съдбата? Въпросът е с какъв багаж ще застанем пред реалността. Хората ги тегли към вечния живот, тъй като в самите тях се намира частичка от вечността. Но разумът със своето животинско начало пренасочва тази вътрешна тяга по свой маниер – към вечния живот в тялото, естествено на Земята, тъй като друга реалност, освен това пространство не е известна на животинското начало, а и не е приемлива...

Как само не се самозалъгват хората! Мнозина си мислят: „За какво да се упражнявам в духовното, с молитви, медитации, да държа мислите си под строг контрол, а и просто да обичам ближния? Целият ми живот ще мине само с това. Ами ако се дава само веднъж? Ако след смъртта – е само гроба и влажната пръст, в която ще изгния заедно с ковчега.“

Някои от присъстващите, в това число и Макс, без да забелязват наведоха едновременно глави. Казаното от Сенсей видимо съвпадаше с техните мисли.

– Не е ли това най-железния аргумент на животинското начало, за да потисне в разума изблика на душата и да пре-

насочи тягата й към материалния свят? Други хора например просто се стараят да не мислят за смъртта. Опитват се да се скрият от тези тревожни мисли по метода на щрауса – скривайки главата си в пясъка, мислейки, че опасността е изчезнала. Колко е глупаво всичко това! Почетете житията на светците. Вземете например Серафим Саровски. Той си държал своя ковчег в килията, за да му напомня постоянно за тленността на тялото. Светите хора не са витаели в илюзиите, относно световното бъдеще. Техният живот е бил в днешния ден. Те винаги очаквали, че именно днес ще застанат пред Съда на Всевишния, тъкмо затова се стараели в духовната работа над себе си, тъкмо затова и резултатите били в съответствие с пробуждането на „силите на Любовта“. Тъкмо оттук произтичали техните чудеса, изцеленията на хората, както духовните, така и телесните... Основната маса оставя духовната работа за „утре“, дори без да се замисли, че за тях това „утре“ може никога да не настъпи... Най-печалното е, че всеки разбира безвъзвратността на изпуснатите мигове, когато настъпи неговия час, а тогава вече е късно, прекалено късно...

* * *

„Прекалено късно, прекалено късно...“, – носеше се като ехо в главата на Макс. Пред вътрешния му взор преминаха картини от отминалия живот. Някакви ярки моменти на най-силните емоционални преживявания примесени с неговите мисли, а също така с различните образи на бившите приятели, роднини и близки. В някои места картините се забавяха. И в повечето от случаите това бе свързано именно със Сенсей. Макс все едно се раздвои, преживявайки отново дадените мигове. Сега вече гледаше на тези събития под съвсем различен ъгъл. И ако в онзи живот Макс гледаше на случващото се от позицията на своето материално битие, то сега го правеше от позицията на своята душа...

* * *

Може да се каже, че Макс се озова на тренировките на Сенсей случайно. Той вече бе чувал за него това-онова и реши заедно със своя приятел да посетят вече станалата легендарна зала по източни бойни изкуства. Отидоха, видяха и така си останаха. И ако приятеля му го теглеше повече към бойните изкуства, то Макс го теглеше повече към необикновената философия на самия Сенсей. Макс бе достатъчно ерудиран, начетен и философски подкован, професорските корени на семейството оказваха своето влияние. Тъкмо затова в лицето на Сенсей той намери действително достоен събеседник и опонент за своите догми.

Необикновения мироглед на Сенсей все повече завладяваше любознателния ум на Макс. Той едновременно и вярваше и не вярваше на чутото. Вярваше някак вътрешно, ръководейки се единствено от отделни интуитивни чувства. А не вярваше със своята логика и ум, подлагайки всичко казано от Сенсей на съмнение, постоянно търсейки доказателства, потвърждения в литературата, в живота и собствения опит и преживявания.

Веднъж случайно зад вратата чу разговор между Володя и Сенсей относно неговата компания.

– Защо ги дундуркаш, все едно са малки деца? Само си губиш времето. Нима от тях ще излезе нещо свястно? Виж колко са мързеливи! Не искат дори да работят над телата си, какво да говорим за духа. Постоянно ги глождят съмнения. Всички се млатят, мислят си, че искат да направят от тях нещо неизвестно какво, да пречупят тяхната скъпоценна персона... И на кого са притрябвали, освен на себе си любимите?! Искат да се опознаят – нека го правят! А ако не искат – прав им път! Защо толкова се раздаваш?! Вземи например Макс, винаги се съмнява...

– Не, Володя. Ако човек се съмнява, следователно търси. А щом има стремеж да търси, следователно има желание за

познание... Вътре в него – се противопоставят две мощни начала. От една страна, трепти душата, звъни като камбана, не дава покой. А от другата страна, материята мачка с пълна сила. Ето и излиза, че за него вечните съмнения са нещо нормално, така да се каже продукт на вътрешния конфликт.

– Щом не е твърд в своя избор, следователно и няма шансове.

– Шансовете му да се изтръгне естествено са нищожни. Но все пак ги има. Всичко е в негови ръце.

Слушайки този задкулисен разговор Макс изпадна в тотално объркване. В него ту кипваше злоба, ту изплуваше някаква обреченост, ту го радваше застъпничеството на Сенсей. И последните му думи го въодушевиха окончателно, пробуждайки в него духа на изследователя. „Да, всичко е в моите ръце!!!“

* * *

Дните летяха, миговете изчезваха като дим, а Макс не спираше да се колебае като махало, ту в духовна посока, ту в материална. Неговата същност никак не можеше да намери опорна точка. Тя се луташе в търсенето на отговорите на своите въпроси. Попадаше на различни варианти. Подлагаше постоянно нещата на съмнение и отново оставаше едно на едно със същите въпроси. Това се бе превърнало в негово естествено състояние. Въпреки това, намирайки се близо до Сенсей той се чувстваше друг, не можеше да си го обясни, но чувстваше необикновено спокойствие... Понякога Макс слушаше Сенсей, но изобщо не го чуваше. Най-вече му харесваше самото звучене на техния диалог. Но имаше и такива моменти, когато Егото отпускаше юздите и Макс не само чуваше, какво говори Сенсей, но и чувстваше, как вибрира неговата собствена душа, изпълвайки тялото с невероятна радост. Точно такива моменти сега изплуваха от дълбини-

те на неговата памет. Моментите от срещите, когато имаха смисъл не самите думи, а това, което се случваше в душата, някакъв вътрешен изблик, по време на който разумът се изпълваше с любов към всичко и всички, а животинското начало отстъпваше от своите позиции.

Макс отново чу отчетливо думите на Сенсей, водещи в онези незабравими мигове от неговия живот. В този ден той остана със своя приятел на допълнителните занятия изключително заради интереса да си побъбри със Сенсей след тренировките.

Тези нерегулярни посещения на допълнителните занятия започнаха от момента, когато, съвсем случайно, задържайки се след обичайната тренировка, Макс дочу, как личните ученици на Сенсей обсъждаха помежду си интересната за него духовна практика „Лотосов цвят“. Той бе поразен, че това не била някаква си проста медитация, а практиката, довела до духовно пробуждане на самия Сидхарта Гуатама, сътворявайки от него богоподобното същество – Буда. Именно нея владеели избрани фараони от Древен Египет. Отгласите за съвършенството на дадената практика се намират в индуистките книги, написани още на санскрит, в трактатите на китайските мъдреци, в Древногръцките епоси. Макс просто не можеше да изпусне подобна информация. Привличаше го всичко едновременно: и древността, и тайнствеността и божествената святост, която достигали тези, които се занимавали с тази практика. Той видя в нея възможност да се промени и най-главното – да постигне значимост в този свят.

Макс се залепи за Сенсей разпитвайки го за дадената духовна практика. И постигайки своето хукна у дома, радвайки се като крадец на откраднатото съкровище. Първите три дена изпълняваше старателно дадената практика и колкото и да бе странно, но при нея се получаваше по-добре от другите медитации по вътрешно наблюдение, които Сенсей даваше по време на занятията по източни бойни изкуства. После Макс се отвлече с текущите проблеми на материалното битие и желанието му да се занимава с духовната

практика угасна. Скоро след това и битовизмите запълниха цялото му време. За Макс настъпил дежурния период на униние, по времето на който той отново предприемаше безрезултатни опити да отгледа в себе си „цветето“. И тъй като не се получаваше нищо той хукна при Сенсей „да поплаче в жилетката му“ и отново да търси отговорите на своите въпроси.

– Сенсей, къде греша? Уж правя всичко както си му е реда... В състоянието на покой си представих как посаждам вътре в себе си, в района на слънчевия сплит, семенце. След това го „подхранвам“ със силата на своята Любов, държах само позитивни мисли в главата си... В началото дори почувствах някаква лека вибрация в района на слънчевия сплит, представих си как е пораснало... А после минаха няколко дена – и нищо... Дори тази първична топлина не мога да почувствам...

– Ами правилно. Когато правеше всичко с чувство на Любов се получаваше. А когато се отвличаше и се опитваше да я правиш с ума, не ставаше нищо. Това е естествено. „Лотосовия цвят“ – е постоянен контрол и постоянно въжделение на Любовта. За да отгледаш „цветето“, трябва винаги да се настройваш към Божията Любов и всичко стойностно в живота. Също така да поддържаш това вътрешно състояние, независимо от изпитанията на съдбата. И ще подчертая още веднъж – „цветето“ трябва да се отглежда не с мисли, а с искрено чувство. Същността на тази духовна практика е в пробуждането на чувството на Любовта и съответното й усилване и постоянно, повтарям, постоянно съхранение, включително на физическото усещане в областта на слънчевия сплит.

– А защо именно там? Това може ли да се обясни някак от физиологична гледна точка? – попита Макс.

Сенсей се усмихна едва забележимо. През това време при тях седна Володя. И тъй като времето на допълнителните занятия отиваше към края си, след него се присламчиха и други от групата.

– Може да се обясни и от физиологична гледна точка, така да се каже на най-грубо, примитивно ниво, – отговори Сенсей.

– А защо физиологията да е примитивно ниво? – с насмешка попита Макс, чувствайки, че неговата персона се намира в центъра на вниманието.

– Нямаш представа колко е примитивна! – С усмивка каза Сенсей. – Човек всъщност е чиста физика, просто формули за движение на енергиите. Тъкмо оттам идва цялата химия. А това, което се опитвам да ти обясня, – е възможно най-примитивният пример под формата на физиологични асоциации.

– Аз също бих послушал още веднъж с голямо удоволствие за този „примитивен пример“, – каза Володя. – Макар в твое изпълнение, няма да е никак излишно да се чуе още веднъж затова. Винаги улавям нещо ново.

– Аз съм на същото мнение, – каза Стас, висок момък с атлетичен вид.

Неговия приятел Жеката, който не му отстъпваше по ръст и габарити, стана от скамейката и шеговито здрависа Стас и Володя.

– Абсолютно съм съгласен с вас.

– Е, щом така е тръгнало, да потегляме, – махна с ръка Сенсей. – Да повторим миналия урок. И така, всички знаете, какво представлява слънчевия сплит. – Той спря своя поглед върху Макс, който объркано кимна, без да каже нито да, нито не. – Така ясно. Даденият сплит, който още се нарича чревен сплит, представлява съвкупност от нервни възли с различни размери, свързани помежду си с голямо количество съединителни разклонения с различна дължина и дебелина. Той варира, както по количеството на влизащи в него нервни стволове и възли, така и по форма на целия този конгломерат. В своя център слънчевият сплит повече напомня на връх на триъгълник. А по своята обща външна форма – най-често на неравен кръг, тъй като нервите излизат радиално от слънчевия сплит във всички посоки към органите от коремната кухина, подобно на слънчеви лъчи. И естествено, там е пълно с множество нервни окончания. Слънчевият сплит се отнася към най-големите вегетативни сплитове. Дори го наричат „коремния мозък“.

И така, какво се случва, когато човек изпълнява духовната практика „Лотосов цвят“? Ако процесът на циркулация на вътрешните енергии се проектира върху физиологията на човека, тогава се получава следната картинка. При целенасочено концентриране на вниманието върху слънчевия сплит с чувство, подчертавам с положително чувство, се случва раздразнение на нервните окончания, в това число и nerva Vagusa, една от дванадесетте двойки черепни нерви, или така наречения блуждаещ нерв. Между другото бих искал да заостря вашето внимание, че във формацията на слънчевия сплит в парасимпатиковата му част взимат участие както десния, така и левия блуждаещ нерв. Нещо повече в състава на слънчевия сплит влиза със своята по-голяма част общият заден ствол на двата блуждаещи нерва. А сега се връщаме към концентрацията. След възбуждането на блуждаещия нерв сигналът се насочва по него към главния мозък. И преминавайки през разпределителните възли влиза в хипоталамуса.

– Хипоталамуса? – възкликна Макс и попита с интерес: – Това не е ли случайно нещото, което наричат „древниямозък“ или „змийският мозък?

– Да, – потвърди Сенсей. – Също така и „първичният мозък“, и „мозъкът на динозавъра“, и „мозъкът на рептилията“, как само не го наричат. Хипоталамусът действително е едно от най-древните образувания. Праобразът на хипоталамичната област дори се среща и при хордовите, тоест при най-примитивни от всички гръбначни. А в човека, хипоталамусът може да се каже, че е доведен до съвършенство.

– А защо го наричат мозъка на рептилиите, динозаврите, а не например, мозъка на хордовите или амфибиите?

– Разбираш ли в какво е цялата работа, именно във времената на най-древните рептилии, които били първите изцяло сухоземни гръбначни, се наложило хипоталамусът да се усъвършенства и диференцира значително, имайки предвид адаптацията им към земните условия на живот. А човешкият вариант на хипоталамуса е само надстройка над базовата разработка на хипоталамичната област на древни-

те рептилии. И разликата между тях... е, да го наречем, както между първия модел компютър на IBM и съвременния компютър. Принципно едно и също, но възможностите им са съвършено различни...

– Нормално, – бе единствения отговор на поразения от чутото Макс.

– Така, нека се върнем към нашия човешки хипоталамус. За да се разбере какво именно се случва там след предаването на възбуждането, нека първо си припомним какво представлява хипоталамусът или поне това, което е известно за него днес. Хипоталамусът – е най-висшия център, в който се събират всички данни за вътрешното състояние на организма. Той е нещо като посредник между нервната система и вътрешните органи, тъканните течности и бих добавил още преобразувател на енергията. Получавайки импулси от мозъчната кора, хипоталамусът ги дешифрира на език, разбираем за течните среди на организма.

– Това как да го разбираме?

– Ами, променя съотношението, концентрацията на хормоните, ферментите, солите и т.н. Между другото, нито една част от главния мозък не се намира в такова привилегировано положение по снабдяване с кръв, като хипоталамичната област. Химическите вещества постъпващи от кръвта постоянно дават сигнали в какво състояние се намират вътрешните органи и системи във всеки един момент. Простичко казано, хипоталамусът – е добър ръководител, който отлично се разбира, както със собственика на предприятието, така и с работещите в него и умело разпределя поверените му ресурси. Тъкмо затова предприятието работи като един единен механизъм. Общо взето този управител осигурява на предприятието пълна хомеостаза.

– Хоме... какво, какво? – тихичко попита Макс седящия наблизо Женя.

Той се усмихна едва забележимо и отговори също толкова тихичко, но напълно сериозно:

– Таза, разбира се. Какво, не си ли чувал такъв израз? Това е когато в предприятието отдавна не е идвал данъчния инспектор.

– А-а-а, – многозначително произнесе Макс и добави объркано“ – Да, сега си спомням.

Чувайки това Сенсей се усмихна:

– Хомеостаза е поддържането на постоянство във вътрешната среда на организма.

Той погледна леко укорително на Жеката. Но той направи невъзмутимо изражение и започна да се оправдава:

– Е какво сега? Нали тъкмо това и казах. Когато в предприятието има постоянство във вътрешната среда, тогава и инспекторите идват много рядко.

Всички се засмяха, а Сенсей безнадеждно махна с ръка към него.

– А кой е стопанинът на организма? – попита Макс, поглеждайки с опасение към Жеката.

– Епифизата, – простичко отговори Сенсей, все едно се подразбираше от само себе си. – Така, изяснихме, че хипоталамусът е главният подкоров център на вегетативното обезпечение и контрол. Той приема най-активно участие в регулирането дейността на сърдечносъдовата система, стомашно-чревния тракт, температурата на тялото, биохимията на организма, биоритмите, чувството за глад, апетит, жажда, влияе на половото поведение и т.н. И разбира се, хипоталамусът координира най-различните форми на нервна активност, започвайки от състоянието на бодърстване, съня и завършим с формирането на положителните и отрицателните емоции, поведението на организма по време на реакция и адаптация... Но както се казва, всичко това е само за обща култура и да вникнете по-добре в следващото. Сега за главното. Именно в хипоталамуса се намират двата най-древни центъра... Ако погледнем на черепната кутия отгоре, то тези центрове заедно с шишарковидната жлеза (епифизата) изграждат своеобразен вътрешен триъгълник, чийто връх е епифизата. В различни времена са се наричали по различен начин, но смисълът не се променял от това. Едно от названията споменати в древните ръкописи, – е „агатодемон“ и „какодемон“. Агатодемонът стимулира зараждането на положителните мисли, а какодемона – зараждането на

отрицателните.

– Как, как? „Демон“? – попита Макс. – Това да не е нещо като „дявол“?

– В превод от гръцки „демон“ (daimon) означава „божество“, „дух“. А по-късно християнството е взело този термин от гърците и го натоварило със смисловото значение, което ти самия произнесе.

– А „како“? – отново попита Макс.

– „Како“ си е „како“, – произнесе шеговито Сенсей. – Приставката „како“ произлиза от гръцкото „kakos“, което означава „лош“.

– Ето! Колко пъти говорех за многофункционалността на тази интернационална дума, – весело отбеляза Жеката.

Цялата група отново се засмя.

– Значи, ако „како“ – е „лош“, то „агато“ би трябвало да – е „добър“? – Уточни Макс.

– Съвършено вярно, „благ“. Между другото, това определение на центъра на положителните мисли било известно още на древните египтяни. И съвсем неслучайно в Древен Египет се появил медальон, който по-късно станал талисман, наречен в гръко-египетската традиция „агатодемон“. На него имало изображение на змия с глава на лъв и седем сияещи звезди (които по-късно преправили на корони).

– Излиза, че гърците взели тези знания от египтяните? – Попита Володя.

– Да. И ако при египтяните все още била запазена малка част от първоначалните знания, то заимствайки тези знания, гърците ги превърнали в митология. Така в гръцката традиция се появил агатодемонът – добрият дух, който следвал човека в продължение на целия му живот. Той се смятал за посредника между хората и боговете.

– И правейки от вътрешното външно, хората го изгубили, – с усмивка каза Володя, използвайки израза на Сенсей.

– Точно така.

– Значи мислите се раждат в хипоталамуса? – Макс побърза да се върне към разговора на тъй вълнуващата го тема.

– Е, не в самото парче материя, както си мислиш, – отговори Сенсей. – Нали казах, това е образен пример за проектирането на енергиите в материя. Мислите не се зараждат във веществото на мозъка, наречено хипоталамус. Те се раждат в тези центрове, за които вече говорих. А дадените центрове са своеобразни чакри на фината материя, от която са изградени нашите мисли. И ако премахнат този твой мозъчен участък, ще се наблюдава нарушаване на определени психически функции в мисленето, възприятията, паметта и т.н., но мислите ще си останат.

– Ясно.

– Дадените центрове са своеобразни полупроводници между фината материя и нервната система, те приемат сигналите на нервната система, превръщат ги в финат материя и в същото време сами могат да кодират информацията в сигнал, който да изпратят обратно по нервните пътища, своеобразна „мисловна заповед“... Ще добавя към това вече известните ви сведения, че при възбуждане, както на положителните емоции, така и на отрицателните, преобладава активността на парасимпатиковия отдел на нервната система, в който един от най-важните нерви е блуждаещият нерв.

Нека сега да се върнем към началото. Какво се случва при изпълнение на духовната практика „Лотосов цвят“? Когато в хипоталамуса влиза сигнала от блуждаещия нерв, предизвикан от съсредоточаването на положителните чувства, тогава тези сигнали преминават през двата центъра. Освен това заедно със силната стимулация на агатодемона протича и по-слабо изразена стимулация на какодемона. При стимулацията на центъра на агатодемона с тази разновидност на енергията, или да го наречем простичко, енергията на „Любовта“, човек усеща състояние на блаженство и всеобхващаща радост.

Сега да разгледаме случая с Макс. През подобно нещо преминават почти всички начинаещи. Човек малко да отпусне своето внимание или напълно да премине към проявите на своето животинско начало и се случва изблик, предизвикан от натрупването на едновременната стимулация

на какодемона. Първоначално това се изразява с появата на отрицателни мисли и възбуждането на отрицателните емоции. Оттам се раждат и съмненията. А когато ти, моля да се отбележи, отдаваш на тези мисли своята сила – вниманието, то вследствие на дадения синтез се случват редица възбуждания в различни центрове на нервната система, от което човек изпада в депресия, появява се гнетящо, потиснато настроение или агресия. След това този процес на завладяване на твоето внимание с отрицателните мисли се усилва и стимулира още повече центърът на какодемона. Получава се затворен кръг и човек, както се казва, отново се хваща в мрежите на своето животинско начало.

– И как да се разкъса този затворен кръг? – Попита Макс.

– Тъкмо в това е целия фокус! Човешкия мозък още от своето раждане е настроен на честотата на животинското начало, макар това да е най-примитивната програма от всички негови възможности. Центърът на какодемона се стимулира практически постоянно от човека, който живее обикновен живот, без да развива своето духовно начало. Тъкмо затова в дадения индивид устойчиво присъстват такива елементи, като завистта, злобата, омразата, лакомията, користта, ревността, страха, егоизма и т.н. При някого са силно изразени, при други не толкова, но ден след ден тези хора сами се хапят за своята опашка и страдат още повече. Много рядко се случва да стимулират своя агатодемон. Основно под формата на незначителна стимулация на дадения център при това за много кратко време, след което следва още по-силно потискане на тази стимулация от центъра на какодемона.

А хората, които вървят по духовния път, целенасочено работят над стимулацията на своя агатодемон. До какво води това? Нека да вземем „Лотосовия цвят“, тъй като именно неговата схема на работа в човешкия организъм се явява завършекът на всеки духовен път, ще го наречем така, водещ до едни и същи вътрешни Порти. И така, ако се изпълнява правилно духовната практика „Лотосов цвят“ и се контролират емоциите, мислите, силата на своето вни-

мание и човек се старае в повечето време, а най-добре постоянно да се намира в състоянието на Любовта, локализирайки това чувство в района на слънчевия сплит, може да се постигне следното. Постоянната стимулация на центъра на агатодемона усилва неговата работа, включително и определени механизми, които заглушават слабия страничен ефект от центъра на какодемона... Всичко тук е чиста физика, затова няма да се впускам в непонятни за вас подробности. Накратко, ако отново се изразя на езика на физиологията се случва нещо от сорта на пълно или частично заглушаване на участъка на какодемона. В резултат на това се освобождава енергия, която рязко усилва работата на агатодемона, което на свой ред води до изблик, стимулиращ активно шишарковидната жлеза. Наричат я още епифиза или пинеална жлеза. И именно в резултат на работата на епифизата в новите условия, простичко казано, след промяна на вълновата честота, в човека се разкрива духовното зрение, или както го наричат на изток, „Третото око“. А това на свой ред способства за пробуждането на колосалните сили на душата. Човек не просто се променя вътрешно, а пред него се отваря тайника на истинските знания и реалиите на висшите светове...

Сенсей замълча.

– И все пак не разбирам, – каза Макс, свивайки рамене, – как някаква си шишарковидна жлеза може да трансформира така човека? Разбирам да се случи посредством централната нервна система. Но епифизата?!

– ЦНС действително заема едно от привилегированите места в системата за управление на организма. Но стопанинът на всичко вътрешно е именно епифизата. Това е своеобразен орган на висшия контрол, който оказва своето значително влияние само тогава, когато в човека реално се случват глобални промени. А ако това го няма, то той просто „наблюдава“ и от време на време контролира общите мозъчни настройки коригирайки неговата работа: или активирайки, или потискайки едни или други процеси. Но най-важното, именно в епифизата се намират ин-

формационните матрици, своеобразни холограми, в които се съдържа информацията за всичко, което е свързано с дадения индивид, в това число и неговите предишни животи. Това е най-тайния „сейф“ на паметта, който притежава „двойно неунищожимо дъно“, тъй като се явява и чакра. Всичко, което виждаш в течение на своя живот, усещаш, преживяваш, всичко вътрешно и външно се фиксира именно в шишарковидната жлеза. Това е своеобразен Страж пред Портата, който винаги знае всичко за теб, всички твои тайни и явни желания. Между другото сред първите последователи на Христа тази информация се е интерпретирала като личната страничка в книгата на живота в ръцете на Бога, където се записвало всичко за човека... И тъкмо затова ако в теб преобладава животинското, мислиш за постоянно трупане на материални блага, то колкото и да се занимаваш във външна показност на своята „ангелска“ натура, всички твои старания ще са на вятъра. Портата може да се отвори само чрез духовно, постоянно, искрено желание, изпълнено със своята чиста Вяра и Любов... И още нещо интересно. Този Страж не само фиксира помислите и действията на човека, но и усилва това, което доминира в мислите. Тоест, ако превключваш своето внимание към негативното възприятие, Стражът ще поддържа в теб негативното, усложнявайки твоето положение. Ако го превключваш към доброто, Стражът ще усилва в теб тези чувства.

– А епифизата също толкова древна ли е като хипоталамуса? – попита Макс.

– Безусловно. Епифизата и хипоталамичната област, – са най-древните образувания. Всички гръбначни имат епифиза, макар при всички видове да е с различна организация. Например при низшите гръбначни животни (гущера, амфибии, някои видове риби) шишарковидната жлеза е представена като двоен орган във вид на вътремозъчна и повърхностно разположена част.

– Повърхностно разположена? – попита Стас. – А това какво е?

– Е, във вид на трето, така нареченото теменно око, намиращо се непосредствено под кожата и черепната кутия.

– Нима гущерите виждат с това трето око?

– Естествено! Там е разположен и своеобразен хрущял под формата на горна преграда на очния мехур и ивица запълнена със светочувствително вещество, както и пигмент, – всичко както си е положено.

– Нима вижда през кожата? – с удивление произнесе Макс.

– Да. Епифизната роговица, тоест кожата над теменното око, – е прозрачна. А висшите гръбначни притежават единична епифиза. При човека дадената шишарковидна жлеза изобщо се намира в задната част на третото стомахче между хълмчетата на четирихълмието и представлява нещо уникално и особено. Човешката епифиза в сравнение с тези на другите висши гръбначни е била съществено преобразувана във връзка с двойствената природа на индивида: материалната и духовната. Тъкмо затова епифизата се явява не само господаря на човешкото тяло, но и порта към духовния, висшия свят, своеобразен портал. Така че всяка промяна на състоянието на съзнанието преминава под контрола на епифизата.

– А как изглежда тази епифиза? – замислено каза Макс.

– Неголямо шишарковидно образувание с триъгълно овална форма, леко сплескано по линията на фронтално задната част. Цветът му е сиво-розов, но може да се променя в зависимост от насищането му с кръвни капиляри. А теглото му... при всеки е индивидуално. Но някъде средно около 0,130 грама. Макар при съвсем изгубените личности теглото му може да бъде доста по-малко, понякога само 0,025 грама. А при духовно развитите хора 0,430 грама и повече. Кой както се е уредил.

– Невероятно, колко е малко, а каква сила! – удиви се Макс.

– Разсъждаваш чисто субективно, измервайки с обичайната материална мярка. А ако се разглежда обективно, по същество, то размерът на енергийните обекти в простран-

ството не играе особена роля. Ето например вземи частицата „По“. Тя е толкова малка, че учените и до ден-днешен не могат да се докопат до нея дори с помощта на най-новите технологии. Но от нея е изградено всичко: не само ние, но и целият безкраен Космос с всички негови галактики. Така че размерът е относително понятие.

– А епифизата расте ли по време на нашия живот?

– Как да го кажа... Теглото на епифизата нараства постоянно до достигане на 10–14 годишна възраст, тоест до момента на половото съзряване. След това се случва значителен изблик на жизнената енергия – праната. И започвайки от това време, ако човек се търкаля в материалното като прасе в кална локва, теглото на епифизата практически не се променя. А ако работи над себе си духовно – това вече е друг въпрос... Вземи разгледай поне медицинската литература за проявата при хората, в това число и при децата, на необикновени умствени способности при увеличена пинеална жлеза, тогава ще разбереш всичко сам.

– Но ако тази шишарковидна жлеза в човека е толкова важна, защо никъде няма информация за нея? – с лек упрек произнесе Макс.

– Как така няма?! – възмути се Сенсей. – А ти търсил ли си подробно? Не си! Удивително е как хората обичат да утвърждават, че никъде не е споменато, без да са приложили каквито и да било усилия в търсене. Запомни, Макс: който търси, намира, който чука, му отварят.

А за шишарковидната жлеза хората знаели много отдавна и именно като жлеза, а не като някакво друго образувание. Вземи например древна Индия. Две хиляди години преди н.е. там е имало истински разцвет на учението за епифизата. Още тогава знаели, че дадената жлеза се явява не само орган на ясновидството, паметта на предишните превъплъщения на душата, но и основна чакра, където се концентрират висшите енергии... Нещо повече, тези знания ги е имало още по-рано, в Древен Египет при първите фараони, макар и в малко по-различна интерпретация. За шишарковидната жлеза знаели и в Древен Китай, в същия този

Тибет. Между другото там още от древността има ритуал за изгаряне на починалите високопоставени духовни лица, след което най-приближените ученици започвали да търсят в пепелта така нареченото рингсе. Това твърдо вещество, приличащо повече на кехлибар. По него учениците съдили за духовността на своя Учител. Смятало се е, че колкото по-голям бил, толкова по-духовно извисен бил починалия човек. Та така, рингсе не е нищо друго, а мозъчният пясък на епифизата. Този пясък и до днес остава загадка за учените. А в древен Тибет за него знаели като за място на концентрация на психическа енергия...

Така че шишарковидната жлеза е била известна много отдавна. Само че са наричали този орган с различни имена. По принцип шишарковидна са започнали да я наричат през втори век от новата ера, когато древноримския лекар Гален я сравнил с шишарка. Така и тръгнало. На латински език започнали да я наричат „glandula pinealis“, на името на италианския бор – пиния.

– А епифиза?

– Епифиза – това вече е гръцко название „epiphysis“, което означава „израстък“.

– Да, човек може да се объркa с всички тези названия, – произнесе шеговито Женя.

– Но най-интересното е, че колкото повече хората се отдалечавали от древните познания, колкото по-интензивно се е развивала ортодоксалната медицина, толкова повече са се губили истинските знания за функциите на тази жлеза. Епифизата въобще се е смятала дълго време за рудимент. Макар търсещите умове по един или друг начин да са стигали до истината. Да вземем например Рене Декарт, който живял в началото на 17-ти век. Невероятен човек! Не е учудващо, че с неговия ум и стремеж за самоусъвършенстване бил и философ, и математик, и физик, и методолог на науките едновременно. Той също изказал мнението, че душата се намира в малката шишарковидна жлеза, разположена в центъра на мозъка. Може да се каже, че бил много близо до истината и почти се докопал до истината... Нещо повече, още

в онези времена Декарт указвал за наличието на функционална връзка между шишарковидната жлеза и зрителната система, което било доказано много по-късно.

– Смяташ ли, че хората някога ще успеят да докажат научно връзката на епифизата с душата? – с недоверие попита Макс.

– Напълно. Та нали сега се водят интензивни изследвания на епифизата, макар и засега само на химично ниво. Но вече се признава нейната водеща роля в организма като най-важното звено на неврохуморалната система като невроендокринен орган. Нали при никого не възниква съмнение, че епифизата е главният посредник между външната и вътрешните среди на организма, осигуряваща нормалното функциониране на всички органи и системи в зависимост от условията на живот, тоест смяната на деня и нощта, сезоните, температурата, влажността, активността на електромагнитното поле на Земята, нивото на йонизиращата радиация и т.н. Известно е, че именно шишарковидната жлеза оказва значително влияние на поведението, по-конкретно в изследователското поведение, обучението, паметта, опорно-двигателната и конвулсивна активност, половото и агресивно поведение. Вече е открита не само зависимостта между шишарковидната жлеза и хипоталамо-хипофизно-надбъбречната система, но и наличието на епиталамо-епифизната система като паралелен дублиращ механизъм при извънредни ситуации. Изучават инервацията на епифизата с най-горните шийни прешлени, тоест симпатиковите нерви. Предприемат се опити за изучаване на нейните връзки с парасимпатиковите нерви. Отбелязва се влиянието на шишарковидната жлеза върху имунитета и невроендокринните жлези... Благодарение на последните достижения на науката, става достъпна информацията за хистоструктурата, химическия състав на някои епифизни хормони и хормоноиди. Провеждат се изследвания на честотните характеристики на шишарковидната жлеза...

Но всичко това е само началото в опознаването на загадъчния в толкова отношения орган. Всичко изучено до ден

днешен – е само капка от водната повърхност. Хората все още не знаят, че тази водна повърхност – е цял океан, няма какво да говоря за отсъствието на информация за свойствата на самия океан. Макар че медицината на бъдещето, ако това бъдеще настъпи, ще разкрие тайната на епифизата. По принцип това не е толкова сложно. Достатъчно е да се намери начин за разчитането на информацията от нейните холограми. Но ако човешката наука стигне до това, тогава светът ще се обърне.

– Накъде ще се обърне?

– Всичко зависи от хората. Ако сега се ровят в изучаването на материалния свят и грубите енергии, механизмите му за управление, то разкодирайки структурата и информацията на холограмите на епифизата, хората ще са способни да се научат да управляват фните енергии...

– Да... Аз сигурно няма да доживея до тези светли векове, – пошегува се Макс.

– А за какво ти е да ги чакаш? – със същия тон отговори Сенсей. – Който поиска винаги може да открие тези знания в себе си, при това когато си поискаш, независимо от общото ниво на просвета на човечеството. Това, което се опитват сега да направят хората като общество с помощта на своята наука – е само опит да стигнат лявото си ухо с дясната ръка. Малко усложнено, но затова пък колко интересно... Древните знаели доста по-кратък път – чрез вътрешния свят на човека. До голяма степен смисълът не е в това да стигнеш ухото, а да разбереш какъв вид орган е и как да го ползваш.

За всяка отделна личност винаги е по-важно да премине през своето вътрешно, отколкото да наблюдава упорито външното. Принципно ако някой, трудейки се върху себе си, достигне духовни висини, то лично на теб няма да ти стане по-леко от това. Та нали всеки трябва самостоятелно да се труди на своето вътрешно поле и да отгледа реколта ценна за него самия.

Винаги е имало в изобилие инструменти за духовна работа над себе си. Избирай си този, който най-много ти лежи на сърце. Но, работейки с него, така или иначе, човек винаги е

стигал един и същ резултат – чрез отглеждането на силата на Любовта, заедно с преодоляването на животинското в себе си (древния дракон), тоест от хипоталамуса към стимулация на епифизата. Това е тази закономерност, която е била отразена в най-първата, изначална духовна практика „Лотосов цвят“ от науката „Беляо Дзъ“, адаптирана в своето време за хората. А всичко, което после било накачулено, – са само различни усложнени комбинации на дадената практика, които, в крайна сметка, водят към първоначалното зрънце.

– Е, като цяло е ясно, – кимна Макс, тъй като му се стори, че Сенсей обясняваше най-вече на него, отколкото на всички. – Но до голяма степен... нищо не е ясно. Как „Лотосът“ е възможно да бъде основа на всичко, ако в света има сума ти различни пътища? В моята глава например „Лотосовия цвят“ повече се асоциира с будизма. Но все пак има и християнство, и ислям, и кришнари. И ако тук както казваш имаме динамична медитация, то там вървят молитвите, някакви словесни втълпявания в подсъзнанието. Там въздействието на организма е съвсем друго!

– Как да ти кажа... Първоначалното въздействие е друго, – каза Сенсей. – Но всичко това са просто различни начини за избавяне от негативните мисли на животинското начало в човека. Но пътят за пробуждането на душата при всички е един и същ.

Ето вземи например християнството, да речем Православието. В духовната практика за достигане състояние на святост се използва древна вътрешна молитва, която се нарича „непрекъсната молитва“, „умна молитва“ или „сърдечна молитва“, но най-много е известна с името „Иисусова Молитва“. Съставена е само от няколко думи: „Господи Иисусе Христе, Сине Божий, помилуй мя“. Или съкратено: „Господи Иисусе Христе, помилуй мя“. И реално довежда до това, повтаряйки я постоянно с „устата си, след това с ума, и накрая със сърцето си“, човек постепенно се потапя в състояние, което се достига в „Лотосовия цвят“. Много хора са пробудили душите си с нейна помощ.

Тази молитва е много силна и работеща. Описана е под-

робно в старинната книга „Добролюбие“. За умните и тези запознати с духовните тайнства даденото произведение е втората книга след „Евангелието“. В нея се излагат съветите и наставленията на 25 мъже, които описват практиката по тази молитва. И макар на всички да им приписват „светостта“, но за съжаление малцина от тях действително са я достигали, познавайки тайнството на вътрешната молитва. Старците описват три ключа на тази молитва: често повтаряне на името Христово и обръщение към него, внимание в самата молитва, или по-простичко казано, пълно съсредоточаване върху нея без излишни мисли, и накрая, преминаване вътре в себе си, което се смята от църковниците за великото тайнство на тази молитва и се нарича „спускане на ума в сърцето“.

Принципно това е религиозен, доста по-дълъг път към чистото знание, тоест към същото това пробуждане в „Лотосовия цвят“, разкритието на душата. Но на този път в християнството, забележете именно за начинаещите, а не за хората вече изпълняващи тази молитва, се прилагат определени религиозни правила. Забранява им се да започват тази практика без съответния ръководител, тоест жив наставник. Мотивират се с това, че който я произнася без наставник, ще влезе „изведнъж във властта на някакви неуправляеми психически състояния“.

А реално няма нищо страшно, тъй като начинаещия преминава съвсем обикновена автогенна тренировка, самодисциплинира се, това са най-първите стъпала в медитацията, след това се учи да контролира своето внимание върху молитвата, премахвайки всички излишни мисли и увеличавайки постепенно времето й за изпълнение. До голяма степен етапите, които преминава начинаещият, произнасяйки тази молитва „устно, а след това с ума“ – просто се набива в подсъзнанието с цел човек по-лесно да се бори със своето животинско начало, концентрирайки се именно върху молитвата и достигайки до „чистота на помислите“.

Мнозина се захващат с тази вътрешна молитва или поради страха от „адските мъки“, или поради някаква корист в бъдеще. Макар онези същите мъже, които тази молитва е до-

вела към разкриването на портите на своя вътрешен храм на душата, писали, предупреждавайки, че „страхът от адските мъки е пътят на роба, а желанието за награда в Царството, – при тези свои думи Сенсей погледна към Макс с някакъв необикновен, проницателен поглед, Макс дори усети тръпки по гърба си, – е пътят на наемника. А Бога иска вие да вървите към Него по пътя на сина, тоест с Любов и усърдие, да се отнасяте към Него честно и да се наслаждавате на спасителното съединение с Него в душата и сърцето си.“ Бога може да се постигне само с помощта на вътрешната, чиста Любов. В Йоан в 4 глава 18 стих се споменава: „В любовта няма страх, но съвършенната любов прогонва страха, защото в страха има мъчения; боящия се не е съвършен в любовта“. Както е писал в своите наставления Григорий Синаит в „Добролюбие“, в първата част на страница, – Сенсей притвори очи, припомняйки си, – на страница 119 за Иисусовата молитва: „Тази една обикни и трупай в сърцето свое, запази ума си винаги не мечтаещ. С нея не се страхувай от нищо: тъй като Бог е казал: дерзайте, Аз съм тук с вас, не се бойте.“ „Който остане в Мен и Аз в него, ще даде много плод“, – както е казано в „Новия Завет“ от Йоан в глава 15, стих 5.

И така, първите два етапа от молитвата с „уста и ум“ – са само прелюдия. Най-голямото тайнство за църковниците е „спускането на ума в сърцето“, когато „името на Иисуса Христа, прониква в сърдечните дълбини, смирява пагубната змия и оживотворява душата“, когато молитвата „се спуска с ума в сърцето и сърцето започва да я произнася“. Това е преходът от словесното към чувственото, простичко казано – началото на медитацията. Тъй като медитацията не е нищо друго, освен работа с чувствата, без думи.

Когато запознатият човек чете „Добролюбие“, когато измита религиозната плява разбира, в какво е смисълът на този път и погледът му ще намери необходимото. Например Симеон Новий Богослов в 68-та Дума в „Добролюбие“, излагайки начините за „влизане в сърцето“, е написал: „Основните три неща, които е нужно да съблюдаваш са: отсъствие на попечителство във всяко нещо, дори и благо, а не само

неблаго и суетно, иначе всичко се умъртвява, съвестта да бъде винаги чиста, за да не може да те изобличи в нищо, и пълна безпристрастност, за да може помислите ти да не бъдат привличани от нищо“. Тъкмо това са главните основи разкриващи душата.

В „Добролюбие“ могат да се намерят различни начини, с помощта, на които тези, познали тайнството на вътрешната молитва „проникнали с ума в сърцето си“.

– А защо различни? – попита Макс.

– Е, нали всеки човек е индивидуален, всеки, така да се каже, има различна дължина на крачката... Съсредоточавайки се върху сърцето, едни се опитвали да си въобразят с ума, как с всеки негов удар се произнася молитвата. Други се упражнявали върху дишането, произнасяйки при вдишване „Господи Иисусе Христе“, а при издишване – „помилуй мя!“ и отново съсредоточавали тези думи върху сърцето. Трети просто се занимавали със самосъзерцание. Например същия Григорий Синаит споменава следното: „...спусни своя ум от главата в сърцето, и го задръж там: и след това произнасяй сърдечно: „Господи Иисусе Христе, помилуй мя!“. При това задържай дишането, то трябва да е плавно, за да не се разсейват мислите. Ако забележиш, че възникват помисли, не им обръщай внимание, дори и да са простички и добри, а не само суетни и нечисти“. Или например Никифор Монах във втората част на „Добролюбие“ съветва, ако не се получава с дишането на вътре, то „... остани в себе си, не обръщай внимание на страничните мисли, нека си текат. Важното е с търпение да устоиш това изпитание известно време и този сърдечен вход, без всякакво съмнение ще ти се разкрие, както и ние разбрахме чрез опита си.“

Всичко това е прекрасно. Но те са се съсредоточавали върху сърцето. Тъкмо затова скоро след започването на вътрешната молитва, практикуващите започвали да чувстват болка в този орган. И мнозина са се закачали на тази остра кукичка. В какъв план? Сърцето – е мускул, двигателят на организма, душата никога не е била там. Сърцето трябва да работи автономно. И концентрацията върху този орган е ог-

ромен риск. В какво е риска? Ако в човек по време на тази концентрация се появят и най-малки съмнения, ако практикува тази молитва заради единия експеримент, без да променя глобално своя вътрешен живот, без да вземе твърдото решение да следва душата си, тоест без да пробужда в себе си истинната вяра в Бога, а просто си играе на иди ми, дойди ми с цел подобряване на настроението, тогава може да си причини сериозен инфаркт. Но истинно духовните хора с твърда вяра и искрена, чиста любов към Бога, преминавали този етап, макар и не безболезнено за сърцето, докато не стигали дълбините на душата, в областта на слънчевия сплит. Те чувствали, как тяхното съзнание се спуска там. И именно оттам започвали да чувстват топлина, разливаща се от гърдите по цялото тяло, предизвикваща приятни чувства. Както писали светите мъже, „запалвал се огъня, който те обхваща отвътре с пламъка на Любовта Божия“. Простичко казано, започвала да работи чакрата на слънчевия сплит. И човекаът чувствал как от гърдите излиза вибрация, топла вълна, която носела тези думи от дълбините на душата: „Господи Иисусе Христе, помилуй мя!“. Човек чувствал как в него се влива Божията Любов и сам усилвал тази Любов със своята концентрация върху нея. „Блажени са тези с чисто сърце, защото виждат Бога“. Както е написано в изреченията на Теолипт Митрополита във втората част на „Добролюбие“: „Уединявайки се външно, след това влез във вътрешната кула душата, която е дома Христов, където винаги е присъщ мира, радостта и тишината. Мисленото слънце Христос най-големия дар, излъчва от Себе си лъч и Го подава като дар на душата, която Го приема с вяра и добролюбие.“

– Нещо не успях да разбера добре това със сърцето, – каза Макс. – Как така при духовно извисените това се е получавало и ги е заобикалял инфарктът? Те нали също концентрирали своето внимание върху сърцето, а се активирал слънчевият сплит.

– Защото ако човек се отваря с Любов към Бога, Божията Любов го пази, независимо по какъв път върви. Главното – е стремежът да се върви. Тогава рано или късно, вървящия

ще стигне до желания резултат. Реално, ако човек е устойчив в своя духовен стремеж и не допуска дори в мислите си никакви съмнения, тогава всичко се случва, така както трябва да се случи.

Макс продължаваше да гледа към Сенсей с все същия неразбиращ поглед.

– Как още да ти го обясня... Ако не те мързи и поразучиш човешката физиология, тогава ще видиш, че сърцето е свързано посредством нервни връзки със слънчевия сплит.

– Е и...

– Силата на Любовта представлява определена енергия. Постоянната и чиста концентрация, дори върху сърцето, все едно ще локализира тази сила в слънчевия сплит.

– А-а-а, – театрално произнесе Макс. – Сега вече е ясно.

– Слава Богу, – със същия тон каза Сенсей, шеговито избърсвайки „потта“ от челото си.

Всички се засмяха.

– В началото на разговора беше споменал, че молитвата е древна, – напомни Володя, желаейки да продължи темата.

– Да. Нейните корени водят дълбоко във вековете. Някога са я наричали „Молитвата на душата“ и са се съсредоточавали именно в центъра „между гърдите и корема“, тоест в слънчевия сплит. Като цяло – това е своеобразна адаптация на „Лотосовия цвят“. Вътрешната молитва може да бъде намерена във всяка една сериозна религия.

– А защо в християнството се нарича „Иисусова Молитва“? Да не би Иисус да я е давал на своите ученици? – попита Макс.

– Е, да го наречем така, за себе си и своите лични ученици Иисус използвал чистите знания, същия „Лотосов цвят“ като най-простичък и ефективен начин за укротяване на животинското начало, тъй като работата тук вървяла на чувствено ниво. На умните хора давал вътрешната молитва като възможно най-приемлива обичайна форма на духовната практика. Разбира се, това е малка кукичка чрез думите и подсъзнанието, но резултатът – отново бил излизане на чувствено ниво. А за останалите, в които доминирало живо-

тинското начало, Иисус излагал знанията под формата на притчи с двуяк смисъл, които подхождали както за ума на мирянина, така и за запознатия човек. Всеки отварял с този ключ своята вътрешна съкровищница.

След Иисус вътрешната молитва станала ключова за основната група от неговите истинни последователи. И апостолите я предавали на своите ученици с присъствието в нея на името на Иисус, тъй като Неговото име, като син Божий, предизвиква и до ден-днешен абсолютно доверие в много от хората, което има голямо значение. Та нали когато изчезват всички съмнения е много по лесно да се върви по духовния път. Така и започнали да я наричат „Исусова Молитва“, а също така и „сърдечна молитва“. Иисус често употребявал думата „сърдечен“ в смисъл „душевен“, както било в онези времена. В самото начало се предавала правилно, както учеше Иисус – с концентрация в областта на слънчевия сплит. Много от първите последователи на Христа се освобождавали благодарение на нея от своите материални окови.

Но след като минало време в средите на християните започнали да се появяват такива индивиди, които узурпирайки върховете на Учението, опитвали се да организират с помощта на тези знания свои култове, да утвърдят своята собствена значимост сред масите, прикривайки се с името на Христа. Хората, до голяма степен, си остават хора... Именно от тях започнало скриването на истинните Знания и изпълнението на вътрешната молитва с концентрация върху сърцето. И все пак някои истинни последователи на Христа успели да запазят Знанията за своите потомци в чист вид. Те наричали помежду си тази тайна – велика.

– А в Библията споменава ли се за вътрешната молитва?

– Туй-онуй се е съхранило, все пак Библията се е формирала по избрани записи, още повече под контрола на император Константин. Това, което се съхранило са притчи и косвени намеци към дадената вътрешна молитва.

– Например? – не спираше Макс.

– Например притчата на Иисус за митаря. Тя е описана в Евангелието от Лука в глава 18 от 10 до 14 стих. Там се казва

как двама души отишли в храма да се помолят. Единият бил фарисей, а другият митар. „Двама човека влязоха в храма да се помолят: единият фарисеин, а другият митар.Фарисеинът, като застана, молеше се в себе си тъй: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители, неправедници, прелюбодейци, или като тоя митар: постя два пъти в седмица, давам десятък от всичко, що придобивам. А митарят, като стоеше надалеч, не смееше дори да подигне очи към небето; но удряше се в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мене грешника! Казвам ви, че тоя отиде у дома си оправдан повече, отколкото оня; понеже всеки, който превъзнася себе си, ще бъде унизен; а който се унизява, ще бъде въздигнат.“

Разбира се, това не са точните думи на Иисус, някои неща са добавени, друго не е дописано, но общият смисъл е верен. За основната маса от хора Иисус се опитвал да разкрие в притчата най-елементарните понятия за същността на човека... Тъй като не е възможно да се разкаже на животното какво представлява духовното в неговия чист вид. Това е все едно да се обяснява на слепия по рождение, живял цял живот в пясъците на пустинята, какво е красотата на есенната гора по време на залезслънце. Затова се налага да се ползват асоциативни сравнения и образи. Духовните хора се разбират един друг и без думи. Това е съвсем различно ниво на възприятие.

– В тази притча отново се споменава за „грешника“, – отбеляза Жеката. – Ех колко я обичат поповете тази дума!

– Обичат я, защото това е техния хляб. Вменявайки на стоящия на духовния път човек греховността, те набиват в подсъзнанието му комплекса за вина. А това по пътя е равносилно на „вързан за ходилата камък“... Нали на пътя към Бога не трябва да има никакви съмнения, всичко се изхвърля, остава единствено чистата Любов. Ако човек става вътрешно истински свободен, отхвърляйки всичко, освен Любовта, Любовта към Бога, всички препятствия изчезват. Защото всички те не са нищо повече от една илюзия. Човек осъзнава, че тялото му е просто едно превозно средство. И то ще тръгне натам, накъдето поиска той истинния, тоест душата.

– Излиза, че следвайки пътя на вътрешната молитва, в началото човек уравновесява в себе си духовното и материалното начала? – замислено каза Макс.

– Да, просто ще изразходи затова повече време.

– А за изпълняващия тази вътрешна молитва тези стадии на „устата“ и „ума“ ли ще бъдат това същото генерално сражение, личния Армагедон, за който разказа? – уточни Макс, опитвайки се да си изясни нещо.

– Не, – отговори Сенсей. – Това е нещо от рода на артилерийска подготовка. Генералното сражение за човека, вървящ по духовния път, ще е тогава, когато започне сериозната вътрешна работа, когато човек започне да отхвърля всички условности, когато истински започне да отглежда своята вътрешна Любов, да върви към Бога, независимо от обстоятелствата, както се казва само напред. Простичко казано, когато започне да се приближава към Портите, стъпвайки на единствения водещ към тях мост или пътека, както ти е по-удобно, така го наречи. По принцип на всички хора, достигащи определена степен на духовна зрялост им предстои да преминат този финален участък. При това без значение по какъв път са стигнали до него. До голяма степен всички тези разнообразни пътища – са само различни начини на търсене, така да се каже, напипване на тази единствената пътека, която води до Портите.

– А как ще разбереш дали си напипал тази пътека или отново си поел по безкрайната вртележка из горите тилилейски? – изказа своето съмнение Макс.

– Не се притеснявай. Всеки човек, стъпил на тази пътека, ще почувства всичко. Нещо повече, ще започнат да го съпровождат знаци.

– Знаци?

– Ами да, така да се каже указателни знаци по духовния път.

– А ако разширим дадената тема?

– Може и да я разширим... Ще пропусна всички тези външни знаци, които човек започва да вижда и разбира, благодарение на усилването на своето интуитивно възприятие. А ще разкажа за най-главния вътрешен знак, който се

появява, когато човек стъпва на този мост или пътека, тоест встъпва във финалната битка със своето животинско начало за ръководната роля на душата в това тяло. Този знак се появява във вид на глава на древна рептилия, змия или дракон. Но най-често хората започват да виждат как ги гледа кобра с разтворена качулка. Погледът й не е агресивен, а спокоен. Гледа директно в очите, по-скоро между двете очи на човека. При това човек вижда нейния образ пред себе си както със затворени, така и с отворени очи. В този отрязък от живота тя се появява често пред погледа дори и в нормалния живот. Понякога на хората им се струва, че започват да халюцинират. Там се появи змия, тук изпълзи. Това е нормално за вървящите по моста.

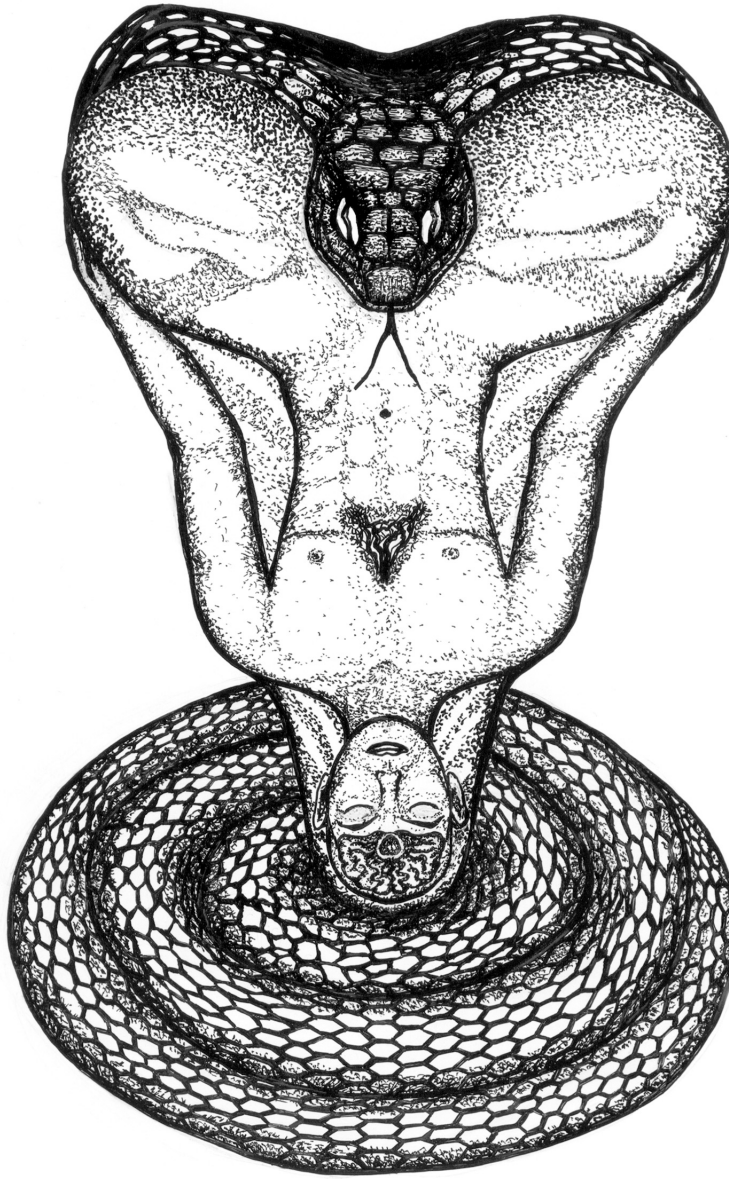
Всеки, разбира се, вижда свой образ на рептилията. Това донякъде е свързано с вътрешното въображение, което има на дадения момент различни варианти от асоциативната памет. И отношението към появата на тази рептилия също бива различно. Ако човек е израснал в тази местност, където змията се почита като свещено животно, тогава ще реагира много по-спокойно. А на този, на когото още от най-ранно детство са му натряпвали страх, в началото ще възниква съответната реакция – чувство на страх и отвращение. Но каквото и да се появява, когато човек преодолява своите илюзии, в това число и страха, когато напълно се отказва от всичко свое негативно и осъзнава истината, тъкмо тогава разбира, че Змията – е само Първия Страж. Преходът по-нататък се осъществява само под наблюдение, тъй като на дадената част от духовния път започват да работят много по-сериозни енергии...

– А колко по-сериозни? – попита Макс.

– Ами, съди сам. На преминалия през първия страж му се разкриват такива възможности, благодарение на които може да управлява не само природните стихии, но и съдбите на хората...

– Да, сериозна работа, – удивено произнесе Макс.

– Така че, когато човек завършва своя преход през дългия мост, тоест излиза победител от тази последна битка, личния Армагедон, връзвайки своето животинско начало

Рисунката на Анастасия Нових „Страж“

на верига, ето тогава изчезва Змията. Човек става доста повисш и духовно чист... Простичко казано, целият този процес, не е нищо друго, освен етап в работата на центровете в хипоталамуса, за които говорихме, до пълното или частичното блокиране на центъра за отрицателни мисли – какодемона. Между другото, подобен процес в древната йога се асоциира с пробуждането на спящата змия и издигането йпо гръбначния стълб до чакрата „Хилядолистник“, която се явява проекцията на епифизата.

– А по-нататък? – започна да любопитства Макс.

– По нататък?! – с усмивка произнесе Сенсей. – Ти мини поне този път. От цялата маса хора, крачещи по духовните пътища, малцина стигат до моста, а още по-малко до Портите. Макар това да е най-примитивното и елементарно в настоящата духовна работа... А по-нататък... По-нататък започва пътят на избраните, свързан с разкриването на епифизата. На този път се появява друг, много по-висш знак – Око, или както го наричат – Всевиждащото Око. На Изток наричат дадения знак Всевиждащото Око на Изтока. В Древен Египет го величаели като Окото на Бог Хор. А най-първото и древно название било – Окото на Богинята на Фаетон. Само единици от всички, които някога са живели сред хората са преминали този път... Така че изобщо не ви влиза в работата да знаете повече. Вашата задача е да стигнете поне до Портите. Принципно „Лотосовия цвят“ води точно до това ниво. А после започват съвсем различни медитации, където се поставят нови цели и задачи... Но като цяло това не е за хората. Това е пътят на Бодхисатвите...

– Тоест „Лотосовият цвят“ – това е постигането на вътрешна Свобода, – направи своя извод Макс.

– Точно така. Хората, които изминават този последен участък от духовния път до Портите, когато се срещат и се разбират без думи. Срещат се като братя, дори и да принадлежат към съвсем различни религиозни организации. Защо? Защото стават вътрешно Свободни и разбират отлично, че реално служат на един и същ Бог и няма никакво значение как го наричат хората. Просто всеки от тях служи

посвоему. И даденото разбиране идва отвъд думите...

Човекът, който се намира в Бога, е напълно свободен от каквито и да било предразсъдъци. Постигайки Бога вътре в себе си, той всъщност, постига себе си, истинния, своето вечно щастие, което не може да се сравни с никакви земни удоволствия. И такъв човек никога няма да замени един час, минута, секунда от това блажено състояние на живота в Бога с десетилетия младост, здраве, материални удоволствия и наслади, дори и да му принадлежи властта над целия свят. Защото за него това е равносилно да замени например пиенето на чай в топъл, уютен дом с най-близкия и скъп човек с пребиваване на площада вързан за кол, бит, измъчван и жигосван. Ето такава е разликата за всички, които разбират.

Човек без Бога в душата си е като прокуден. И практически целия му живот минава в празни миражи, горчиви и сладки илюзии, които колкото и да не му се иска, все някога свършват. Човек не е в състояние да удължи нито за секунда този призрачен живот на своята материя. Много хора се питат: „За какво живеем?“ Нима, за да натъпчем своя стомах, да отгледаме потомство или да трупаме и властваме?! Та това е само прах в мига. А после...?

* * *

След този разговор Макс се намираше в еуфория няколко дена. Намирайки се на тази вълна, той прегледа капитално наличната литература, съпоставяйки с това, което бе намерил в книгите за древните цивилизации с информацията, получена от Сенсей. Резултатът от търсенето не просто го удиви, а направо го порази.

На следващата тренировка Макс дойде по-раничко. За негово щастие, Сенсей с неговите момчета вече бе в спортната зала...

– Виж какво намерих, – показвайки пред Сенсей резул-

татите от своето търсене се изфука Макс. – Ето виж това. Тази находка датира още от времената на шумерската цивилизация... Сега се пази в Лувъра, Париж.

– А, бокалът на Гудеа, – спокойно каза Сенсей, гледайки към снимките с различен ракурс, все едно ставаше въпрос за отдавна позната вещ.

На картинките имаше изобразен бокал със странни релефни рисунки, две змии се извиваха около жезъл. Устите на змиите бяха насочени една срещу друга и се докосваха до улея на горния край на бокала. От двете страни на чашата бяха изобразени две крилати чудовища с драконови глави, туловища на пантера или лъв, с нокти на хищни зверове на предните лапи и на орел на задните. Опашката на всеки от тях завършваше с жило на скорпион. В лапите си държаха нещо подобно на мечове или жезъл с дръжки.

– Какво е това? – попита Володя.

– Това е ритуален бокал, – отговори Сенсей, – изработен през 22 век преди н.е. за цар Гудеа, който управлявал Лагаш.

– Управлявал какво? – попита Володя.

– Лагаш – древна шумерска държава с едноименна столица, разположена в Южното Двуречие... Сякаш този бокал е изработен от зелен стеатит.

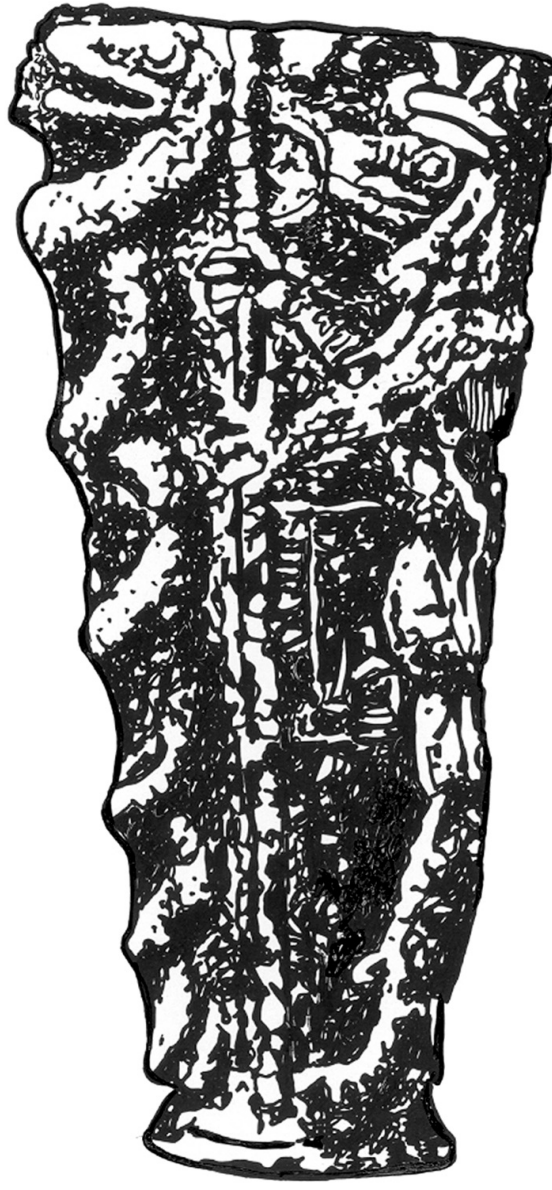
Макс се разрови из своите записки и произнесе с недоумение:

– Нищо не пише по този повод.

Сенсей само се усмихна загадъчно. Макс отново разлисти записките си.

– Добре де, не е важно. Погледни самата рисунка. Ако си спомним твоя разказ за процесите, случващи се в мозъка при духовната практика, то хипоталамусът тук е представен във вид на древен дракон, един вид външен Страж, при това в двояк вид, отварящ вратите за стимулация на епифизата. Помниш ли как ни разказа, че в йогата този процес е свързан с издигащата се по гръбначния стълб змия... Доколкото разбрах тези рисунки върху бокала означават закодирани знания?!

– Какво мога още да кажа, – с усмивка произнесе Сенсей.

„Бокалът на Гудеа“

– Радвам се, че думите ми този път не са се превърнали в поредното въздушно колебание. Да, действително. На бокала е изобразен входа в Портала чрез стимулацията на хипоталамуса и епифизата.

Макс също се усмихна, напълно удовлетворен от себе си. Той отново погледна в своите записки.

– Тук още е написано, че „... както гласи разшифрованият надпис, бокалът е посветен...“ на някакъв си Нингишидзе...

Жеката се усмихна, слушайки тяхната беседа.

– Може ли такова нещо, 22 век преди н.е., а вече грузинците се намърдали там! Не знаех, че са толкова древни.

– Не е Нингишидзе, а Нингишзиде, – с усмивка го коригира Сенсей.

Макс прочете внимателно дадената дума.

– Точно така!

– Ето, ето! – весело произнесе Жеката. – Заради такива малки невнимания се случват такива големи, бих казал съдбоносни исторически грешки породени от „най-светлите умове“

Всички се засмяха.

– Стига глупости, – обидено каза Макс и продължи прекъснатия разказ. – Накратко Нингишзида, – произнесе го сричка по сричка, – бил местното божество на пролетта, целителят и покровителят на плодородието. Бил също така наричан и „господаря на гората на живота“, „господаря на излишъка на водите“. А в енциклопедията намерих, че Нингишзида, той погледна в тетрадката и прочете, „явява се хтоническо божество, син на бога на подземното царство Ниназу, наричащ се „служителя на далечните земи“, страж на злите демони, изпратени под земята, бог, защитник и покровител на Гудеа“. И още се смята, че по представите на древните шумери, Нингишзида бил посланикът на Великата Майка Земя, в чиито владения донасял от небесата от Нингарсу по време на пролетта влагата и топлината. Тоест бил нещо като посредник между Земята и Небето. А този същия Нингарсу или Нингирсу бил един от боговете, сина на бога Енлил, който докарва от планините с вятъра дъждоносните облаци.

Схема на рисунката на „Бокалът на Гудеа“

– Какво, какво?

Удиви се Сенсей, който не издържа и се разсмя гръмко.

– Тука е написано така, – смутено произнесе Макс, преминавайки с очи редовете, предполагайки, че отново е сгрешил някъде с названията.

– Да, такива са ги навъртели, царе са! – със смях отбеляза Сенсей. – „Хтонично божество"... Ама че клоуни! Нинхшзида, както се произнася на руски, бил просто Съкровеник, а Нингирсу – Межанин.

– А това кой е? – удивено произнесе Макс.

– Межанинът е човек, който има достъп до Шамбала чрез Преддверието, общувайки непосредствено с Махатмите, а Съкровеника е негов ученик, който също притежавал определени духовни знания. Той може да посещава само Преддверието на Шамбала... „Нингишзида" в превод от шумерски означава „владиката на чистото (свято) дърво". Простичко казано той владеел някои знания от науката на Шамбала. „Нингарсу" се превежда като „главния сеяч", по-късно започнали да го превеждат като „върховния орач", „владиката на земеделието". Енлил е едно от имената на Махатмите, Влизащо в седморката на Бодхисатвите от Шамбала.

Макс помисли малко, препрочете на ум своите записки и произнесе:

– Изобщо, погледната от тази страна, информацията се възприема по съвсем друг начин. Виждам, че на бокала има сериозни рисунки, а описанието му е смешно детско бръщолевене.

– Е, Макс, тези рисунки станаха сериозни за теб съвсем наскоро. Само преди седмица нямаше да им обърнеш никакво внимание, прелиствайки страницата и мислейки си, колко са били наивни древните. Винаги се случва така: за тълпата дадената информация се подава в асоциативни образи за забавление, а за запознатите хора – в качеството си на знания за вътрешна работа.

– Исках да попитам още нещо. Защо са изобразени две преплетени една с друга и издигащи се по жезъла змии?

– Първо, това указва на някои специфични моменти при стимулацията на епифизата в духовната практика... Второ,

двете змии според източната символика влизат в един от символите на Шамбала и се превежда като „Преддверие“. И трето, до периода на пълния антропоморфизъм...

– Не разбрах какво? – попита Макс.

– Изобразяването на човешки форми... Та така, в тези времена боговете били изобразявани като животни. И един от основните символи била змията. Двете преплетени змии означавали „носещи обилен плод“, тоест олицетворявали най-плодотворния начин на живот. А това определение всеки разбирал посвоему, съгласно нивото на вътрешното си развитие.

Макс отново се разрови из записките.

– Намерих още древната легенда за шумерския и аккадски митичен герой Гилгамеш.

– Е, не е чак толкова митичен, – някак между другото отбеляза Сенсей.

Макс направи пауза, очаквайки, че Сенсей ще добави още нещо, но той мълчеше.

– Като цяло, – продължи Макс, – съгласно митологията имало такъв човек на име Ут-Напишти, който получил от боговете великия дар на безсмъртието. Той разкрил на Гилгамеш „тайното слово“ за цветето на вечната младост. И го посъветвал да се спусне на дъното на океана, за да откъсне цветето на безсмъртието. Гилгамеш така и направил, но невниманието го погубило. На връщане към дома той видял водоем. Докато се къпел, змията похитила цветето и моментално сменила кожата си и се подмладила, а Гилгамеш, както и цялото човечество останали смъртни.

– Съвършено вярно. Този, както ти казваш мит е бил описан в „Епоса за Гилгамеш“, произведение от Вавилонската култура. Но корените на самата поема водят в предписмения период на Месопотамия. И изобщо Гилгамеш бил напълно реален човек, петия управник в династията на шумерския град-държава Урука. И „цветето на вечната младост“, което още било наричано от древните „растение на безсмъртието“, „тревата на безсмъртието“ – е лотосът, чиито семена запазват своята кълняемост хилядолетия. Ут-напишти действително разкрил знанията на Гилгамеш.

Работейки над себе си той успял да достигне дълбините на своето знание. Гилгамеш постигнал много. Но не успял да премине Стража Змия, тоест да пребори своето животинско начало. Тъкмо затова останал смъртен.

Животът ни поставя всевъзможни бариери, при това такива, които е трудно да си представиш. И всичко се прави с една цел – да бъдеш спрян. Колкото по-високо се издига духовно човек, толкова по-сериозни стават бариерите. А когато просто им се изсмее, те изчезват като мираж, като илюзия, защото реално не съществуват. Когато човек влиза в капана на своето животинско начало, това говори за неговата материалност, че е в конфликт със себе си и не принадлежи изцяло на духовното. Когато човек се предава, това означава, че не е достоен да напусне кръга на реинкарнациите...

– Тук още се споменава, – добави Макс, – че това е един от първите писмени документи в историята, където се споменава за безсмъртието на змията.

– Е, да допуснем, че се явява един от първите общоизвестни.

– Слушай, намерих още и един гръцки мит за змията. Там се споменава, че върховният бог Зевс подарил на хората чудесното средство за вечна младост. Но вместо сами да носят този безценен дар, хората дали на магарето да го носи, което на свой ред дало своята тежест на змията. Оттогава насам, хората носят тежкото бреме на старостта, а змиите се наслаждават на вечната младост, трупайки с годините знания и мъдрост.

– Е, това е гръцкия вариант на мита за Гилгамеш.

– Най-вероятно, – кимна Макс. – А в друг гръцки мит се говори почти същото... Ето! „Веднъж Асклепий бил поканен в двореца на легендарния цар на Крит Минос, син на Зевс и Европа, за да съживи неговия мъртъв син. На своя жезъл той видял змия и веднага я убил. Но се появила друга змия с целебна билка в устата и с нейна помощ успял да възкреси мъртвия.“ А по-нататък пише, че целил с тази билка човешките болести. В друг вариант на този мит Асклепий бил поканен при Главка, която била поразена от мълния. По време на огледа в стаята допълзяла змия и той я убил с жезъла

си. Моментално се появила друга змия с билка в устата и съживила убитата. Асклепий изцелил с тази билка Главка и започнал да я използва. От всичко това може да се направи изводът, че Асклепий, един вид, намерил билката, която загубил Гилгамеш и я върнал на служба при хората.

– Именно „един вид“, – шеговито произнесе Сенсей. – Да било, но не било, – и обръщайки се към Володя, добави: – виждаш ли как започват да интерпретират древността с времето. Това е нещото, за което говорихме с теб.

Макс отбеляза мълчаливото съгласие на Володя и побърза да продължи своята тема, за да не тръгне разговора в друго русло.

– Доколкото разбрах, символът на змията се почита от дълбока древност, по-рано дори имало цял култ. Още в епохата на матриархата, когато хората живеели на групи, родове или племена, един от най-популярните тотеми на онова време била змията. Това било разпространено изключително много в Древния Изток. Там главната богиня била Майката Земя и свързаните с нея образи на бика и змията. В триполската култура змията била дълбоко почитана. Според изследванията на археолозите в триполската орнаментика от епохата на матриархата, змийския символ бил един от най-разпространените сюжети. Освен това се срещали единични змии и по двойки, усукващи се около гърдите на Великата Майка. Приписвали им предпазни, охранителни функции. Триполците смятали змията за посредник между Небето и Земята, вестоносеца на тяхното единство.

Сенсей мълчеше, без да реагира по никакъв начин на това, което Макс разказваше с такова въодушевление.

– Също така забелязах, че в първите древни цивилизации, в Месопотамия, Египет, Китай култът на плодородието се преплитал с обожествената водна стихия, с идеята на умиращото и възкръсващо божество на зърното и отново с тотемния образ на бика и змията. Змията била наричана „живеещата около източника“. Помислих си, че ако информацията е закодирана в образите, то „източникът“ се явява – „чистото знание“... Освен това изплуваха още интересни факти. Във Вавилон змията била наричана „дете на боги-

нята на Земята“, в Египет „живота на Земята“ и често я изобразявали в орнаментите по короните на боговете и фараоните. И най-интересното е, че имало сходни представи в много от народите по света. Между другото на арабски думата „живот“ и „змия“ се произнасят по един и същ начин – „Ел хай“. Такова съвпадение се среща в много от езиците на индийските племена...

Но и тази информация не предизвика очаквания в Сенсей ефект. И Макс реши да изкаже своите последни „непоклатими аргументи“.

– Между другото открих, че при древните египтяни съществувало поверие, подобно на небесната вода, намираща се на горното Небе по-високо от звездите и Слънцето, която се охранява от Великата Змия Апопа. Представяш ли си каква информация се разкрива ако преведем легендата на езика на знанията за вътрешното! Ако „змията“ е Стража, „влагата“ – източникът на знания, а „земята“ е нашия разум, – Макс дори започна да се задъхва от своите открития, а Сенсей само мълчеше и се усмихваше. – В това същото поверие се казва, че именно по волята на тази змия Апопа небесната влага се изливала и оплодотворявала Земята. Тази Змия също така олицетворявала мрака и злото, вечния враг на Слънцето Ра. А в някои други легенди се явява поглъщаща водите. И най-любопитното – същото присъства и в древноиндийските легенди, само че там в образа на Апопа е представено същество демон приличащо на змия, наречено Вритра, който бил противник на основното божество на небето Индра. Освен това Вритра – не само бил пазител на небесните води, но и същество, регулиращо влагата и Слънцето, а също така и стихиите.

Толкова много неща намерих! Тази информация за змията – поглъщаща водите, която „спира изтичането на небесните води“ я има навсякъде и в общо африканските представи, при монголците, японците. А за китайците направо ще си замълча. Там още от дълбока древност се почита Дракона като властелина на влагата и мъдростта. Той въплъщавал мъжкото начало „ян“, което се сливало със стихията

„ин“, където под „ян“ се смятал огъня, а „ин“ – „водата“. И представяш ли си, водата е неговата външна среда, а огъня – вътрешната същност!

– Представям си, – отговори шеговито Сенсей. – Китайците изобщо подходили много тънко към този въпрос.

– Ето! Точно затова говоря! Порази ме, че при народите на почти всички континенти от Европа, Азия, Америка, Африка змията била превъплъщение на двете противоположни начала – доброто и злото. Помниш ли как ни разказа за центровете в хипоталамуса?! И най-главното е, че е пълно с легенди как побеждавали тази змия, при гърците – Аполон и Херакъл, при християните – Георги Победоносец... А още, – Макс не можеше да се спре, – четох в етнографията, че при различните народи – славяните, гърците, грузинците и други, са се съхранили легенди и приказки, където се споменава, че използването на сърцето и черния дроб на змията дарявало с умението човек да разбира езика на птиците и зверовете, дори дарявали с ясновидство и свръхспособности.

– Всяка легенда си остава легенда. Но не всяка приказка е приказка, – с усмивка каза Сенсей.

– Ето още интересна информация относно славяните. Излиза, че в древна Русь носели талисмани змеевици, на които приписвали способността да предпазват от всички болести и бедствия. Написано е, че корените на змеевика водят дълбоко в хилядолетията.

– Да, имало ги е и в Шумер, и много по-рано, – добави Сенсей. – Съществували още в тази древност, за която никога не си чувал.

Макс помълча, а после добави:

– Знаеш ли, заинтригува ме изображението на този змеевик. Най-древните талисмани змеевици имали кръгла форма. От едната страна изобразявали седем и дванадесетглава змия или дракон, както и други чудовища пазители. А от другата страна...

– Слънце, в което се намирал триъгълник с око в него, – завърши изречението Сенсей.

– Точно така! – изумено произнесе Макс. – А с идването

Рисунката на Анастасия Нових „Тамгата на Межанина“
(впоследствие тамгата станала амулет на древните славяни)

на християнството, този старинен символ е заменен, защото е смятан за езически, с изображението на Архангела. И заедно със змиите се е получило такова своеобразно съчетание на езически и християнски елементи.. А какъв е този знак?

– Това е печатът на Шамбала.

– Печатът на Шамбала? – едва ли не в хор произнесоха Жеката и Володя.

– При славяните? – с недоумение каза Макс.

– Какво се учудвате? – сви рамене Сенсей. – Славяните са народ, който е белязан още много преди раждането и формирането си. В славяните е скрит огромен духовен потенциал, способен да промени целия свят. Тъкмо затова са белязани, така да се каже от самото си рождение, със знака на Шамбала. Между другото този знак се намира почти във всеки храм, под него са коронавани някои руски царе.

– Не може да бъде! – удивено произнесе Макс.

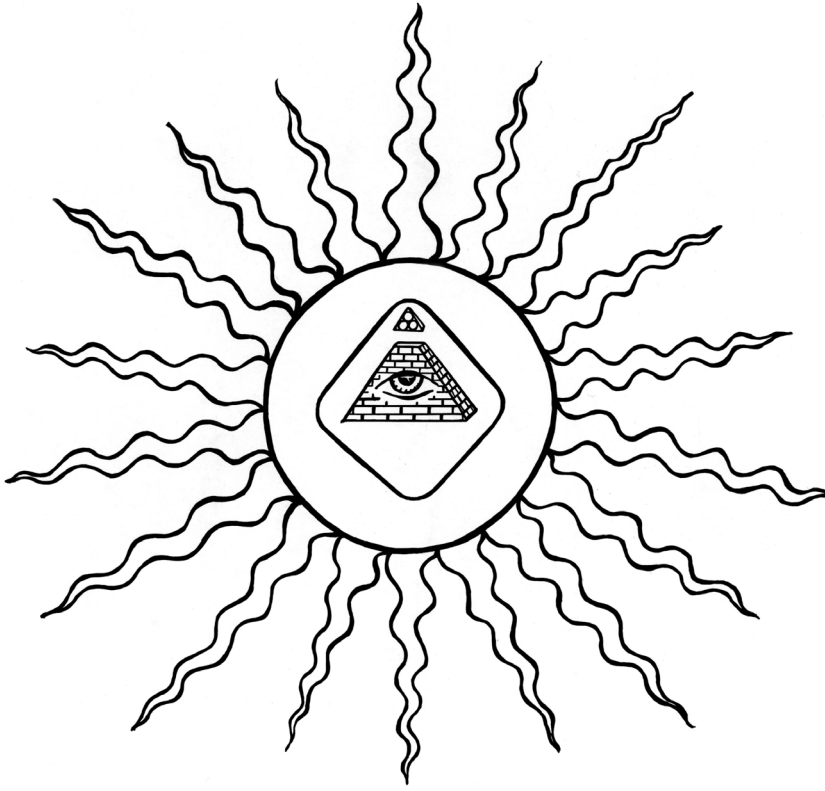
– Ами разгледай историята. Дори последния руски цар Николай II е бил коронован под печата на Шамбала. И това се считало за велика Чест...

– Да, бедната Русия, – със съжаление произнесе Володя, мислейки за нещо. – Едва ли някога ще се възроди отново в такава Мощна държава. Просто невероятно как ни нокаутираха! Целият славянски народ падна от един удар.

– Нищо, Володя. Нокаутирали са плътта, но не и Духа. Повярвай ми, Русия ще се възроди и ще се случи обединение на славяните, които ще бъдат наречени велики. Тъй като е казано, „когато над главата на Русия за втори път се издигне Слънцето, славянския дух ще събере сила и ще засияе в своята чистота и единство на народите“. И мисля, че ти лично ще видиш как на Руския престол ще се изкачи... Някой изпълнен със сила. И целият свят ще види как ще се закълне пред славянския народ под печата на Шамбала.

– Дай Боже, – отговори Володя.

– Бог дава. И не само дава, но и въздава, – замислено произнесе Сенсей. – Между другото това събитие ще се случи два месеца и осем дена преди знамението на времената предсказано още от древните.

Рисунката на Анастасия Нових „Печатът на Шамбала“

– Знамението на времената? – с любопитство попита Макс. – А какво е това знамение?

– Падането върху Египет на огнените птици, което ще се случи осем години, пет месеца и шест дена преди обновяването на света...

Макс не знаеше, че този ден на неговите лични открития, докосването му с миналото и бъдещето ще остави такъв отпечатък в душата му... Сега вече разбираше защо Сенсей се усмихваше така тайнствено през цялото време на разговора относно „грандиозните му открития“.

* * *

Времето отлиташе стремително като стрела излетяла от добре опънат лък. А Макс продължаваше да се намира в утопиите на своите илюзии, внимателно притегляйки всички „за“ и „против“ във философията на Сенсей. Той безгрижно се люшкаше на люлката на своя ум, издигайки се ту до висините на духовното, ту до дълбините на своето животинско начало. И утешаваше самолюбието си с това, че притежава собствено мнение, дори остроумнечеше относно положението на двете страни. На него му харесваше да разсъждава и да се рови в същността. Но цялата тази умствена активност представляваше леки завихряния на въздуха, раждащи се в неговия полет. Все по-често се хвърляха думи на вятъра, които просто раздвижваха въздуха, но не докосваха душата. Неговата люлка продължаваше да го люлее, независимо от бързо отлитащите дни. И крайно рядко, когато Сенсей общуваше безкрайно искрено с Макс, той започваше да разбира малко повече. Тези моменти на изгубения „рай“ изплуваха и сега с невероятна яснота пред него.

* * *

Той седеше в колата със Сенсей, очаквайки срещата с един човек относно делата на фирмата „Касандра“. На Макс му се струваше, че преживява не най-хубавите дни от своя живот. На душата му бе някак чоглаво от цялата тази земна суета. Макс си спомни, как преди няколко дена за кой ли път заряза упражненията по духовната практика „Лотосов цвят“, мотивирайки решението си с това, че не се получава нищо. А и проблемите с работата, които изискваха постоянната му ангажираност се бяха натрупали цяла камара. Но колкото и да се опитваше да им отделя цялото си внимание, не намаляха и на йота. Макс потъна в поредното си униние, което го стимулира да се замисли как да се захване сериозно с духовното... Тъкмо във връзка с тези проблеми той захвана разговор със Сенсей, възползвайки се от случая да си поговори насаме.

– Защо отново нищо не ми се получава? – жалваше се Макс. – Уж започвам да правя „лотоса“, усещам прилива на радост. А после...

Той махна с ръка.

– Това е естествен процес, – отговори Сенсей. – При много хора се случва така. Всички в началото усещат прилив на своеобразна духовна възбуда, може да се каже духовен подем и необикновено ясно разбиране на дълбочината на божественото естество. За мнозина това изглежда толкова простичко, че се учудват как досега не са могли да проумеят това елементарно нещо. Тоест човек се пробужда духовно. Но... минава ден, два и започва духовният спад. Активизира се животинското начало. Човек вече не чувства предишната възбуда. Започват да го атакуват мръсни и подли мисли, че всичкото това духовно е тъпотия, някаква „измама“. Започва да си мисли, че се занимава с глупости, че се побърква, още малко и ще го хване шизофренията, тъй като започва да се променя и да се различава от всички останали. Започва да го мързи да се моли, да медитира. В ума му възникват хиляди оправдания, че е изморен, че не му стига времето... Заражда се усещането за някаква неловкост, стигаща до потискащото чувство на

вина за преживените моменти на духовна извисеност. Но вина пред кого? Пред собственото животинско начало! Започват да го налягат различни проблеми, нещо извънредно се случва. Човек се потапя в тези проблеми. Общо взето, прави се всичко, за да се отвлече вниманието му от духовното. И човек се поддава на тези провокации и губи боя с животинското си начало, забравяйки това, което е изпитал буквално преди два дни.

Умния човек ще си изясни ситуацията, ще се опита да разбере защо го няма желанието, тази възбуда, защо го няма предишното удоволствие от изпълнението на духовната практика. Той ще разбере чисто и просто, че се е активирало неговото животинско начало... А глупавият човек ще тръгне по повода на своята материя. Но след известно време, когато отслабне натиска на животинското му начало, той отново ще се хвърли в търсене на духовното, ще започне да чете, да препрочита... Постоянно са му нужни примери, някакви доказателства, демонстрации на духовните възможности. Всичко това отново ще провокира мощен духовен изблик. Даденият процес може да се сравни с изхвърлянето на адреналин при силна възбуда. След това, когато действието на тези „хормони“ утихва, човека отново чувства спадане на силите и отново се предава на животинското си начало. За да не се случва това, трябва да се знаят ясно много неща, човек да има яснота какво е положението му и да бъде готов за бъдещите изпитания. Когато изниква такава материална бариера, трябва просто да се премести настрани, да го наречем така, да раздели „кесаревото – Кесарю, божието – Богу“. Трябва винаги да се държи страната на духовното и да усили двойно натиска. Смисълът е следният, за да се излезе от ситуациите, моделирани от животинското начало, правилно, запазвайки своето „цвете“, трябва да се отвличаш от натрапвания ти негативизъм, който ще те натиска от всички страни. Трябва да вложиш вниманието си към вътрешната любов, към позитивното. В теб трябва да присъства твърдото убеждение, че твоята вяра – е твоята бъдеща реалност.

– Сложно е да поддържам в себе си вътрешната любов, – каза Макс.

– Всъщност само ти се струва, че е сложно. Сложно е защото наоколо има много съблазни, защото в теб се въртят много мисли, за които изразходваш своето внимание. А реално всичко е много просто. Нали не ти е сложно да изпиеш една чаша с вода? Не. Това не те отвлича от мисълта, която тече в главата ти? Не. Тъкмо така е и тук... Човек в своя живот е като бегач в гора, изпълнена с мисли от материалното ти начало. И в тази гора има много уловки, капани, опънати мрежи, изкопани ровове. Но човек е длъжен да бяга с отворени очи. Длъжен е да се научи да избягва тези капани, да проумее, че всичко това не е негово.

– Да, животинското начало улавя здраво.

– Естествено. То е длъжно да улавя. Неговата це е да те подчини, иначе то ще е подчинено на теб. Това е война, Макс. Твоята война, където главното ти оръжие е вярата. Този, който е избрал духовния път трябва просто да изхвърли всички илюзии, „като мираж в пустиня“, както са казали светците. Той трябва да осъзнае, че целия материален свят е просто един миг пред вечността. Цялата беда е в това, че много от хората още в самото начало се спъват в един и същ препъникамък: човек не може да повярва в безкрайността на бъдещото си съществуване, в това, че там живота е вечен, а тук – временен. Трябват му доказателства. А когато получава тези доказателства, много често е прекалено късно да се промени каквото и да било. Но ако в човека има достатъчно сили, тогава той не се нуждае от никакви доказателства. Той и така разбира и чувства всичко.

– А ти каква сила имаш предвид?

– Силата на душата. Това е частицата от самия Бог в човека! Но тази частица, да го наречем така, не е активирана. А катализаторът за нейната активация е нашият истински избор. Светец се става само тук на Земята. Човекът победил своето животинско начало и достигнал просветление не умира, той си заминава, отива при Бога...

– Но какво не е наред при мен Лично? Нали съм за

връзване? – пошегува се Макс.

– Не съвсем, – със същия шеговит тон отвърна Сенсей. – Както се казва надеждата умира последна.

– И в какво е проблемът?

Сенсей погледна уморено към Макс.

– В това, което е проблем и за мнозина други. Обичаш да гледаш на бойното поле отдалече и да разсъждаваш за битката, но без да взимаш участие в нея. Твоите съмнения не са просто лъжица катран в кацата с меда, а цял черпак цианкалий. Защото те не само развалят, но и убиват всичко най-хубаво в теб... Трябва да преодолееш своите съмнения, докато не са те погубили. Отхвърли ги по на-далеч! Живей с доброто, с Бога в душата. Не прави нищо лошо, дори ако не ти е изгодно... Истински духовният човек просто се изсмива на всички материални проблеми, защото всичко това е мираж, илюзия, която се разсейва и изчезва.

– Е, не, как така да се изсмея? А как да живея в света? Нали някой трябва да решава проблемите. Не може да се седи със скръстени ръце, още повече ако тези проблеми засягат не само теб, но и твоите близки.

– Не ме разбра. Проблемите безусловно трябва да се решават, но не и да се превръщат в смисъл на твоето съществуване. И най-главното, каквото и да се случва, както и да биваш подхвърлян от проблем в проблем, важното е винаги да оставаш Човек. Защото всеки твой житейски проблем – не е нищо друго освен проверка за нивото на животинското в теб. Тъкмо затова духовно устойчивият човек просто се изсмива на периодически появяващите се сложности. Той се справя с тях и не допуска да доминират в мислите му. А глупавият човек се поддава на тази провокация на своето животинско начало и започва да се държи като магаре със закачен морков пред носа му, дори без да забелязва, че се приближава към края на пропастта. Реално, всеки външен проблем, който си възприел насериозно е твой вътрешен проблем, личен вътрешен конфликт между теб и твоето животинско начало. Всичко е в теб!

След тези думи Макс укрепна духом, дори известно вре-

ме се държеше доста стабилно на положителна вълна. След време думите на Сенсей бяха забравени, и Макс отново по стар навик се потопи изцяло в своите дела, отдалечи се от духовното и се потопи още повече в безкрайните житейски лабиринти на животинското си начало.

* * *

Момиченцето потрепна и отвари очи.

– Сенсей, как се получи така? Аз изобщо не предполагах... как ще живея сега?

Той погледна детското си телце.

– Какво толкова преживяваш? – весело отвърна Сенсей. – Нали обичаше да носиш плитка. Сега ще си носиш до насита, при това с панделка. А и за брадата няма да ти се наложи да се грижиш.

– Сенсей, не ми е до шеги. Говоря сериозно!

– И аз отговарям сериозно.

– Е, не, наистина? Как можа да се случи такова нещо с мен? Нали се опитвах да вървя по духовния път...

– Точно така, опитвал си се, но не си вървял, – сериозно произнесе Сенсей. – Духовния път не ти е някакъв парк за разходки и развлечения. Ако си стъпил на този път, трябва да вървиш към върха, а не да симулираш придвижване – две крачки напред, три назад... Кажи благодаря, че получи това тяло. Можеше да бъде доста по-лошо...

Преди, ако Макс бе чул подобно нещо от Сенсей задължително щеше да отвърне с някакво хитроумно изказване, и да приеме думите му за шега. Но сега не се съмняваше в истинността им. Прекалено късно стигна до него осъзнаването. Макс се оклюма. Лека ледена вълна мина през неговото телце.

– Жал ми е за теб, – с тъга произнесе Сенсей. – Само ако бе поискал, още в този живот щеше да се изтръгнеш от кръга на реинкарнациите. Имаше такъв шанс, който се дава на малцина.

Как така, как така... – объркано дърдореше Макс.

– Как, как, – с горчивина се усмихна Сенсей. – Трябваше да внимаваш повече със своите желания.

– Желания?

Макс погледна към Сенсей и в паметта му изплува епизод от предишния му живот...

* * *

Веднъж, на една от тренировките, Сенсей обясняваше поредната медитация за подобряване на навиците в бойното изкуство. Тогава леко задяна темата за ясновидството, споменавайки, че всеки човек може да притежава тази дарба. Както винаги, след тренировките, особено любопитните започнаха да разпитват Сенсей за този феномен. Повечето от тях естествено се съмняваха в реалността на това явление. Тъкмо затова разговорът потече не по руслото на разясняването на самия феномен, а засегна съответните исторически примери. В крайна сметка Сенсей махна с ръка към особено съмняващите се, изморен от опитите си да им докаже и без това очевидните неща. Той предложи всички да се убедят по пътя на експеримента. Същността му бе следната. Всеки можеше да се обади на някой свой приятел, роднина или познат. Преди това обаждане Сенсей разказваше, къде се намира този човек, как е облечен и какво прави в дадения момент.

Групичката се оживи видимо и започна да обсъжда помежду си кой от тях ще участва в експеримента. След това всички се запътиха към кабинета на треньора, където се намираше телефона. Всичко се случи точно както каза Сенсей. Поредният участник сядаше срещу него. Сенсей притваряше очи и се съсредоточаваше. После с лекота споделяше цялата информация. Всичко се потвърждаваше с удивителна точност по време на поредното телефонно обаждане. Най-интересното бе, че всичко това направи

най-голямо впечатление върху тези, които се обаждаха на своите приятели. Останалите наблюдаваха експеримента и ту вярваха, ту не вярваха на тази демонстрация на феноменални човешки способности. Всеки искаше да се убеди лично в реалността на случващото се. Но Сенсей го демонстрира само три пъти.

Макс тогава беше в числото на наблюдателите и както винаги възприе тази демонстрация на Сенсей със съмнение. Прекалено простичко изглеждаше всичко. Той се опитваше трескаво да намери убедително логическо обяснение на случващото се. Но освен досадни мисли, че всичко това е нагласено предварително не му идваха наум. Макар да се съмняваше и в това.

Буквално след две седмици Макс си спомни за демонстрацията на Сенсей във връзка с някакъв непредвиден случай. Бе изчезнала внучката на неговия съсед. Момичето заедно със своя приятелка отишли на дискотека и не се върнали. След два дена намерили приятелката й мъртва с множество прободни рани по тялото. Никой не знаеше какво се бе случило със съседското момиче. Родните звъняха на всички болници, реанимации и моргата, но без резултат.

Баба й бе вярваща и ходеше в църквата. Въпреки това изпаднала в такова отчаяние, че дори се наканила да ходи при ясновидка. Него ден едва не се сблъска с Макс, излизайки от своя апартамент. Той се поинтересува от учтивост как върви издирването. Вместо отговор жената се разплака и без да знае защо започна да разказва затова, което я гнетеше.

– Не зная какво да направя... Къде да я търся? Ето отивам при една ясновидка... Едни хора ми я препоръчаха. Казват, че познавала. Макар и да знам, че е грях. Никога не съм се занимавала с това, но сега просто се налага. Какво да се прави, внучката ми е по-скъпа от моя живот. Остана ни единственото внуче.

– И за какво ти е да ходиш при ясновидка? Имам един познат, моя треньор. Той ми демонстрира ясновидските си умения. Ако, разбира се, всичко това е вярно, то той притежава доста добри способности. Ако искате мога да ви запоз-

ная. И грях няма да си създавате така. Той все пак е лекар и спортист, а не някаква бабичка ясновидка.

– Ой, Максимчо, синчето ми, запознай ме ако можеш! Че съм тръгнала към нея, а на сърцето ми камък лежи... – започна да умолява жената Макс.

– Добре, ще ви закарам при него. Макар и да ми е демонстрирал малко по-различно умение за ясновидство, но може и да излезе нещо.

Бабата бе съгласна на всичко. Двамата се уговориха за срещата и възрастната жена с облекчение се прибра у дома. Вечерта Макс, както й обеща я закара в спортната зала. През целия път слушаше оплакванията за нейната внучка, стигащи до истерия. Когато се приближиха, Макс и предложи да изчака Сенсей на свеж въздух, предполагайки, че това поне някак ще я успокои. Но жената просто не спираше, привличайки вниманието на минувачите. Когато Макс забеляза пристигащия Сенсей дори въздъхна с облекчение.

Излизайки от колата, Сенсей се насочи с уверена походка директно към тях, сякаш знаеше, че Макс ще доведе жената за среща с него. Тази първа странност донякъде удиви Макс, но той почти не й обърна внимание, здрависа се със Сенсей и му обясни каква е ситуацията. Затова пък го порази друга странност, която до голяма степен засегна Егото му. Той стоеше и разказваше за случилата се беда в семейството на съседката му. Но имаше чувството, че разказва всичко това на самия себе си, тъй като никой не го слушаше. Сенсей гледаше в очите на възрастната жена, а тя гледаше него, без да обели нито една дума като само преди пет минути не бе възможно да бъде удържана от това безкрайно оплакване. Сякаш вървеше някаква безсловесна комуникация... Жената започна лекичко да я втриса. Кожата й започна да настръхва. От очите й бавно се стичаха сълзи. След около минута на подобно необичайно съзерцание очи в очи, жената произнесе с молба в гласа:

– Ще дам своя живот за нея, само да се върне жива...

Продължавайки в същото време да „изяснява ситуация-

та“, Макс се спря по средата на думата. Той се почувства третия излишен, но оставаше да стои упорито на своето място като прикован. Стана му интересно как ще завърши всичко това. Жената повтори своята молба:

– Ще дам живота си за нея, само да се върне жива...

– Не затова молиш жено, не затова, – каза Сенсей с необикновен глас. – Трябва да се мисли за вечния живот, а не за временния.

– Моя живот тук вече е временен. А тя има толкова пред себе си...

– Това е миг.

– За мен е миг, а на нея колко още ѝ остава да живее...

Сенсей спусна своя поглед, все едно размишляваше над нещо. Възникна неестествена тишина, от която на Макс дори му зазвъня в ушите. Сенсей отново погледна към жената.

– Добре, върви. Да бъде по твоему, – и обръщайки се към Макс, каза: – Закарай я у дома.

После се обърна и без да се сбогува тръгна към спортната зала. Макс чу как отдалечавайки се Сенсей каза тихичко, сякаш говореше със самия себе си:

„Слушат, а не чуват“.

Макс тръгна да кара жената у дома, недоумявайки какво реално се бе случило. На него му се стори, че слушаше този диалог на някакъв странен език. Той видя всичко, но не разбра нищо. Жената първо се молеше тихичко половината път, после се замисли за нещо, а приближавайки се до тях отново се разплака, докарвайки се до истерия. Макс за кой ли път днес съжаляваше, че изобщо се свърза с нея и предложи услугите си.

Последвалата нощ се оказа неспокойна. Към 3:30 сутринта при Макс дотича мъжът на съседката, за да го помоли да извика „бърза помощ“. Жената я бе заболяло сърцето. Но докато дойде линейката съседката почина. Всичко се случи толкова бързо, че Макс не можеше да повярва на случващото се и да осъзнае, че човекът, с когото още вчера си говореше вече не е между живите. Чуждата смърт винаги действа шокиращо на околните, напомняйки за тяхното собствено

кратко пребиваване в този свят. Сутрешната новина още повече потресе Макс. Момичето се намери. Звънна от болницата на съседния град. Излиза, че през цялото това време се е намирала там в безсъзнание и едва в това съдбоносно утро дошла на себе си.

Макс беше потресен. Той се опитваше да осмисли случилото се през изминалото денонощие. Всички събития на пръв поглед изглеждаха напълно естествени. Все пак през последните дни жената преживяла доста стрес... А по-рано бе изкарала инфаркт. А и с момичето... Ако се бяха сетили да се обадят в съседния град, тогава щяха да я намерят и с бабата нямаше да се случи нищо. Общо взето всичко бе логично, само ако Макс не бе станал свидетел на онзи странен разговор. Той си спомни, че жената молеше да размени своя живот за този на момичето, както се и получи. Ето какво не даваше покой на Макс... Той отиде на следващата тренировка с надеждата, че Сенсей ще му даде удовлетворително обяснение на това тъй загадъчно произшествие. Срещна Сенсей до входа на спортната зала, за да поговори с него насаме и разказа за случилото се.

– Какво да се направи, всеки прави своя избор, – замислено произнесе Сенсей.

Той се огледа настрани и произнесе някак странно:

– Нима вечността струва, колкото този миг?

Макс също се огледа с недоумение.

– Не разбрах.

Сенсей го погледна и каза с тъга:

– Виждаш ли, Макс, на някои хора понякога им се предоставя възможността да молят. Но те непонятно защо избират желанията на тленните мигове, загърбвайки вечността.

Макс помисли известно време, а после отново произнесе:

– Сенсей, аз отново не разбрах. Какво имаш предвид?

– Нищо Макс, ще дойде време и ще разбереш всичко...

Сенсей беше прав, дойде времето и на Макс. Сега най-накрая разбра зашеметяващия смисъл на тези думи. Действително, за какво се грижеше тогава? Какво е чакал в предишния живот? Преглеждайки своите желания той с ужас

осъзна, че всичко, за което молеше Бога в предишния си живот, бе свързано с неговото бившо тяло: късмет, благополучното разрешаване на някакви си въпроси, пари, здраве и тем подобни. Буквално всичко се свеждаше в задоволяването на неговото смъртно Его. Той реално молеше за прах, а не за душата и истинския вечен живот! И с какво остана? Всички негови материални блага се изпариха като мираж. Самият той се оказа в друго тяло, при това в много по-лоши условия. Това, от което се страхуваше цял живот накрая го застигна. А той се страхуваше най-много да не се окаже в положението на глупака, жестоката лъжа на неговата скъпоценна особа. Но сега се чувстваше точно такъв. И най-главното бе, че се оказа в тази каша, заради своето собствено животинско начало, което умно и фино бе подменило неговите понятия за Истинския Живот. От тези мисли на Макс му стана изключително тъпо. От сегашната позиция предишните желания му се струваха непростима глупост. Но защо тогава не можеше да го забележи? И главното е, че беше убеден, че прави всичко правилно... Тогава си спомни още един разговор.

* * *

Веднъж разговаряйки със Сенсей, Макс чу думи, които тогава го поразиха и отново склониха съзнанието му в посока към душата. Макс както винаги разказваше шеговито за шествието на кришнарите в града, издокарани в техните одежди. На което Сенсей реагира съвсем неочаквано, превеждайки шегата му към сериозен разговор, с което го удиви, тъй като шегите на Макс най-често завършваха с някакви весели коментари на Сенсей.

– Хората си играят на вяра в Бога, но реално не вярват, не живеят с нея. Много от тях се кичат с различни отличителни знаци, дрехи, но всичко това, до голяма степен е актьорство. Истинската вяра в Бога – това е чисто и просто вътрешната чистота. Истински духовния човек никога няма

да се занимава с някаква показност, защото неговото истинно вътрешно съкровище е неговата тайна, която знае само Бога. Човекът, който върви по духовния път никога няма да се изтипоса сред тълпата и да маха с флага, един вид, вижте ме колко съм вярващ! Никога. Той може да си позволи максимум да попита или да подскаже посоката, или да сподели своя опит със своя спътник, но не повече от това. Тъй като хората, които вървят към Бога, действително вярват, а не се фукат със своята вяра, играейки в този красив образ... Те прекрасно разбират какво представлява светът и какъв е неговия обединяващ разум.

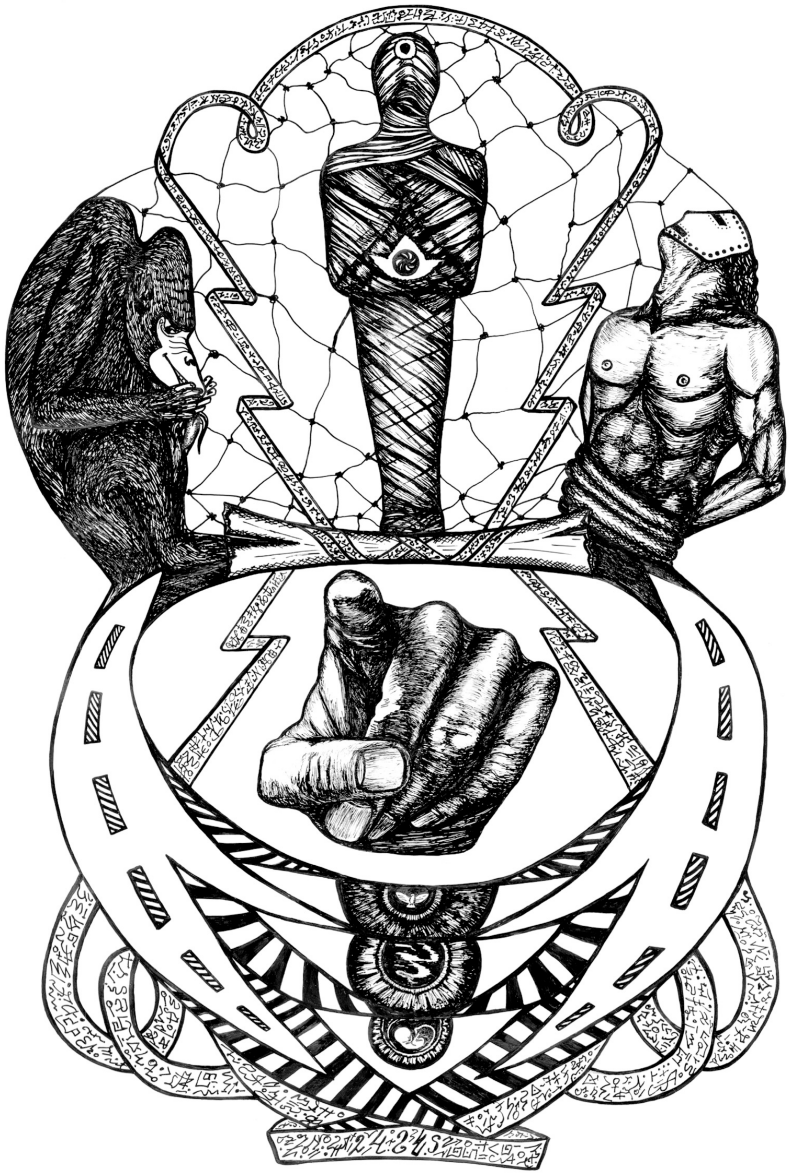
– Обединяващ разум?

– Да. Има индивидуален разум, има колективен Духовен разум, а има и обединяващ Животински разум за цялото човечество, който, между другото управляваме...

– Как така? Като мравките, или като стадото бизони по време на миграцията?

– Нещо такова, – с усмивка отговори Сенсей. – Животното си остава животно. Обединяващият Животински разум на човечеството съществува по свои собствени закони. В него има вътрешна и външна йерархия. И до голяма степен хората живеят в умелата организация на Животинския разум, който ги подчинява на своята система, натряпва им своите правила на играта и условия на съществуване. И принципно, когато човек върви по духовния път, когато живее вътре в себе си с Бога, тогава не го афишира, защото моментално ще предизвика агресия от страна на Животинския разум. И това е естествена реакция. Животинският разум е непримирим враг на всичко духовно. Тъкмо затова високодуховните хора, например Бодхисатвите, родени в тялото, попадайки в системата в животинското битие на обществото, се стараят да играят във външния свят като обикновени хора, без да се издават с нищо, оставайки вътре в себе си със своята Същност и намирайки се в Бога и с Бога.

* * *

Рисунката на Анастасия Нових „Кой си ти“

Странно, но тогава Макс така и не разбра докрай думите на Сенсей. Затова пък сега осъзнаваше, защо не бе ги разбрал. Защото тогава живееше в ценностната система на общочовешкия животински разум и дори не го забелязваше, макар да бе очевидно. А и сега разбираше само защото послесмъртните му спомени, мъките от това прераждане и понятията за „тук“ и „там“ все още бяха много ярки в душата му. На фона на всичко преживяно Макс гледаше по съвършено различен начин на света и преосмисляше това, което някога говореше Сенсей. Той съжаляваше за миналото, превъртайки в паметта си миговете наречени „живот“. Ако разумът му тогава не бе толкова суетен и егоистичен, ако тогава бе намерил в себе си мъжество не да играе на вяра, а да вярва истински, ако не отлагаше постоянно духовната работа за после... Ако, ако, ако... Имаше само едни илюзорни условия и никакъв практически резултат. А колко пъти му се даваше ШАНС! Колко пъти след беседите със Сенсей в него се събуждаше душата. Защо не я поддържа и защити от животинското начало и да се изтръгне... А убиваше още от корен това пробуждане със своите съмнения. И отново падаше в калта на материалното. И отново влизаше в порочния кръг. Всички тези мигове в тялото, във властта на животинското начало, сега изглеждаха такава глупост и така изпепеляваха... Всичко това му носеше непоносима болка за така лекомислено изгубените шансове, безобразното разпиляване на жизнената сила – този своеобразен трамплин към вечността. А как само трептеше душата, намирайки се близо с Този, който вече бе достигнал тези висини... И в този момент Макс прозря окончателно. Та Сенсей беше не някой друг, а... В паметта на Макс до най-малките детайли изскочиха два кулминационни фрагмента от неговия минал живот. Това бяха миговете на най-високата точка на неговия духовен подем. Съзерцавайки ги от позицията на преживяното, Макс разбра, че именно в това време се бе озовал много близо до разкриването на своята душа, която не просто трептеше, а чукаше и блъскаше във вратата на неговия разум, викаше с всички сили, за да я чуе и да й обърне внимание. Колкото и

да бе парадоксално, но именно намирайки се в друго тяло, той усещаше пълноценно онзи възхитителен полет на душата. И именно сега осъзнаваше цялата трагедия от изпуснатия шанс да постигне своята Нирвана – вечният живот в Бога, в абсолютната Любов.

* * *

Онова пътуване в Киев за Макс остана незабравимо. Паметта му го възпроизведе до най-малките подробности. Той пътуваше заедно със Сенсей, за да оформят лицензионните документи на фирмата. Половин ден търкаха праговете на чиновническите кабинети. И едва следобед успяха да се изтръгнат от тази бюрократична суета и да се разходят из старинните улици на знаменития старинен град, основан, както предполагат историците, още през пети век, като център на източнославянските племена – поляни.

В древността Киев бил наричан града на трите хълма, след това на седемте хълма поради уникалното му местоположение на десния бряг на река Днепър. Колкото по-далече стигаше цивилизацията, толкова повече хълмове заемаше. Градът успял да запази своята привлекателност и по времето на научнотехническия прогрес, съчетавайки новата архитектура не само с древните постройки, но и с островчетата на девствената природа. Киев е бил и до ден-днешен си остава един от най-загадъчните градове на Земята.

Макс беше удивен да види толкова църкви, древни храмове, а също така и представители на различни религии. Когато изрази своето удивление пред Сенсей, той както винаги се усмихна загадъчно и произнесе:

– Святото място никога не остава пусто.

В Киев естествено, е имало най-много старинни православни храмове. Това е разбираемо. Както и да въртиш историята, покръстването в древната Рус е тръгнало от Киев, някогашна столица на древноруската държава... След като

се нагледаха на архитектурните паметници, Сенсей предложи на Макс да отидат в Киево-Печерската лавра. Да се стигне дотам не бе никаква трудност, тъй като всеки киевлянин обясняваше пътя толкова детайлно, все едно на свой близък роднина. Киево-Печерската лавра стоеше величествено на два стръмни хълма потънала в зеленина. Там се разкриваше великолепна гледка към Днепър. От съзерцаването на това райско кътче на природата направо секваше дъхът. Около лаврата бе издигната седемметрова каменна стена, която очевидно някога изпълнявала защитна функция, а зад нея се виждаше цяла плеяда от бляскащи куполи, сред които най-много се отличаваше златистия купол на Голямата Лавърска Камбанария.

Макс и Сенсей си купиха билети за Горната лавра – музея-паметник, който бе включен в списъка на Световното наследство и влязоха през централния вход. Главните порти се намираха под църквата Троица. Те представляваха своеобразна арка. Едва Сенсей заедно с Макс влязоха под свода се разнесе камбанния звън на Лавърските камбани. Някои от намиращите се във вътрешната туристическа площадка, а също така преминаващите наблизо монаси с удивление погледнаха на камбанарията, спряха се и започнаха да се кръстят... Макс се стресна от неочаквания камбанен звън.

– Колко красиво звънят само. Никога не бях чувал такъв звън. Днес да не е някакъв празник?!

– Е, за всеки различно, – отговори Сенсей с някакъв необикновено мек, мелодичен глас.

Макс погледна към него и се удиви на промененото му лице. През това време тъкмо бяха излезли на светло изпод арката на църквата Троица. Сенсей направо се бе преобразил. Очите му сияеха с необикновена светлина, излъчвайки мощ, хармония и вътрешна чистота. Той лекичко наклони своята глава, сякаш поздравява това място. От Сенсей бликаше незрима благодат, от която в Макс възникна чувството на необикновено умиротворение и спокойствие. Състоянието му напомняше на блажена тиха радост. В този момент дори не му се искаше да говори за каквото и да било. Макс

изпълни гърдите си с въздух и огледа наоколо. Една дума – великолепие. Тогава той не бе разбрал от какво му бе станало толкова хубаво на душата. „Сигурно мястото бе такова“, – помисли си Макс. В това необикновено възвишено състояние му се стори, че бе попаднал в съвършено различен свят, свят на някакво нереално битие, където му се струваше, че е много лесно да достигне небето ако протегне ръка. Преливащ от радост Макс се запъти към близката лавка със сувенири да купува всичко, което зарадва погледа му, а Сенсей, който го чакаше съзерцаваше всичко наоколо, особено хората. Когато всеки се наслади посвоему от това гостоприемство, двамата започнаха да разглеждат територията.

Какво само нямаше в този исторически музей паметник! Освен старинните църкви и общежитията за монасите, имаше музей с исторически ценности, където демонстрираха различни златни и сребърни украшения от времето на скитите, театрален музей, музикален, музей на киноизкуството, историческа библиотека, музей на книгата и типографията, музей на народното декоративно изкуство. При това, без да смятаме многобройните сувенирни магазинчета, предлагащи всичко, което може да се продаде, от икони и книги, до накити и храна. Сенсей премина през всички тези „забележителности“ на Горната лавра без особен ентусиазъм, за разлика от Макс, задържайки погледа си единствено върху старинните църкви, книгите и наблюдателната площадка. Оттам се разкриваше великолепна панорама към Долната Лавра и знаменитата река, известна в различните времена с имена като Борисфен, Славутич, Днепър. Сенсей стоеше дълго, гледайки замислено далечината, докато Макс обикаляше по сувенирните магазинчета. След това се запътиха към светия светих – на територията на Долната лавра, където се бе зародила Киево-Печерската лавра.

Спускайки се по кратичкото надолнище, постлано със старинен паваж, двамата излязоха на монашеската улица. Там имаше цяла редица магазинчета предлагащи книги и икони. В края на улицата се намираше свободния вход към Долната лавра, предназначен за вярващите. Недалече

се намираха касите за желаещите да посетят пещерите с екскурзовод. Макс предложи на Сенсей да се присъединят към оформящата се група. Екскурзоводът се оказа мъж около 40-те. Събирайки достатъчно количество хора, той поведе групата надолу по широката мостова улица граничеща с манастирската градина. Достигайки Кръстовъзхвалната църква, където се намираше входът към близките пещери, екскурзоводът започна своя разказ.

– Намираме се на територията на мъжкия манастир на Киево-Печерската лавра, която дала на православието много повече светци, от който и да било друг манастир. Още от древността това място е наречено обителта на Светия Дух,Рая на Земята. Историята на Печерския манастир започва през XI век, когато са изградени главните забележителности на сегашната Лавра – Антониевите и Теодосиевите пещери или както още ги наричат Близките и Далечните пещери, спрямо разстоянието, на което се намират от Успенския събор. Годината на основаване е 1051...

Съгласно летописите, човек на име Антипий от град Любич, намиращ се на Черниговска земя, отишъл на поклонение в един от манастирите на Атон. Там приел монашеството и му било дадено името Антоний. През това време тъкмо се зараждало християнството в древната Рус. Антоний бил изпратен като игумен от Атонския манастир в Киев, за да основе там нова обител. Съгласно „Киево-Печьорския патерик“ Антоний посещавал два пъти Киев: през 1013 и 1051 години, когато се случила смяна на властта. По време на първото си посещение той живеел във Варяжката пещера. Тя съществува и днес, явявайки се част от Теодосиевите пещери. Вторият път той се заселил в малка пещера в този хълм. Кой я е изкопал е трудно да се каже, поради разминаване в старинните летописи. Така или иначе Антоний се заселил там, разширявайки пещерата и молейки се за своята душа. Слуха за светия пещерен монах, притежаващ необикновена дарба да изцелява и да пророкува започнал да се разпространява по руските земи. При Антоний започнали да идват хора, някои от тях оставали да живеят заедно с него. Далеч-

ните пещери постепенно се разширявали и скоро след това се превърнали в цял лабиринт с килии и църкви. Около 1062 година Антоний поставил за игумен брат Варлаам, а самият желаейки уединение, се преселил на съседния хълм. Там започнал да си копае нова пещера, която впоследствие получила името Антониева. Старецът починал през 1073 година и бил погребан в Близките пещери...

Теодосий се прославил с това, че изградил на мястото на пещерния комплекс наземен манастир. Той станал игумен на Печьорския манастир в същата 1062 година, тъй като Варлаам бил изпратен да служи на друго място. Преподобни Теодоси в своето време бил достатъчно известен църковно политически деец. Той е роден през 1036 година в град Василовка под Киев в заможно семейство, което притежавало много имоти. В детството си обичал да чете духовна литература. По време на юношеството майка му постоянно го биела за опитите му да избяга в Светата земя. В последното си бягство той успял да стигне Киев, където останал в пещерите при Антоний. През 1058 година бил постриган от Никон като монах. Ставайки игумен Теодоси първи въвел в своята обител Студийския устав, изискващ от всеки монах строга дисциплина и пълно подчинение на игумена, както и отричане на всички форми на собственост. По-късно примерът му последвали и всички останали манастири на Киевската Русь. Теодоси управлявал Печьорския манастир с твърда ръка. Непослушанието, неизпълнението на задължения и заръки се приемало за тежък грях и подлежало на наказание. При игумен Теодоси били изградени всички основни постройки и килии. Освен това близо до манастира била построена сграда и църквата на свети първомъченик Стефан за болните и бедните. Починал една година след Антоний през 1074 година и бил погребан в Далечните пещери. За неговото значение говори фактът, че станал втория светец, съдейки по хронологията и датите на канонизация през 1108 година.

– А кой бил първия? Антоний ли? – попита някой от групата.

– Не. Първите обявени за светци били князете мъчени-

ци Борис и Глеб през 1020 година, убити през 1015 година по заповед на княз Святополк. Те били върли защитници на християнските идеали. Все пак в онези времена Киевска Рус била още езическа. И новата християнска вяра се налагала трудно. Така че канонизацията на Теодоси, през чието игуменство обителта в пещерите се превърнала в първия за Киевската Рус манастир, утвърдила позициите на Киево-Печьорската обител като водещ център в Киевска Рус в противовес на митрополитското ядро. В процеса на канонизация било написано „Житието на Теодоси Печьорски“ от Нестор летописец, който както знаете написал „Повест на временните лета“. Нетленните мощи на Нестор също лежат тук, в Близките пещери. А сега ще се спуснем в пещерата...

Групата влезе в Кръстовъзхвалната църква, построена, както разказа екскурзоводът през 1700 година. Спускайки се в подземието всеки запали по една църковна свещичка, тъй като единственото осветление бе от светилниците до ликовете на светците. Този полумрак създаваше в Макс особено настроение, смес от любопитство, страх и някаква тайнственост.

– Понастоящем коридорите в Близките пещери са с обща дължина 352 метра, а Далечните заедно с Варяжката пещера 489 метра. Пещерите са изкопани във варовиковия слой. Благодарение на този природен материал температурата през цялата година е постоянна 10–12 градуса по Целзий. Дълбочината на пещерата е от 4–12 метра. Широчината на коридорите е 1,5 метра, височината на таваните 2 метра. По дължина на коридорите са разположени аркосолиите, своеобразни ниши с дължина от около 2 метра, а в тях – гробниците с мощите на лавърските светци под стъклен похлупак. Ковчезите са изработени основно от кипарис. Кипарисът се смята за свещено дърво оттогава, когато на кръст от кипарис бил прикован Иисус. До всеки гроб, както виждате виси портрета на светеца и има запален светилник. Светилниците се смятат за символ на душата...

Екскурзоводът започна избирателно да разказва на-

кратко за част от светците, кой къде лежи и с какво се е прославил. Вярващите от групата започнаха да се кръстят и да целуват стъклените похлупаци на ковчезите. Другите просто разглеждаха портретите, а също така подаващите се от прилежно увитите с брокатена тъкан тела тъмно кафяви китки на светците. Групата посети килията и подземната църква на преподобния Антоний Печерски, откъдето според преданието започват подземните тунели под Днепър и Горната лавра, подземната църква на Варлаам Печерски, гробниците на другите светци.

– А тук се намират светите нетленни мощи на Атанасий Затворник, известен със своето чудесно й изцеление в пещерата. След това той престоял в килията-затвор 12 години. Затворничеството било доброволно дело. Считало се, че по пътя на отричането от всички мирски блага може да се получи благодат на Небето. Монахът влизал в килията, чийто вход бил зазиждан с тухли. Храната била основно вода и хляб и се подавала през единственото останало малко прозорче. И когато монахът, който носил храна на затворника, не получавал отговор на молбата си да бъде благословен, тоест от отвора на килията не се подавала китката на затворника, той започвал да се съмнява дали не е умрял. Килията била отваряна и се убеждавали дали монахът е жив или мъртъв. Ако бил мъртъв, тялото или се оставяло в килията, която се превръщала в погребална ниша, или го вадили, омотавали в широка, дълга тъкан и излагали за поклонение на вярващите... В затворите са изкарвали различно време. Понякога затворникът умирал след няколко месеца, понякога живеел няколко години...

Групата мина по лабиринта от криволичещи коридори. В пещерата не бе възможно човек да се изгуби, тъй като повечето ходове бяха блокирани, а и имаше двойка дежурни монаси.

– В тази крипта се намират мощите на Иля Муромец, реално съществувал богаташ, родом от град Мурома, прославения герой от народния епос. Предполагат, че първо бил погребан в Софийския събор. Неговите мощи били пре-

несени в Киево-Печьорската лавра в средата на XVIII век, когато Духовния събор, разглеждайки жизнения му път го обявил за светец. Той се смята за покровител на всички мъже. Мъжете идват в неговата гробница с молби да ги изпълни със сила и енергия... Има цял списък, кой светец на какво е покровител. Ето например, в тази малка гробница под стената се намират нетленните останки на младенеца Йоан, който загинал през 983 година заедно със своя баща Теодор. Младенецът се смята за покровител на всички малки деца, а също така помага на жените, страдащи от безплодие. Отляво се намира гробницата на Лука, икономa Печерски...

През това време Макс се приближи до отсрещната стена, започна да разглежда стенописа на Божията майка и извика тихичко Сенсей.

– Погледни, Божията майка има „Трето око“.

– Това е...

Сенсей не успя да се изкаже, тъй като в това време се приближи екскурзоводът.

– А тук е погребан Никон Сухия, който починал през 1101 година. Прославил се с това, че през 1096 година бил взет в плен от половецкия кан Боняк и бил осакатен. Но по чудесен начин се пренесъл в Печьорския манастир... Тук също така виждате стенопис, който е още една от загадките на Лавърските пещери. Този стенопис е открит съвсем случайно по времето на последните разкопки през 1978 година и предизвикал удивление и спорове. Винаги се е считало, че в древността стените на манастирските подземия били просто варовик или по-късно облицовани с тухли, фугирани и белосани. Тъкмо затова никой не подозирал, че под белия слой може да има такива фрески. Дадения стенопис се отнася към XVIII век. Но най-голямо удивление предизвикало това, че отдолу имало още по-древен стенопис, който виждаме сега. Тук е изобразена Божията Майка, която държи в ръцете си Бога младенец. Стенописът от XVIII век енанесен върху много по-ранен. Това е разкрито по време на реставрацията. Фрагменти от тези стенописи са разчистени

частично, макар да не е трудно да се забележи, че всички продължават навътре под пласта бяла боя... А сега ще отидем в подземната църква Въведение в Храма на Пресвета Богородица... Това място е едно от най-загадъчните в Близките пещери...

Когато влязоха вътре, Макс се наведе до ухото на Сенсей и произнесе възхитено:

– Гледай, в центъра на иконостаса се намира печатът на Шамбала. – Той кимна към триъгълника с око в него, облечен в слънчеви лъчи. – Откъде се е появил тук?

– Това е особено място, – също толкова тихичко каза Сенсей. – Освен това в тези пещери се намират останките на Бодхисатвата Агапит...

– Кой? – попита Макс.

– После ще ти разкажа...

– На това място е фиксирано необикновено енергийно излъчване, – продължаваше да разказва екскурзоводът. – Тук почиват нетленните мощи на преподобния Агапит – безвъзмездния лекар, един от най-знаменитите лекари на XI век... Не ни е известно кога и къде е бил роден. Предполагат, че е от Киев. Агапит бил един от първите дошли при Антоний, който го подстригал в монашество. Съгласно „Киево-Печерският патерик“ Антоний взел Агапит като свой заместник в чудотворното изкуство на целенето. Агапит бил образец за хуманност, граничеща със самопожертвование. Той изцелявал от различни тежки вътрешни болести, при това всички, както бедни, така и богати. Целял и такива, с които не се наемал никой. Той не се отделял от болния докато не го вдигнел на крака. Наричали го „Лечител“, лекар от Бога, тъй като „самия бог го дарил с дарбата да изцелява“... Агапит бил талантлив и изключително ерудиран лекар. Отлично владеел народната медицина, знаел трудовете на Хипократ, Гален. Свободно владеел гръцки език... Отивал там, където остро се нуждаели от неговата помощ. Със своето човеколюбие и сърдечно отношение към болните Агапит придобил нечувана слава сред народа, при това не само в Киев, но и далече отвъд пределите му. Той излекувал и черниго-

ския княз Владимир Мономаха, който се разболял сериозно и лежал на смъртен одър... Агапит починал през октомври 1095 година. Неговите мумифицирани останки са се запазили до наши дни...

През 1988–1990 години учените изследвали повече от 50 мощи от Близките пещери, изучени са антропометричните и морфологичните им характеристики. Антропологичните измервания позволили да се възстанови външния облик на такива светци като Агапит, Нестор Летописец, Илия Муромец, Варлаам, Поликрап... Нещо повече, киевските изследователи по биоенергетика установили, че мощите на Агапит притежават колосални биомоторни характеристики, тоест се явяват ускорители на ръста, което е доказано по растежа на семената на различни растения. Освен това е установено, че мощите защитават от радиация, а също така оказват много силно бактерицидно въздействие на въздуха в Близките пещери. И най-главното – в наше време са фиксирани няколко хиляди случая на изцелени хора благодарение на мощите на Агапит. Ето каква духовна целителна сила е имал, дори девет века след смъртта си продължава да цели хората... А сега да се придвижим по нататък по коридора завършвайки нашата екскурзия...

Част от групата тръгна след екскурзовода, а другата част се стълпи около гроба на преподобния Агапит. Някои се молеха, други просто разглеждаха подземната църква Въведение в Храма на Пресвета Богородица. Макс и Сенсей се намираха зад хората, очаквайки своя ред, за да се приближат до гроба. До тях стоеше възрастна жена с бастун, облечена скромно, с пазарска чанта в ръцете. Тя постоянно изоставаше от групата, тъй като куцаше, стараейки се да се поклони във всяка гробница и шепнеща молитви. По лицето й се виждаше, че се придвижва с големи мъки, очевидно й се налагаше да преодолява силна болка. Но нейното упорство й сила на духа бяха за завиждане. По-рано, в един от преходите в пещерата, Макс отбеляза със „съчувствие“: „Ама че и бабе, едвам ходи...“ На което Сенсей отговори: „Човек с дълбока вяра... Не можеш да си представиш как-

ва болка изпитва, когато ходи. Има деформираща артроза на тазобедрената става.“ „Нима?!“ – удиви се Макс, обръщайки се по посока на жената. Сега заедно стояха почти последни пред гробницата на преподобния Агапит.

Когато основната маса от хора излезе, Макс се приближи до мощите, а Сенсей пропусна напред възрастната жена. Тя го погледна и произнесе с благодарност: „Благодаря ти синко“. Тя се приближи до гробницата и започна да нашепва молитва, а Макс през това време се опитваше да прочете редовете от молитвата на преподобния Агапит, която се намираше отляво в рамчица. Той искаше да попита нещо Сенсей, но когато се обърна видя, че стои със затворени очи. Лицето му беше съсредоточено. През това време на Макс му стана някак необичайно горещо. Отначало си помисли, че това е негово чисто субективно усещане. Но забеляза как на мъжа намиращ се отляво потече пот по челото, при това с няколко струйки, как едно момченце на около седем годинки дръпна за ръката молещата се майка и каза тихичко: „Мамо, много ми е горещо“. На което майката отвърна: „Това е хубаво синко, Светия Дух е слязъл в обителта чувайки нашите молитви“. Възрастната жена започна усилено да се кръсти и да повтаря молитвата. У Макс се създаде такова впечатление, че цяла вълна от непонятна жега премина през него към гробницата на Агапит. В самия пик на това неестествено напрежение възрастната жена каза: „Господи, прости ми!“, бастуът й с трясък падна на земята. Всички присъстващи изтръпнаха и се обърнаха. Сенсей отвори плавно очи и направи дълбоко вдишване и издишване. Старицата видимо сама се изплаши от този трясък и извинявайки се на присъстващите за нарушеното спокойствие, рязко подскочи и го вдигна. Макс с удивление погледна на подмладените движения на старицата. Тя не успя да разбере веднага какво се бе случило. После с изумление се огледа, разходи се назад-напред, опипвайки ставата си. На очите й заблестяха сълзи. Жената не можеше да обели и дума от обхваналото я вълнение, а възхитено гледаше ту ставата си, ту гробницата, ту околните хора. Те също я гледаха мълчешком, не вярвайки

на очите си. Жената се запъти към Сенсей, единствения човек, с който общува за малко и радостно произнесе: „Аз ходя, аз ходя, не мога да повярвам! Цели пет години...“ В този момент погледна в очите на Сенсей и се умълча, повдигайки с удивление вежди. Погледна към портрета на Агапит, после към Сенсей. И сякаш идвайки на себе си, каза: „Ой, извинете, постоянно пред очите си виждам преподобния Агапит. Каква радост, ще отида да запаля една свещица...“ Тя отиде до светите мощи, целуна ги, прекръсти се и тръгна към входа, обръщайки се през цялото време към Сенсей и кръстейки се радостно. Останалите присъстващи, в това число и Макс се стълпиха около гробницата. Сенсей, както и преди стоеше до колоните на храма.

– Вашия познат действително много прилича на Агапит, само, че на стари години, – каза мъжа, който стоеше до Макс.

– Не може да бъде! – Макс се опитваше да разгледа добре със своята свещ портрета. – Къде?

– Ето погледнете сами. Аз, млади човече съм професионален художник, имам непогрешима зрителна памет.

Макс най-накрая успя да разгледа портрета.

– Хъм, точно! Я погледни... – Макс се обърна, за да покаже на Сенсей сходството. Но него вече го нямаше в помещението. Тогава той побърза да се измъкне от купчината струпали се хора и настигна Сенсей чак на изхода от пещерата.

– Отиди, погледни! Представяш ли си, там стои твоя портрет на стари години!

– Виждал съм го вече, – някак обикновено произнесе Сенсей, сякаш ставаше въпрос за отдавна познат образ.

Двамата тръгнаха към изхода, Който водеше в центъра на Кръстовъзхвалната църква. Тяхната група вече се бе разотишла. Макс и Сенсей минаха през църквата и излизайки навън се запътиха към Далечните пещери. Макс все още се намираше под впечатлението от видяното.

– Може ли такова нещо, само как се изцели старицата! А може да е била подставено лице? Макар и от друга страна, какво ти подставено лице, нали по-голямата част от хората

си бе тръгнала! Е, не, как така се излекува?! Сенсей как?

– Как... Много просто. Вярата е велика сила... и много добър проводник.

– Всичко това е ясно. Но как точно се е случило?

– Ама че зацикли, – с шеговит глас произнесе Сенсей. – Не чу ли за проведените изследвания как приборите пищяли като луди около мощите и тем подобни...

– Защо тогава не е имало такова силно проявление на тази сила при другите хора? Толкова много народ стоя пред мощите на Агапит?

– Как беше казал Иисус, че по вярата ваша ще ви се въздаде.

Макс разбра, че няма да може да измъкне по-подробна информация от Сенсей и без да губи време премина към следващия въпрос.

– Какво беше казал за Агапит? Нима е бил Бодхисатва? От Шамбала?

Сенсей кимна утвърдително.

– Тогава съдейки по всичко, екскурзоводът представи историята не така, както е известна на теб, – продължи да мята своята въдичка Макс.

– Като цяло да. Но това не е негова вина, – усмихвайки се тайнствено, каза Сенсей.

– Кое не е така тогава?

– Агапит не е бил ученик на Антоний. А тъкмо обратното. И работата изобщо не е във възрастта. Антоний се запознал с Агапит в Атон. Където Агапит го научил на истинското изкуство на целене с молитви и билки, но това не е най-главното. Именно благодарение на Агапит, Антоний бил посветен в хранител на храма на Лотоса, разположен на територията на Киев още от древни времена... След като Агапит изпълнил своята мисия на Изток се присъединил към Антоний в пещерите, където изживял в тялото си своя земен срок. И това, че тук се случват такива изцеления е само заради намиращите се останки на Агапит, в които някога се намирал самия Свети Дух на Земята. Не е удивително, че и другите мощи, които лежат до него се превръ-

щат в целителни. Тук на всеки, който се обръща с истинска вяра към Бога, независимо каква религия изповядва, се въздава... – Сенсей се замисли за нещо, а после произнесе: – Жалкото е само, че много хора не молят за спасението на своята душа, а за изцеление на телесата си. Та нали Светия Дух има властта да освободи душата. А тялото? Просто една дреха...

Макс се умълча за малко, а после отново попита:

– А откъде в онези времена тук се е взел храмът на Лотоса?

– Този храм е бил тук много преди онова време, има го и сега.

– А „много преди онова време“ – това кога е било? – Опита да уточни Макс.

– Във времената на предишната цивилизация на Алт–Ланда

– Атлантида?!

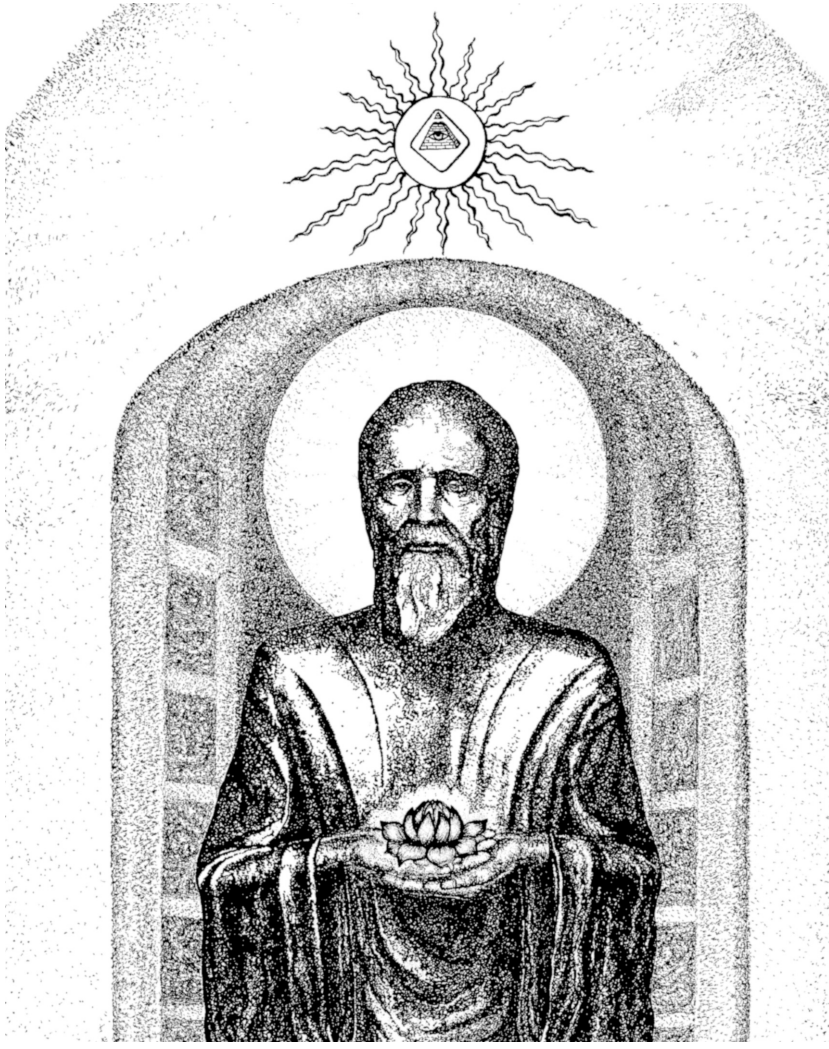
– Да, – кимна Сенсей. – Тогава още „резиденцията“ на Ригден Джапо се е намирала практически на средата на Черно море. В онези времена морето не го е имало. Там е имало единствено неголямо езеро с прекрасни живописни брегове... Именно по онова време на това място бил изграден подземният храм на Лотоса с частица от Чинтомания в качеството си на източник на сила и място на бъдещото духовно възраждане на човечеството. Тъкмо затова мястото и до ден-днешен привлича толкова духовните хора.

– Но ако този храм съществува и днес, нима има и пазители? – с тънък намек попита Макс.

– Е, ако има какво да се охранява, следователно има и охрана. – в същия тон му отговори и Сенсей. – Макар този храм и без това да е недостъпен за обикновения човек, както и Шамбала.

– А ти бил ли си там? – полушеговито, полусериозно попита Макс, очевидно, предполагайки ако това е шега, да се посмеят заедно, а ако е истина да си измоли една екскурзия.

Сенсей се усмихна и му отговори по същия завоалиран

Рисунката на Анастасия Нових „Агапит“
Изпълнена в техниката на поантилизма

начин:

– Макс, нали ти казах, че не е достъпен за обикновени хора.

През това време двамата стигнаха до Далечните пещери, чийто вход се намираше в Аннозачатиевската църква, построена през XVII–XIX векове. Самостоятелно се разходиха из галериите на пещерата, където имаше гробници със светци от доста по-късни времена. Там също така зад решетките в шкафче със стъклена витрина се намираха знаменитите мироточни глави на неизвестни светци. Колкото и да се стараеше, Макс така и не успя да разгледа със свещта дадените мощи, но затова пък веднага се изказа за възможната им фалшификация. На което Сенсей отговори: „Макс, външният вид е необходим единствено за ума ти, за да докаже това, което не се нуждае от доказателства. Затвори си очите и се довери на своята интуиция. Тя ще ти каже много повече, къде е фалшификацията, а къде е истинният свят източник. Ако човек се стреми с душата си към Бога, тогава е много трудно да бъде излъган, тъй като вътрешно усеща много повече, отколкото могат да видят очите му“...

Излизайки от пещерите, двамата постояха известно време на хълма, съзерцавайки красотата на природата наоколо. След това тръгнаха да се спускат. Насреща им минаваха много монаси от различен ранг, тъй като наблизо бяха разположени килиите им и Духовната семинария. Някои с по-висок ранг минаваха със скъпите си автомобили. Макс се загледа в тяхното благосъстояние, послуша обичайните разговори на минувачите, облечени в черно расо и произнесе с усмивка: „Може и аз да взема да стана един поп? Съдейки по лицата им, изглежда, че ги хранят много добре.“ През това време зад ъгъла излезе сух старец, който принадлежеше към братството очевидно от времената на атеизма. Той вървеше вглъбен в себе си и постоянно мърдаше с устни нашепвайки молитви. „Този не се брои, той е изключение“, – побърза да добави Макс. На което Сенсей отговори: „Макс, какво искаш от тях? Те са същите обикновени хора, както и ти, със същите проблеми и тегоби в живота. Те просто се

учат и изпълняват своята работа така, както и ти се учеше в университета, а после отиват да работят по специалността. Тези мъже са обикновени хора. А този монах е съвсем друго нещо. Той истинно върви по пътя към Бога. И разликата между тях и него е огромна, независимо, че носят еднакви дрехи."

Макс и Сенсей минаха покрай Близките пещери и тръгнаха да се изкачват нагоре към изхода по манастирската улица. През това време камбаните отново зазвучаха със своя прекрасен, разнасящ се надалеч звън. Улицата беше доста оживена, едни тъкмо излизаха от пещерите, а други се канеха да ги посетят. На самия изход стояха монахини, които бяха дошли в Лаврата от различни далечни манастири. Те събираха пожертвования. Оставяйки своята лепта, Сенсей се приближи към една възрастна монахиня, която поради своята преклонна възраст седеше на малко столче. Сенсей не успя да сложи пари в кутията й, когато жената изтръпна и неочаквано хващайки го за ръката, падна на колене, събаряйки кутията със събраните средства. „Благослови, благослови душата ми." Макс, който вървеше до него, инстинктивно отскочи от нейната внезапна реакция. Останалите хора се спряха и с любопитство започнаха да наблюдават отдалече случващото се. Сенсей се опита да я вдигне, шепнейки й нещо на ухото. Жената не се съгласяваше, после засия и изправяйки се започна да се кръсти и да нашепва молитва. Млада монахиня, която стоеше наблизо хукна към своята възрастна сестра и започна да събира парите. Когато Сенсей и Макс се отдалечиха на значително разстояние от жената, Макс дойде на себе си и произнесе: „Пу, пу, изплаши ме до смърт! Да не е луда? Седеше си мирно и кротко и изведнъж! Какво искаше от теб?" „Просто така", – отговори Сенсей, не желаейки да говори затова и преведе темата на разговора в житейското русло.

* * *

Сега Макс разбираше, колко трудно бе на душата му да бъде чута от него самия, дори когато тялото му се намираше в духовен подем. Неговия разум оценяше света през призмата на материалното битие. Той постоянно го убеждаваше, че това е единственото вярно отражение на действителността. Сега Макс разбираше колко криво бе това огледало. И какъв е смисълът от сегашното осъзнаване? Та нали силата да се трансформира и реалния шанс да се изтръгне от кръга на реинкарнациите е бил тогава! Затова неговото животинско начало така усърдно мътеше мозъка и заслепяваше очите му със своите илюзорни измами. А трябваше само да промени ъгъла на зрение, да отстрани всички съмнения и напълно да се довери на своето Духовно начало, а не да дава приоритет на животинските си инстинкти. Колко ясно се виждаше това сега, и колко невероятно сложно му се струваше тогава! Сега му бе обидно до болка от неговата глупост. Ако шансът бе само един, иди-дойди... Но шансовете бяха много! Колко се даваха за един живот! Такова количество сега е трудно да не се забележи. И няма оправдание. А тогава действително му се бе паднал щастливия билет. В паметта на Макс изплува най-яркият момент от безкрайните изгубени възможности...

* * *

Макс се видя на дървена скамейка в компанията на неговите приятели. Всички се намираха в неголяма китна къща, където Сенсей приемаше пациенти. Славата на изкусния чекръкчия се простираше далече зад пределите на региона. В малката частна къща, разположена в покрайнините на промишления миньорски град, приждаха със своята болка хора от най-различни места. Сенсей приемаше до петстотин човека на ден. И на никого не отказваше, често завършвайки работата си в два, че и в три часа през нощта. Но днес Сенсей се освободи доволно рано, според неговите мерки – в 11 часа вечерта. Приятелите му се събраха около

края на приемния му ден, всеки със своя причина, но основно да си поговорят за живота насъщен. Просто ги теглеше да виждат Сенсей всеки ден, след дневната битова суета. Тези гостувания им станаха като традиция. Както се казва младите имат в излишък свободно време.

От приемната излезе последният пациент. Приемната беше малка стаичка с лекарската маса, два стола и в ъгъла икона със запален светилник. Това беше всичко. Приятелите седяха в следващата стая, малко по-широка от приемната, но с не по-малко скромна обстановка. Дървени скамейки, закачалки и печка, запазена от незнайни времена.

Независимо че вече нямаше хора, Сенсей не бързаше да се прибира, сякаш очакваше някого. След около 15 минутки действително се чуха нечии стъпки. Някой почука внимателно. Вратата се отвори. Влязоха две възрастни монахини, които придържаха с ръце необикновен старец, който бе около 90-те, слаб и доста висок на ръст, около метър и деветдесет. Правилни славянски черти на лицето. Брадата и средно дългите му коси бяха бели като сняг. Облеклото му беше топло, някакво старинно расо. Носеше ватирани, стегнати с върви обуща. Краката на стареца явно бяха болни, защото всяко едно негово движение му струваше големи усилия. Независимо от старинния му външен вид, очите му излъчваха живителна добрина и вътрешна сила.

– Мир вам, мир на този дом, – каза старецът, който се прекръсти и поклони.

Монахините направиха същото. Приятелите, седящи на скамейките дори леко се стъписаха от тези чудати, отдавна забравени думи и необикновения вид на възрастния човек.

– Здравейте, – бе единственото, което успяха да изрекат, кимайки объркано с глави.

През това време от приемната излезе Сенсей.

– Мир на душата твоя, Антоний, – произнесе той с необикновен звучен глас, изпълнен с някаква умиротворяваща блага сила.

При появата на Сенсей монахините склониха глави и

започнаха усилено да се кръстят. А старецът, засиявайки, се опита да се склони към нозете му. В очите му гореше такъв душевен порив, сякаш пред него няма никакви телесни препятствия. Сенсей го подхвана лекичко, произнасяйки:

– Няма нужда, Антоний, да се прекланяш пред тялото ми.

– Не пред тялото, а пред Светия Дух се прекланям аз.

– Целият ти живот, Антоний в любовта Божия е истинското преклонение.

Поддържайки нежно под ръка стареца, Сенсей го поведе към приемната. Монахините смирено седнаха на свободната скамейка, без да спират да се кръстят и да си нашепват тихичко молитви. Момчетата естествено бяха леко шокирани от цялото това зрелище. Но не за дълго. Около Сенсей винаги се случваше нещо необикновено. След минутка двамата вече се бяха увлекли в разговор за живота насъщен. Макс седеше най-близо от всички до приемната, така че виждаше и чуваше какво се случва там.

Влизайки в приемната старецът отново се прекръсти, когато видя иконата на Спасителя. Сенсей покани Антоний да седне на стола, а самият той приседна върху крайчето на медицинското легло.

– Благодаря на Бога, че отново ми позволи да се срещна с Теб. Душата ми се радва и трепти от благодат, когато се намира до Теб.

Старецът избърса потеклата сълза.

– Антоний, нима е имало поне един ден, когато да не съм бил до теб?

– Истинно говориш. Но все пак... Взорът на очите ласкае душата с Твоята светлина, като ясно слънце на небосвода.

– Ох, Антоний... Не е далече часът, когато ще се ласкаеш под слънце вечно.

– Това е радост велика. Истинен дар за душата... Но все пак не ме напуска болката, за тези, които остават. Страшни времена ги чакат. Как да се облекчи участта им?

– Светлина моя, Антоний... Толкова ме радва любовта и грижата твоя за душите намиращи се в този миг. Но струва

ли си да терзаеш душата своя за тези, които слушат, но не чуват, които живеят по законите на плътта, и не чувстват с душата своя.

– Но нали не всички са загубени. Има и просто заблудени. А няма кой да ги дири сред гетата на безверието.

– Зная за какво си дошъл да ме молиш, Антоний. Тайните ти мисли са ми ведоми. Макар и да са останали малко като теб, стълбове силициеви, на които се крепи Православието, което ми е на сърце и е способно да разпалва искрата божия, но ръката ми не може да се вдигне да продължа мъчението твое.

– Да, телесата ми са немощни, но духът ми е здрав и могъщ... Поне един, дори и за ръка, но ще успея да изведа към светлината Божия.

Чу се благ смях.

– Ох, зная те Антоний! Дай ти воля да водиш за ръка, и ще подгониш цялото стадо свое в райската градина.

– Помилуй мя, Светлина моя Пречиста! Беше ми дадено да видя всички мъки адски, които ще изпитат всички загубени чада. А тези чада са като малки котенца, слепи още от рождение. Не виждат къде да вървят.

– Че не виждат, не виждат. Но Словото нали им бе дадено. И чуха също, но не вярват. А в Бога трябва да се вярва. Казано е: „Бди!“ Следователно бди! Казано е „Укрепвай любовта своя“, следователно укрепвай.

– Всичко това е така... Но глухотата им е от неразбиране. Изкушават ги миражите на адската пустиня. Тъй като не знаят, че всичко това е лъжа призрачна, водеща към гибел душата.

– Не е, че не знаят, светлина моя Антоний, а не искат да си признаят. Помислите им към празното теглят, чиято същност е прах. Какво да се прави? Ако градинарят не се бори с червеите, тогава и плод достоен не ще отгледа...

– Цялата тази суета мирска не им дава покой.

– Суета? Суетата, Антоний, не е в света скрита. Не е външното, което ги мори, а вътрешното. Тъкмо затова съм дошъл в това тяло, за да изживея живота човешки и както се

казва с очите си да се убедя, не пречи ли нещо на човека по пътя към Бога. Нищо не му пречи! Само пустия му мързел, жажда и съблазни тленни.

– Да, слаби са още чадата духом. Зад малкото не виждат голямото. Прости ме за думите ми, но защо не разкриеш Своя лик Истинен пред стадото изгубено? Хората ще придобият голяма вяра, водеща към спасение душите техни. Времената вече са други.

– Ех, Антоний, светлина моя праведна... Духът ми тук не е за проповеди, а за Изобличаване, тъй като е нарушено равновесието, дадено от Бога. Разкрия ли Истинния си лик, това ще е равносилно на мигновена смърт за мнозина. Тъй като няма да издържат душите на грешниците ясната светлина, както тъмнината се изпарява пред яркото слънце. Могат да го видят само праведните, с чисти души и помисли... Не приказки за спасение са нужни на хората, а действия. И никой няма да може да се оправдае с неведение, един вид „Господи, търсих, но не намерих“. По цялата Земя горят светлини на истината. Който иска, той ще намери.

– И това е истина. Жалко, че времето свършва, а вярата в хората никак я няма. Но все пак душите им радеят, за тях грешните молят. На мнозина не им стига съвсем малко, за да придобият увереност по пътя към Портите Господни. Помогни им със силата на Твоята святост...

– Мога ли да откажа на молбата твоя, ти, който си преизпълнен със състрадание велико за спасението на душите човешки... Да бъде по твоему... За заслугите твои и на тези Молещи се като теб ще дам за стадата заблудени свята молитва душеспасителна, преизпълнена със сила Божия. Но запомни, Молитвата е като Пръст Господен. За този, който я е знаел, но е отстъпил, ще бъде като воденичен камък. Тъй като отстъплението му ще е равносилно на богоборство. А тези, които я изпълняват с постоянство и чиста съвест, още приживе ще получат опрощение. Думите на тази молитва са следните: „Отче мой Истинни! На Теб Единен уповавам. И Те моля, Господи. Единствено за спасението на душата своя. Да бъде волята Твоя Свята...“

* * *

Видението прекъсна рязко с тези думи. Колкото и да се стараеше, Макс никак не успяваше да си спомни продължението на тази душеспасителна молитва, която бе станала толкова важна и ценна сега за него. Той разбираше с някакво интуитивно чувство, че ако можеше да я възпроизведе изцяло в своята памет, нямаше да са му страшни никакви изпитания. Той почувства в тази молитва наистина скрита огромна Божия сила. Душата му не просто трептеше, а дори спомняйки си този фрагмент, се изпълваше с упоителната сила на молитвата, сякаш бе жаден пътник в пустиня с чиста изворна вода. Подобно на блажено докосване на първите капки живителна влага. И ... източникът бе отново изгубен. „Как така? – недоумяваше Макс. – Как можах да пренебрегна толкова важно съкровище? Нали чух всичко, всяка дума, но не го възприех. Дори после не си го спомних нито веднъж. И сега какво, ще ми се наложи да бродя вечно в тази адска пустиня под парещите лъчи на Слънцето? Няма смърт, но няма и живот, а само бавно и мъчително угасване! Как се случи така? Изпуснах най-важното... А бях толкова близо, близо до Него!

Как можах да не забележа очевидното? Как можах да бъда толкова глух и сляп, за да не видя и чуя това, което се случваше реално, именно в тази реалност, която от глупост смятах за илюзия? За какво изразходих живота си? За пусто суетене в някакви дребни проблеми? Нали чувствах вечността, защо я замених за нищожните мигове и прищевки на своето смъртно Его? Толкова е обидно, толкова ценни мигове отлетяха безвъзвратно. Как се случи така?!“

Малкото телце се гърчеше от нетърпимата вътрешна болка. Сякаш хиляди хищни зверове го разкъсваха отвътре с остри нокти. Непоносимата болка и мощния страх обхванаха цялото му същество. И... безкрайна тъга. Това тягостно усещане на многовековно душевно мъчително състояние. От самите дълбини на съществото с необикновена искреност се

изтръгна вик: „Господи! Защо?!“ Именно в този момент в паметта на Макс се появи ужасяваща картина на неговото стремително духовно падение. Тези отвратителни сцени на чудовищното му поглъщане от материята... Той дори не се съпротивляваше. Той просто летеше като камък в пропастта на своето Его.

* * *

След като мина известно време, фирмите, които Сенсей бе създал, се разпаднаха така внезапно, както и бяха създадени. За един миг Макс се лиши от своя имидж и званието директор. Завладя го невероятна злоба. И обектът на тази злоба се оказа Сенсей, тъй като смяташе, че дъщерните фирми трябваше да бъдат спасени. Животинското му начало изригна като вулкан, който дълго време събираше своите отровни газове. Яростта гореше с ярък пламък. Животът се покри с дебел слой гореща пепел. Макс бе завладян от безумната идея на всяка цена да стане богат. Неговият разум окончателно го убеди, че животът се дава един път и че трябва да се изживее по пълна програма. Той поиска да стане богат тук и сега, все едно по какъв начин, а после да става каквото ще. Макс започна да живее с тази мечта ден и нощ. Наблюдавайки как живеят заможните хора, той завиждаше, ядосваше се и се ненавиждаше, че не може да бъде като тях. А толкова му се искаше с едно натискане на бутона на мобилния телефон, всичките му проблеми да изчезнат, както преди, когато беше в отбора на Сенсей.

Животът се оказа голяма каца с катран, където нямаше и помен от меда. Проблемите се трупаха един след друг. Макс се сблъска челно с плашещата житейска реалност, за чието съществуване дори и не се досещаше. В началото все още се съпротивляваше някак си, но после се предаде. Макс смяташе Сенсей за виновен, че животът му рухна по такъв начин и го бе направил роб, а не господар. А всичко може-

ше да бъде другояче, много по-интелигентно. Можеше да се намери друг изход от ситуацията. Всичко рухна: и животът, и бизнесът, и философията. Той си намери повод да мрази Сенсей. Но в същото време осъзнаваше, че даденият повод е само следствие на собствената дълбока криза, така и неосъзнатата докрай, но от която силно страдаше душата. Прекалено болезнен се оказа процесът на стремителна деградация.

В това разбито състояние Макс се срещна със стар приятел, който някога работеше в отбора на Сенсей. Съдбата и него го беше поочукала, но успешен брак спасил положението. С помощта на тъста си той отворил собствен магазин на пазара, където търгуваше с автомобилни бои. Макс отиде в града, където се бе установил неговия приятел и започна да му помага. После успя да се намърда като негов партньор. Но жаждата да бъде по-велик и по-богат не го напускаше. Това се превърна във фикс идея.

Няколко години преди Макс да извози своя приятел и да остави него и семейството му практически без пукната пара, в огромни дългове, приятелят му получи по пощата необикновена пратка. В нея имаше книга със странното название „Сенсей. Изконният от Шамбала“. След като я прочете, той побърза да сподели с Макс своите впечатления. Най-много бе възхитен от практиката „Лотосов цвят“. Нещо повече, той откровено сподели за потресаващите усещания, които изпита започвайки да изпълнява дадената духовна практика. И призна, че подобно вътрешно състояние на духовна цялостност не бе изпитвал никога през живота си.

Възхитените отзиви на приятеля донякъде озадачиха Макс. Прочитайки книгата той отново се потопи в хармоничния свят на Сенсей. Душата му трептеше от някогашните спомени... Макс се досети, че тази книга бе написана от момичето, което също посещаваше тренировките и се интересуваше сериозно от духовния път на развитие. До ден-днешен за Макс оставаше загадка, защо се отнасяше толкова сериозно към философията на Сенсей. Макс също така отбеляза, че книгата е написана в художествена форма, но прекалено достоверно. Той научи за много от събитията, които действително се бяха случили. Спом-

ни си за Сенсей. Вече не изпитваше към него никаква злоба. Всички тайни мисли на Егото бяха свързани с участниците на настоящия бизнес. Лишен от тази плътна пелена, Макс почувства, че душата му винаги е била благоразположена към този човек. Овладя го лека носталгия по миналото. Той дори се опита отново да се занимава с духовната практика. Но сега се получаваше много по-лошо отпреди в най-неудачните опити. Макс се ядоса на себе си. Загубвайки някогашната си устойчивост, Егото му побърза да утвърди своята господстваща позиция. От злоба към своето вътрешно духовно безсилие, Макс наприказва на своя приятел, че художествената литература си остава художествена. „Цялата тази всеобхватна любов отвежда от главната мисъл за бизнеса." Макс се зарадва вътрешно, когато видя как приятеля му посърна от тези думи. Най-накрая се сбъдна едно от неговите тайни желания: именно неговите думи, а не тези на Сенсей, дори само от страниците на книгата, упражниха влияние над приятелят му. Най-накрая Макс постигна своята скъпоценна власт, нека да е нищожна, нека да е над собствения му приятел, но все пак е собствена власт!

* * *

От тези страшни спомени новото, детското телце на Макс се разтресе все едно го бе хванала треска. Едва сега разбираше колко силно го бе завладяло собственото му Его. Дори тогава, когато летеше в пропастта със своята материя, дори в това съдбоносно за него падение, Сенсей му протегна ръка за помощ. А той заради своето раздуто самолюбие просто игнорира приятелския жест, смятайки от глупост, че лети в своя собствен рай. Дори без да предполага, че този рай ще се окаже за него същински ад.

След няколко години се сбъдна неговата бленувана мечта. Макс измисли и разигра такава комбинация, при която забогатя като в приказките. Бяха заложени на карта много пари. Заради тази сделка той уговори своя приятел да вземе

солиден кредит от банката. Той заложи цялото си недвижимо имущество. Нима можеше да предположи, че Макс, стар приятел и партньор, ще го разори, без да му мигне окото, без грам угризение на съвестта ще отнеме всичко негово и на семейството му, всичко, което бе градено толкова години?...

Именно за сметка на тази „незначителна жертва в името на голямата мечта“ Макс забогатя. Всичко в живота му се промени. Той започна да живее в комфортни условия, стана директор на собственото си предприятие, за него започнаха да работят много хора. Парите потекоха като река... И изведнъж, вместо разкош – пустота и мрак, вместо упование в собствената си власт – пълно безсилие и невъзможност да промени каквото и да било.

* * *

Безумното отчаяние се отрази върху детското личице. Момиченцето започна боязливо да се оглежда настрани. Погледът й се спря върху нейната майка, която вече се бе наградила с непознатите мъже. Макс си представи своето тягостно бъдеще и изстена със сълзи на очи:

– Не-е-е! Сенсей, върни ме в миналото! Знам, че това е във властта ти. Кълна се, разбрах всичко!

– Миналото? – спокойно произнесе Сенсей. – За какво ти е миналото? Погледни вътре в себе си. Какво те тегли в миналото? Завоюваното положение в обществото, материалните блага?

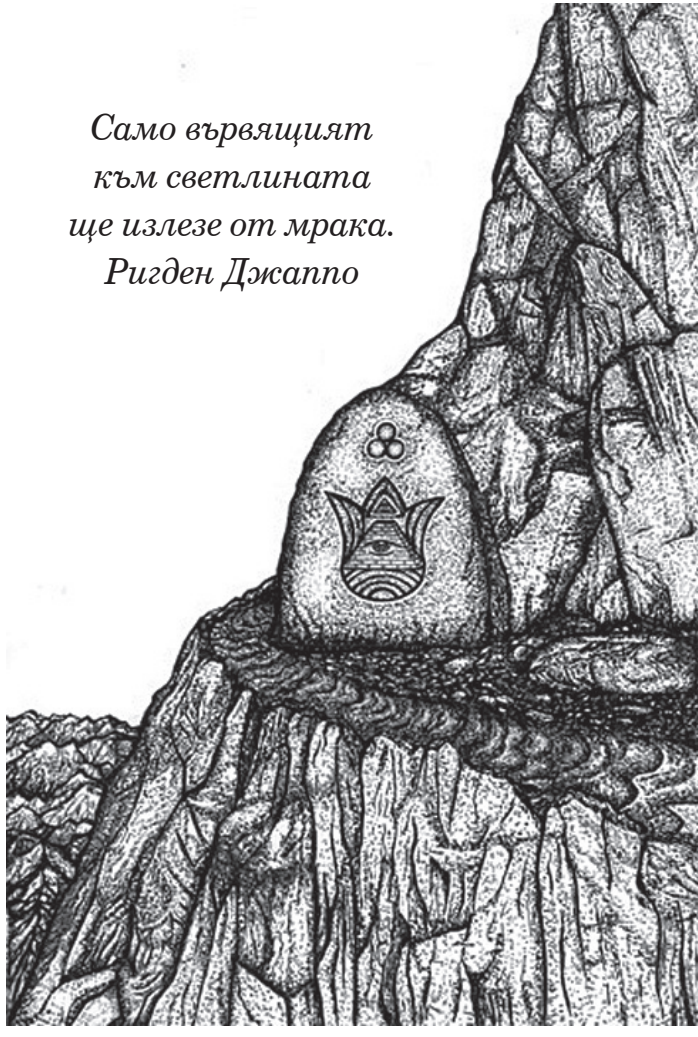
– Не... Да... Не... Сенсей, не зная. Но обезателно ще се поправя! Нали осъзнах всичко! Само ме махни оттук...

– Пребиваването ти в това тяло е следствие от твоето минало. Това беше твоя избор!

– Аз не знаех, не предполагах, че ти тогава действително гово... – Макс се сепна на половината дума.

– Говореше истината? – Сенсей завърши мисълта му. И след малка пауза, произнесе с тъга: – Имаше повече от реален шанс. Пред теб лежаха всевъзможни духовни инструменти.

Само вървящият
към светлината
ще излезе от мрака.
Ригден Джаппо

Рисунката на Анастасия Нових „Преддверието на Шамбала“
Изпълнена по ескизите на Ригден Джаппо

Но използва ли поне един от тях, за да си построиш спасителен ковчег? Докато разглеждаше тези инструменти и търсеше в тях недостатъци и достойнства, отреденото ти време изтече. Събирай сега плодовете на своите съмнения.

– Прости ми... какво ще стане сега с мен?! Сенсей, нали си ми приятел... Как стана така? Защо не ми вярваш?

– Защо тогава не ми повярва? – отговори с въпрос Сенсей.

– Но аз разбрах всичко! Промени поне моята съдба! Какво, нима ще плувам цял живот в тези нечистотии?!

Сенсей се усмихна горчиво и произнесе уморено:

– Нищо не си разбрал... Все още жадуваш за банани... какво толкова, по вярата твоя ще ти се въздаде...

Момиченцето започна да мига често. Погледът й отново стана по детски наивен. Тя избърса от лицето си неизвестно откъде изникналата пот. Погледна към оцелелите пясъчни кули. Изправи се и кривейки недоволно устни, ги стъпка със злоба. После грабна своята любима синя лопатка и хукна към майка си. Времето сякаш бе забавило своя ход. Превъртайки своята невидима лента с всяка нейна отдалечаваща се крачка.

Сенсей насочи вниманието си към едно от лежащите наблизо камъчета, с които момиченцето украсяваше пясъчните кули. Взе го и го подхвърли. Камъкът се устреми във висините, бляскайки игриво със своята перфектно полирана повърхност. Приложената сила постепенно отслабваше. Изразходвайки я, камъкът достигна върхната си точка. Задържа се буквално част от секундата и с нарастваща скорост започна да пада надолу. Той се стовари тежко върху нажежения пясък от висините, в които се намираше допреди малко и зае обичайното си положение. Сенсей погледна със съжаление камъка. После взе в ръце шепа пясък. Съсредоточи погледа си върху тях. След няколко секунди разтвори своите длани и оттам изникнаха две прекрасни птици. Той ги подхвърли лекичко и те полетяха, отдалечавайки се плавно в далечината. Сенсей се усмихна и ги изпроводи с поглед. После спусна погледа си и се огледа. Времето

продължаваше да върви на забавен каданс, придвижвайки бавно хората. Сенсей въздъхна тежко и поглеждайки след отдалечаващото се момиченце, произнесе тихо:

– Ех, хора, хора... Докога ще милеете за миговете, намирайки се толкова близо до вечността?

Феноменът на добротата

Книгите на Анастасия Нових породиха нова вълна от читателски интерес. Феноментр на нейното творчество е в това, че всеки вижда в книгите като в огледало нещо свое, лично, дълбоко в себе си. Нещо повече, в нейните текстове се споменава за тайнствените пророчества, които в последно време започнаха да се сбъдват с удивителна точност.

Запознавайки се с художествените произведения на Анастасия Нових мога да кажа с увереност, че тези книги не са еднократна художествена ширпотреба. Човек постоянно се връща към тях, може би, защото там се засягат вечните човешки теми.

Сред книгите й, със своя простичък и в същото време мъдър сюжет, се откроява най-много „Сенсей. Изконният от Шамбала“. Четейки книгата, човек се потапя във вътрешния свят на шестнадесетгодишното момиче, което изведнъж се сблъсква лице в лице със смъртта. Откриват й тумор в главния мозък. Естествено, знаейки, че си отиваш в разцвета на силите си, без дори да си разбрал какво представлява животът, е повече от страшно. Тя се опитва да си изясни: как е живяла и какво се е разкрило пред нея след осъзнаването на необратимостта на смъртта. Започва усилено да търси отговорите на вълнуващите я въпроси: „Защо живее човек и какъв е смисълът на неговото съществуване? Защо голяма част от хората са вярващи? Щом вярват, следователно се надяват на нещо. По какъв начин великите постигат своето вътрешно безсмъртие?“ Необузданата енергия на вътрешното търсене я довежда до един необикновен човек, майстор на източни бойни изкуства – Сенсей. Необикновените му способности, древните легенди, простите и ефективни психотехники за контрол над негативните мисли, не-

традиционната медицина, дълбокият философски смисъл на живота – това и много други интересни неща опознава героинята, влизайки в света на Сенсей. Но най-главното е, че намира отговорите на измъчващите я въпроси, разбира от собствен опит, че на хората е дадена свише най-мощната творяща сила – силата на вярата и любовта. Истината се оказва много простичка. Не е възможно да опиша всичко, което ме грабна в тази книга. Ще кажа само, че финалът й е невероятен.

Другата книга „Съдбоносен кръстопът. Изконният от Шамбала“ също е изключително необикновена. Тя продължава разказа за главния герой – Сенсей, но вече от съвсем различен ъгъл. Основния сюжет е детективска история. В книгата е отразено необичайното виждане на автора относно сложната история на славянските народи, но главното в нея е позитивната настройка относно бъдещето. От всичко обаче най-много поразява не само глобалният поглед относно наближаващите катаклизми, но и на човечеството като цяло, на този съдбоносен кръстопът на времената, в който се намираме сега.

Книгите на Анастасия Нових не само са завладяващи, а са изпълнени с някаква искрена доброта, която не е възможно да бъде изразена с думи, но несъмнено може да бъде почувствана, потапяйки се в света на героите. Като журналист много ме заинтригува въпросът само аз ли изпитах такива потресаващи чувства прочитайки книгите на Анастасия Нових? Дали това не е чисто и просто моето чисто субективно мнение? В заобикалящия свят има толкова много зло и насилие, хората толкова са закоравели от набиваното в подсъзнанието им негативно, че изглежда ако се появи нещо добро и прекрасно или никой няма да го забележи, или ще го осмеят, за да не тревожи спящите им души със своя светъл лъч. Тогава реших да проведа независимо журналистическо разследване, тъй като цялата работа дори не е в книгите, а в духовното състояние на нашето общество. Способни ли са хората все още да възприемат добротата в нейния първичен вид, независимо от всички трудности, които им се налага да

преживяват?

Предлагам независимото мнение на четящата публика.

Сергей Онищенко, 41 години, военен:

„Получих книгите на Анастасия Нових „Сенсей, Изконният от Шамбала“ и „Съдбоносен Кръстопът. Изконният от Шамбала“ от един приятел, с когото заедно воювахме в Афганистан. Той е инвалид. Бях удивен от онзи блясък в очите, с който Петър разказваше за тях. Отдавна не бях виждал своя приятел в такова добро настроение. Благодарение на тези книги, той се бе върнал отново към живота, при това много по-добър, преди раняването. Лично аз мога да кажа, че книгите са действително стойностни. В тях е скрита дълбока мъдрост. Освен това повече от 20 години тренирам източни бойни изкуства. Струваше ми се, че трудно може да ме удиви нещо. Но именно в тези книги намерих много ценни сведения на тази тематика“.

Марина, студентка, 18 години.

„Книгата на Анастасия Нових „Сенсей. Изконният от Шамбала“ ми бе подарена от приятеля ми, с когото учим заедно в университета за рождения ми ден. Написаното в нея много ми хареса! Всичко звучеше в хармония с моя вътрешен свят... По-късно си купих и другата й книга „Птици и камък“. Успях да си изясня много моменти, най-вече в оценката на своята собствена личност. Книгите значително разшириха моя мироглед и промениха погледа ми върху живота и хората. Много е хубаво, че се появяват толкова хубави книги! Започвам да чувствам патриотизъм и гордост за славяните“.

Александър Иванович, научен сътрудник:

„Прочетох „Сенсей“, „Съдбоносен кръстопът“ и „Птици и камък“ от серията „Изконният от Шамбала“ на писателката Анастасия Нових. Тези книги заситиха вътрешния ми информационен глад. Запленихa ме с идеята, която е и мой житейски девиз, не е достатъчно да прочетеш – а трябва и реално да се промениш работейки!

Чувствам много близка идеята за абсолютната човешка свобода – даденото свише право за вътрешен избор. Представени са удобни „инструменти“ за собственото преобразуване. Това е много повече от книга!“

Назарова Олга Василевна, директор на център по психология:

„Когато прочетох книгата на Анастасия Нових „Сенсей. Изконният от Шамбала“ разбрах, че е отлична психотерапевтична помощ за нашите клиенти, а и за всички хора, които се смятат за изгубени в този живот или търсят своя индивидуален път на духовно развитие. Вече не един човек ми изрази своите благодарности само затова, че съм го посъветвала да прочете тази книга. Това не е книга – а личен лекар! И дай Боже да помогне, на колкото се може повече хора в нашето не леко време“.

Интересен мъж на средна възраст също изказа интересно мнение:

„За книгите на Анастасия Нових разбрах съвсем случайно, когато бях за риба. По време на разговора, моят приятел преразказа събитията от книгата „Съдбоносен кръстопът“. Тази информация много ме заинтригува. Отидох и си купих в книжарницата книгите, които бяха налични от серията „Изконният от Шамбала“. И както се казва ги прочетох на един дъх. По дух, „Съдбоносен Кръстопът“ ми импонираше най-много. Честно да си призная не успях да проумея веднага останалите. Трябваше да мине известно време. Странен бе фактът, че някои изрази от книгите постоянно изплуваха в съзнанието ми по време на различни предавания, разговори, размишления. Втори път прочетох книгите, когато попаднах съвсем случайно в интернет на страницата по встъпване в длъжност на Владимир Путин. Когато видях със собствените си очи под какъв знак стоеше. Тогава сякаш ме удари електрически ток. Та нали тези събития и древният знак бяха описани в книгите на Анастасия Нових. Отново

прочетох книгата на Анастасия Нових, но вече от друга гледна точка. Анализирах я внимателно и бях поразен от своите открития. Във всички книги, под пласта на основния сюжет, се криеше сериозна информация, която се подреждаше като мозайка в едно единно цяло. Очевидно тъкмо това бе нещото, което вълнуваше ума ми на подсъзнателно ниво толкова дълго време. До голяма степен тази информация засягаше моя вътрешен свят. Но в книгите има и общи моменти, касаещи обществото като цяло. Започнах внимателно да следя събитията и да ги съпоставям с книгите на Анастасия Нових. Това, което бе написала писателката не ще наречеш предсказания, тъй като те могат да се сбъднат, а могат и да не се сбъднат. А тук всичко си бе едно към едно. Дори да предположим, че е можела да разбере по някакъв начин за знака, но как е възможно да се предвиди точно падането на огнените кълба в Египет, което се случи в точно обявения от писателката ден – 15 юли 2004 година, просто не зная. Сега следя с огромен интерес творчеството на Анастасия Нових и чакам нейните нови книги и свои открития“.

Ето такива отзиви чух на столичната книжна борса. Трябва да отбележа, че изпитах огромно удоволствие от общуването си с тези хора, с някои от които дори станахме приятели... Сега вече чувствах, че вътрешно съм напълно готова да се срещна с авторката на тези необикновени книги. Но колкото и да се стараех не успях да я открия. За нашето време този случай е парадоксален, имайки предвид как всички автори правят всичко възможно да бъдат забелязани. Скромността както се казва краси човека.

Книгите на Анастасия Нових ми помогнаха на първо място да въдворя ред в самата себе си, да осъзная, че не всичко е толкова лошо в нашия свят. Доброто поражда добро. Струва си човек само да започне да мисли положително и съдбата започва да привлича към него всичко най-добро. Разбрах, че променяйки се вътрешно, променям и околния свят, виждам красотата на света с нови очи, сякаш от очите

ти пада някаква мътна пелена. Убедена съм, че тези удивителни книги с толкова загадъчен автор вече започват да намират отклик в душите на славяните, следователно не всичко все още е загубено, следователно и ние имаме огромен духовен потенциал, който с блясъка на първите топли лъчи започва да разтваря своите венчелистчета. И оттук следва, че не е далече времето, когато нашите славянски страни ще възсияят в своето великолепие, озарявайки околното пространство със своите неповторимо добри хора – най-прекрасното съцветие на всяка държава.

Надежда Светлова

Откъси от романа на Анастасия Нових
“СЕНСЕЙ. ИЗКОННИЯТ ОТ ШАМБАЛА”

След допълнителните занятия, когато цялата тълпа излезе навън, видяхме, че покрай клуба стоеше онзи млад мъж, който взе участие в разговора със Сенсей и презвитера. След като видя Сенсей сред нас, видимо се оживи и приближавайки се до него учтиво попита:

— Извинете, бихте ли ми отделили десетина минутки от вашето време?

— Да, слушам ви, — спокойно произнесе Сенсей.

— Работата е там, че прекъснаха нашия разговор и не успях да ви задам няколко въпроса, които силно ме вълнуват. Вие имате изключително необичаен мироглед, и да си призная никъде досега не бях чувал нищо подобно. Чувствам, че вашите думи не са празни приказки и донякъде се пресичат с моето разбиране за същността на нещата. Ако не ви представлява някаква трудност, бихте ли могли да ми отговорите на няколко въпроса?

— Да, разбира се, — учтиво отговори Сенсей.

Тези думи вляха кураж в момъка и той окончателно набра смелост и зададе своя въпрос:

— Какво според вашето разбиране представлява истинната вяра и пътят към Бога?

— Истинната вяра е знанието. Разбира се пътищата водещи към Бога са много, може да вървиш по заобиколните пътища обикаляйки в кръг, а може да вървиш и директно. Така че прекият път към Бога — това е пътят на знанието и Любовта.

— В какво се изразява това знание?

— Изразява се в разностранното познаване на света и неговите различни аспекти: от микрокосмоса до макрокосмическите системи; в опознаването на самия себе си, както биологическа, така и духовна структура и съответно, познаването същността на заобикалящите те неща. Разбира се, **да опознаеш всичко е невъзможно, но да се стремиш към това е нужно. Човек е длъжен постоянно да расте в своите познания, да се развива интелектуално. Тъй като най-ценният път е пътят на опознаване на Бога посредством разума, когато истинното знание, преодоляващо животинското начало, отваря портата на подсъзнанието с помощта на ключа Любов.** Това е вечната непоклатима истина, която винаги е съществувала във времената на всички високоразвити човешки цивилизации съществували някога на Земята.

— Извинете, но не разбрах добре. Бихте ли могли да обясните по-подробно?

— Като цяло, това означава пълно съзряване на човешката душа, пълна победа над своята материална същност, тоест дявола. В християнството и исляма го наричат просветление, святост, която води след смъртта в рая, в будизма — пробуждане и изход от кръга на реинкарнации в нирвана и т.н. А всъщност всичко е много просто.

Ще се опитам да ви обясня в най-общи линии. Образно казано изглежда така: ние смятаме, че сме този разум, който вижда, чува, мисли и анализира. А фактически — това е само едно малко парченце, участък от нашето съзнание. Нека го наречем Нещо. Това малко Нещо плува на повърхността на океана, където океанът е нашето подсъзнание, а на различни нива се пази цялата наша генетическа памет, условни и безусловни рефлекси, тоест целият опит, който сме събрали.

Но всичко това се отнася към нашата материална същност. Тъкмо това е и нашето животинско начало. Под подсъзнанието, на дъното на океана, се намира „порта“. И накрая зад „портата“ се намира душата, частицата от Бога. Тъкмо това е и нашето духовно начало. Това е нещото, което сме самите ние и което много рядко чувстваме в себе си. Именно душата е тази, която се прераждa в процеса на реинкарнации и постепенно узрява посредством знанията и Любовта на нашето смъртно Нещо, защото Нещото е свързано с нея. Но целият проблем е, че това Нещо е свързано и с океана — подложено е на външните му въздействия и постоянно бива подхвърляно от вълните ту наляво, ту надясно, вълни, които се явяват различните мисли, емоции, желания и т.н. Понякога вълните така го заливат, че Нещото губи своята връзка с душата, а след това след бурята отново се опитва да я намери. Но когато това Нещо укрепва в стремежа си към душата, без да обръща никакво внимание на океанските стихии и се гмурне в дълбоките води към самото дъно, отказвайки се от страха, тогава в крайна сметка то достига тази „порта“. И с помощта на ключа Любов я отваря и се съединява с душата. Тъкмо тогава човек разбира кой е той всъщност, изцяло осъзнава Свободата, Вечността и Бога. Тъкмо тогава душата се освобождава и отива в нирвана, рая, тоест в света, където цари само Любовта.

— Излиза, че това Нещо, тоест нашето съзнание, определя съдбата на душата?

— Съвършено вярно. Всичко зависи от нашия избор и стремежи.

Момъкът малко се позамисли, а после тихичко произнесе своите размисли на глас:

— Значи истинският рай не е в тялото.

— Тялото никога няма да даде рая, защото е вечна грижа и проблеми. Раят може да бъде достигнат само чрез съединението на душата с Бога.

— Ето, вие споменахте, че рядко чувстваме нашето истинско аз, тоест този, който сме всъщност — душата. А как се усеща това божествено присъствие? И може ли посредством

тези чувства да се разбере какво е раят?

— Само този, който изцяло гледа на света през призмата на Любовта може да разбере божественото присъствие. А да разбере какво е раят... За да имате поне малка представа... Ще го кажа така, ако вземете най-щастливия момент от вашия живот, когато идва истинската Любов, когато животът кипва под лъчите на щастието и чувствате всеобхватна радост, всички тези усещания ще бъдат равни на една малка божествена капчица, плиснала и капнала върху вас. Но когато човек отива в нирвана, рая, или когато душата се съединява с Бога, това образно казано е равносилно на човек, който подобно на делфин пори безкрайния океан на тази Божия Любов. Пълнотата на тези чувства просто не е възможно да бъде описана, също както и да се представи напълно. За съжаление човешкият разум е ограничен, но точно поради това е и тъй прекрасен. Именно тук в ограничения разум трябва да се развие неограничената Любов.

— Да, всичко е толкова просто и ясно... Бяхте казали също, че „портата“ може да се достигне посредством Любовта и знанията, но нали хората са ставали святи в различни времена. Любовта е ясна, а със знанията как стоят нещата? Та нали в тези далечни времена хората не са имали целия спектър от информация, както сега.

— Хората и сега притежават една малка част от информацията. Но работата е там, че когато човек достига тази „порта“, тогава за него става достъпно кое да е знание. Там няма никакви ограничения.

— А аз смятах, че ако огранича своето съзнание така, както ни разказват в сектата, ще достигна Бога.

— Ами, на първо място, ограничавайки съзнанието си посредством сляпата вяра са необходими невероятни усилия, за да се устои на атаките на вашето животинско начало. Защо? Защото сляпата вяра дава на животинското начало пълна свобода на действие. В кой да е момент то може да залее целия ви разум с неочаквани съмнения и цялата ви вяра ще рухне, подобно на кула от карти. Но ако вашата вяра стои върху здравия фундамент на знанията, които ясно и аргу-

ментирано доказват на вашия разум, че Бог реално съществува и в същото време натири вашето животинско начало в ъгъла и го върже на каишка, тогава ще получите истинска Свобода и ще можете да достигнете Бога.

И на второ място, Иисус никога не е ограничавал своите ученици така, както го правят във вашата религиозна секта. Вашите ръководители се опитват на базата на Учението да си построят, макар и малка, но империя на властта. Задължават ви да им целувате ръка, да им се кланяте. За какви се смятат? Дори Иисус, без да гледаме на това, че е бил Велика Душа, винаги е бил приятел със своите апостоли, и ако си спомните сюжета, дори им е миел краката. Той е носел на хората не робство за тълпата, а на първо място свобода на личния избор. Той е дарявал хората с Любов, този същия ключ към „портата“. Спомнете си неговите думи: „Възлюби Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“. Тоест, той е показал, че високата нравственост, душата и разума — са трите съставни части за съзряването на душата, за съединението с Бога... Затова, между другото, са говорили Пророците на всички Учения, тъй като източникът им на всички знания е един. Нека да вземем например Мохамед...

— Мохамед?! Нима смятате, че неговата религия доближава хората до Бога?

— Религията по-късно е създадена от хората, а Мохамед е проповядвал Учение. Неговото истинно Учение е основано на същите знания, които е преподавал Христос.

— Не може да бъде!

— Как така не може, изобщо знаете ли нещо за Мохамед?

— За него не, но с фанатичните му последователи ми се наложи да се сблъскам, когато работех като журналист в горещите точки на Афганистан. И повярвайте ми, това остави в моята душа много неприятни спомени. Видях с очите си какво представлява исляма.

— Вие не сте видели исляма, вие сте видели това, в което са превърнали Учението на Мохамед користните политици... А фанатично вярващите хора ги има във всяка религия. Нима можем да съдим за Учението по тях? Слепият и яростен фа-

натизъм — е най-лошият показател за коя да е религия, най-страшното извращаване на кое да е Учение, защото с пълна сила пробужда в човека животинското начало, прикривайки се с щита на благите намерения. Това е проявление на политиката и желанието за световно господство, присъщи на всяка една религиозна върхушка... Самите вие изучавате Ученията на Пророците, нима са призовавали към всичко това? Всички те са проповядвали на хората да се развиват духовно, да се обединяват със света в общото чувство на Любов към Бога и да потискат в себе си на първо място животинското си начало, дявола, както искате така го наречете, защото пребивавайки в Бога, човек не е способен да върши зло.

А самия Мохамед е бил изключителна личност. Съветвам ви да прочетете за неговия живот от своята човешка позиция, без предразсъдъци и условности. Още от самото си детство се стремил към самопознание, в началото разбира се бил ръководен от своите естествени човешки желания. Бил бедно момче, сирак, обикновен пастир. Вече подрастващ смятал, че ако стане богат, ще успее да се опознае. От дванадесет годишна възраст започнал да придружава керваните. След няколко години в един от преходите срещнал мъдрец, който му дал зрънце от знанията и го обучил на медитации, които впоследствие коренно променили съдбата му. Мохамед започнал да се занимава с духовната практика за постигане същността на Бога.

След известно време се изпълнила ранната му мечта. Успешна женитба за знатна жена го направила богат. Мохамед разбрал, че богатството не е това, към което се стреми неговата душа. Тогава започнал да търси това нещо във властта, но и там не успял да го намери. Това подтикнало неговото търсене навътре, в човешката си същност. Мохамед често практикувал по нощите дълги медитации и в края на краищата те го довели до просветление. Разбрал смисъла на вътрешната си същност, смисъла на съществуването на цялото човечество, постигнал Бога — „ал-иллах“, което означава „достоен за поклонение“, благодарение на което душата се пробудила, откривайки източника на истинните знания. То-

гава, както гласи легендата, той получил откровение свише от архангел Гавриил, или както го наричали на изток — архангел Джабраил. Мохамед не само получил откровения, но и станал негов любим ученик. Именно Гавриил го посветил в тайното Учение и съкровените знания. И за да покаже истинността и дълбочината в познанията на това Учение, пренасял Мохамед във времето и пространството, в това число и в град Йерусалим, където уредил среща с Бодхисатвата Исса и неговите просветлени ученици Авраам и Моисей. С тези пътешествия във времето Гавриил му показал цялата илюзорност на материалния свят в сравнение с истинските знания, и че само Бог има реална сила и е достоен за поклонение... Всички тези знания, които били посети в укрепналата душа дали своите богати плодове. Достойният ученик с чест оправдал възложените му надежди. Мохамед на този етап на развитие на човечеството направил толкова много полезни неща, колкото не могъл да направи никой друг.

— Ами Иисус?

— Не се бъркайте. Иисус е бил Бодхисатва, тоест вече роден Бог. А Мохамед човек, който успял да пробуди в себе си божествената същност... Тогава архангел Гавриил сметнал, че Мохамед е достатъчно подготвен и му казал: „Сега е нужно да отидеш в света и да занесеш тези знания на хората“. На което той отговорил: „Как ще успея да обясня с думи на хората това, което научих от теб с духа си?“ „Отиди и им кажи, че Бог е един, че Той подобно на слънце осветява всичко със своята Божествена Любов. А аз съм като месец в нощта на човешкия живот, отразяващ Божията светлина и осветяващ пътеката в тъмнината на съзнанието. А ти си като пътеводна звезда, указваща пътя към божествената светлина.“

Въодушевен от тази беседа с Гавриил, Мохамед излязъл от пещерата, в която медитирал и първото, което видял, била пленяващата природна картина. На огромното вечерно небе ослепително светел младия месец, а близо до него горяла ярка звезда. В същата минута той получил озарение и разбрал как да донесе това учение на хората. Разбрал, че Бог е Любов и постоянно действие. Бог не говори с думи. Тъкмо

затова общува с хората чрез посредници — архангели, които предават Неговата воля до човешкото съзнание. Но самият човек е свободен да познае Бога със своята душа.

— И какво направил Мохамед, дал на хората вяра?

— Мохамед дал на хората не само вяра, но и знания. За съжаление, за 600 години хората изкривили Христовото учение, превърнали го в религия. А Мохамед отново се опитал да донесе на хората изгубените знания в обновено Учение. Разказвал на хората всичко, което самият той знаел, без да скрива нищо. Освен това, надникнете малко в историята, в какво състояние била Арабия до 610 година, когато Мохамед започнал да проповядва. В нея царял пълен хаос на различните идолопоклонничества, на чиято почва вождове често разпалвали вражда между арабските племена. Мохамед направил велико дело — той обединил воюващия арабски народ във всеобщо братство и вяра в Единния, достоен за поклонение. Той разказвал за истинността на Бога, това на което учил самият Иисус: че Бог е вечен, вездесъщ и всемогъщ; че всички хора са равни пред него; той говорил за безсмъртието на душата, за същата тази реинкарнация — възкръсването на мъртвите, за съда, за задгробното възмездие за всички, които творят зло в този свят, за необходимостта да се установят нравствени задължения в отношенията между хората, за справедливост и милосърдие. Благодарение на своята мъдрост Мохамед успял да изведе арабите от дълбокото невежество и политически хаос и да ги постави на пътя на цивилизования културен ръст и последвалия след него разцвет.

— Възможно е да е така. Но какво се случва със „свещената война против неверниците“. Нали самите мюсюлмани твърдят, че Мохамед го е проповядвал?

— В тези тъмни времена на Мохамед му се е налагало да си има работа с изключително диви племена, които разбирали само от езика на силата. Думата „мюсюлманин“ произлиза от думата „мюслим“, което означава „покорен“, покорен на Мохамед. А не „правоверен“, значението, което е приела много по късно думата „мюсюлманин“. Тоест в онези времена верните хора са били само покорните на Пророка,

които вървели след него укрепвайки Учението на другите територии на Арабския полуостров с цел превръщането на царящия хаос в ред. Неверниците — са били хората, които не следвали неговото Учение. Мохамед бил не само Велик пророк, но и гениален пълководец, както и мъдър политик. Да се обуздае яростта на дивите войнстващи племена не е било никак лесна задача. Освен това, на Мохамед му се наложило да обяви „свещена война“ срещу религиозните жреци, които узурпирали властта и за които не било изгодно обединението на арабите, а още повече поклонението на чужди Богове. Той се сражавал с тези, които с користни цели са се занимавали с лъжи използвайки вярата на хората и развращавали техните души. В тези деяния той много прилича на Христос. Тоест Пророка се борил за същата чистота на вярата както и Иисус за поклонение пред Единния Бог и за непосредствена духовна връзка на всеки човек с Него.

— Добре, да предположим, че времената са били такива тъмни, а племената диви. Сега, колко години вече са минали и все още се води някаква непонятна „свещена война“. Щом Бог е един, защо войната продължава? Как да разберем човека, който целия омотан с експлозиви доброволно отива да се взриви в тълпата от мирни жители, при това в името на Бога, взимайки със себе си живота на много други хора?

— Защото вместо Учението, което било дадено от Пророка, мюсюлманина получил религия, ръководителите на която се интересуват повече от своите користни цели, лично благополучие и политическо влияние в света, отколкото за душата на този мюсюлманин. Внушават му, че след неговия „благочестив“ акт, душата му ще попадне при Мохамед, в рая. Изобщо няма да попадне там, защото на всеки, който твори зло пътят към Бога е затворен. И този мюсюлманин е длъжен още не един път да се прероди и отново да премине всички кръгове на земния ад, за да стане душата му поне толкова чиста, колкото е била преди извършването на това зло. Тези излъгани хора са жертви на религията, но тук са виновни онези, които изкривили истинното Учение. Тъкмо това е победата на дявола над коя да е религия.

— Как така, чувал съм, че в Корана има няколко „сури“, опровергаващи вашите думи.

— В Корана? А вие знаете ли, че Корана е написан след смъртта на Великия Пророк. Приемният син на Мохамед — Зейд ибн Саббит — обединил всички записки от проповедите и забележете, направил определена редакция на Корана през 651 година. Иначе самият Мохамед проповядвал устно. А неговите първи последователи частично запомняли и записвали думите Му... Независимо от по-нататъшните доработки на Корана с цел създаване на религия, всичко в него се е съхранило и до наши дни, и истинните знания, които са били дадени на Мохамед от архангел Гавриил. Сега учените са поразени, защото разшифровайки някои основни моменти от Корана, те откриват реални научни знания...

В този момент Татяна ме побутна и прошепна, че трябва да се обадим на родителите си, за да не се безпокоят. Погледнах часовника си и действително вече беше много късно. Ние се извинихме и хукнахме към клуба, където се намираше най-близкия телефон. След продължително чукане по вратата, накрая се появи пазачът, възрастен мъж със заспал вид, видимо активно изпълняващ своите професионални задължения. Мъжът започна да недоволства, видите ли по нощите шетали всякакви хора и нямало покой от тях, нито нощем, нито денем, но въпреки това ни позволи да се обадим. Докато Татяна се обясняваше със своите родители, аз успях набързо да запиша думите на Сенсей в тефтера си. Информирайки близките си ние побързахме да се присъединим към нашата компания. Когато дойдохме, Сенсей вече отговаряше на младия мъж:

— Вие се осланяте прекалено превзето на Библията като на първоизточник. Разбирам, че така са ви учили във вашата секта. Но нали сте журналист, би трябвало да сте много по-любопитен от един обикновен човек. Библията, Корана, Трипитака са били написани от последователите на Великите. Освен това тези книги били подложени на многократни редакции. Тоест вече отразяват нечии религиозни възгледи, а не първоначалното Учение, което се е давало от Великите.

Ще се повторя, акцентирайки на вашето внимание, че Ученията на Христос за 600 години било силно изопачено и се наложило да се даде новото Учение на Мохамед, което в основата си е абсолютно същото с това, което донесъл и Христос. Но с времето и това Учение било превърнато в религия, оставяйки формата и променяйки съдържанието.

— Но нали Библията, по-точно „Новия завет“ е била написана от неговите последователи въз основа казаното от Иисус.

— Само ако можехте да чуете Ученията на Иисус от неговата уста и да го сравните с това, което сега четете в Библията, бихте намерили много липсващи звена отразяващи истинните знания. — с горчивина в гласа каза Сенсей. — Вие твърдите, че се е писала от последователите без дори да се замисляте, как се е случвало това. Това не са били първите последователи, а последователите на последователите. Нали знаете, че Ученията на Иисус дълго време се е предавало устно, след това започнали да се появяват списъци с неговите изречения. Един от най-древните откъси от Евангелието на Йоан датира от 125 година от новата ера, а най-старият сравнително пълен ръкопис датира от 200 година от новата ера. Представяте ли си колко много може да се промени за 200 години? Единият разбрал така, другият не разбрал, третият съкратил част от текста и т.н. Освен това през 325 година на Първия Никейски Събор под ръководството на император Константин, с цел укрепване на Църквата и личната си власт, от многочислените текстове били избрани и канонизирани само тези четири Евангелия, които влизат в Новия завет. Именно тогава, Христовото Учение било напълно преправено, превръщайки го в мощен властови инструмент, с който да се управляват масите. Именно на Събора под натиска на император Константин била утвърдена ортодоксалната гледна точка за телесното възкресение. А всички инакомислещи християни поддържащи страната на духовното възкресение били обявени за еретици и започнало безжалостното им преследване и избиване по територията на цялата империя.

Макар ранните християни да изповядвали идеологията на реинкарнацията, дори в Библията се съхранил един малък пасаж упоменаващ това явление. Тук възниква резонния въпрос: защо властите толкова са се страхували от това? Защо Константин окончателно преправил Учението и го превърнал в религия? Защо? Защото в Учението са се давали знания, които освобождавали хората от страховете в този илюзорен свят. Знанията носели на хората истинска Свобода и пробуждали душата. Те не се страхували от смъртта, знаейки за реинкарнацията, затова, което се крие зад предела. И най-главното е, че са осъзнавали и знаели, че над тях стои само Бог, а не някакъв си император или епископ. Мисълта да изгубят своята власт ужасно плашела политиците и църковните служители, защото били погълнати от своите материални интереси. Учението на Иисус, което трябвало да направи хората Свободни, вече превърнато в религия, било налагано на хората под заплахата от смърт. Разширяването на Християнството се осъществявало чрез насилие, организирали се кръстоносни походи и т.н...

Освен това, колко пъти Библията е била пренаписвана от ръцете на различни хора, чак до 1455 година, когато била напечатана Библията на Гутенберг. А и разделянето на текста на глави се случило едва в XIII век от кардинал Стефан Ленгтън, а разделянето на главите на стихове с номерация направил парижкия издател Роберт Стефан, който за първи път през 1553 година издал пълната версия на Библията. Изобщо няма да споменавам, че в съвременния свят например, католическата църква не само, че се счита за упълномощена да променя Библията, но и да я допълва.

Независимо от всички изкривявания, промени и допълнения, гениалността на Иисус продължава да поразява със запазените изконни знания, които благодарение на своя двойствен смисъл успели да стигнат до потомците. Тъкмо затова Библията и до днес пробужда в хората интереса към Учението Христово. Именно заради това трактовката на тези знания е много различна и християнството никога не

е било единно, а през цялото време съществува под формата на различни враждуващи помежду си течения, църкви и секти.

Момъкът се замисли за кратко и попита:

— А кои са изразите на Иисус носещи двойствен смисъл, които според вас са се запазили до днес?

— Например нека вземем едно от най-известните му изказвания, което често използвате и във вашата секта: „Защото, където са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз сред тях.“ Това не са няколко лица, както утвърждава вашият презвитер. Това е целостността на индивида, където душата, разумът и съзнанието са събрани с едн-единна цел в достигането на Бога. Или пък друго негово изказване, което религиозните ръководители използват за привличане на хора в тяхната секта: „Никой не може да служи на двама господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона“. Иисус е имал предвид индивидуалния избор на цел в човешкото съществуване: или се стремиш към Бога, към Свободата, или към мамона, тоест богатството, материалния свят. Всичко е много просто.

— Но и при нас така го тълкуват.

— Да, но под думите за стремеж към Бога, вашите ръководители ви втълпяват, че посещавайки единствено тяхната секта и изучавайки само техните програми, човек може да стигне до Бога. А всъщност човек може да стигне до Бога, само ако се промени вътрешно, ако отгледа вътрешната си Любов до нужното ниво и укрепи своята вяра със знания.

Например, Иисус е казал и това: „И ще бъдат последните първи, а първите — последни; защото мнозина са звани, а малцина избрани“. Животът се дава, за да се израства духовно. Тогава можете да направите крачка напред, тоест да прогресирате, или пък крачка назад — да регресирате. Иисус е казвал, че ако днес Бог те е направил първи, тоест доста посвободен човек и те е дарил с възможност да Му отделяш повече внимание, това означава, че в предишните животи си го

заслужил. Ако си използвал живота си за регрес на душата, то в следващия живот Той ще те постави в доста по-трудни условия, за да се осъзнаеш. И ако който и да е човек се съсредоточи върху вътрешните си усещания, може да почувства опита от предишните животи.

— Казахте, че в Библията са се съхранили сведения за реинкарнацията. Какви точно?

— Например в Евангелието на Йоан, ако си спомняте има момент, в който се споменава за Никодим, един от преподавателите в университета, който през нощта тайно отишъл при Иисус, за да му зададе своите въпроси. Никодим попитал Иисус: „Как е възможно човек да се роди, бидейки стар? Нима може още веднъж да влезе в утробата на майка си и да се роди?“ Иисус отговаря: „Истина, истина ти казвам, който не се е родил от водата и Духа, той не може да влезе в Царството Божие. Роденият от плътта е плът, роденият от Духа е дух.“ Освен това са се запазили и следните негови думи „В дома на моя Отец има много обители“, имайки предвид съществуването на множество светове.

Христос разказвал на своите ученици за закона на прераждането, които помагали да се разбере, че душата се прераждa, за да съзрее пълноценно. Той разказвал как да я спасим и да достигнем Царството Божие, да открием живота вечен. Също така разказвал и затова, че колкото повече човек се развива духовно, толкова по-силни ставали изпитанията от страна на животинското начало или дявола.

— Да, съдейки по Евангелието, дори и самият Иисус бил подложен на атака от дявола. Винаги съм си задавал въпроса защо? Нали е бил син Божий.

— Иисус естествено е бил син Божий, укрепнала душа. Но той също така се наричал и Син човешки, тъй като неговата Велика Душа се въплътила в обикновено човешко тяло. А на човешкото тяло по природа му е присъщо животинското начало, това е негова неизменна част. Затова дори и Иисус, бидейки Бодхисатва бил подложен на изкушенията от своето животинско начало, своята плът, своите негативни мисли. Той изпитвал същата болка, същите чувства, всичко, което

изпитвал и обикновения човек. Тоест Исса се намирал в същите равни условия. И му е било по-тежко хиляда пъти повече, отколкото на всеки друг човек. Защото е знаел какво представлява истинската Свобода, Той е знаел Бога... — Стори ми се, че Сенсей изричаше тези думи с някаква дълбока сърдечна тъга, изражението на лицето му се промени. — А тук, изпълнявайки своята мисия, Той попада в човешко тяло с всичките му проблеми, с всички тези мисли, емоции. С това животинско начало, което трябва да бъде натирено дълбоко в ъгъла на съзнанието, и което цял живот ще се налага да държи здраво вързано като куче, което на това отгоре и ще лае. И вашият презвитер ни казва, че това е раят?! —натисна с пръст своето тяло. — Ако това не е адът, кое може да бъде по-лошо в края на краищата!

След тези думи настъпи продължителна пауза. Сенсей запали цигара.

— Но защо в Евангелието се споменава само един случай на лична борба на Христос с дявола, тази в пустинята? Щом Христос се намирал в равни условия с хората, а дяволът — са негативните мисли, това означава, че тези мисли са били в него цял живот.

— Абсолютно вярно. Но само Христос е бил Велика Душа, изпълнена със силата на Любовта, тъкмо затова държал тези свои мисли под строг контрол. А моментът, който се посочва в Евангелието е била неговата битка с мислите на полето на неговия разум, с цел утвърждаване властта на душата над тялото. Това бил Неговият личен Армагедон, който трябва да премине всеки, който се е родил в тяло. Бодхисатвата, за съжаление, също не е изключение от това... Защо е постил четиридесет дни и нощи. Защото това е приблизителния срок, в който човешкия организъм се изтощава и животинското начало окончателно се предава. Иисус се отворил духовно, за да може неговата Душа окончателно да овладее съзнанието. По време на поста животинските мисли постоянно изкушавали тялото Му, опитвайки се да завоюват властта над разума. Те нашепвали на гладното тяло: „Ако си Син Божий, заповядай на камъните да се превърнат в хлябове“. А мислите на душа-

та отговаряли: „...човек не живее само с единия хляб, а с всяко слово, излизащо от Божии уста“, подчертавайки огромната сила на Духа, същността на човека, тоест душата. Тогава негативните мисли отново Го заливали: „...ако си Син Божий, хвърли се долу, защото писано е: „на Ангелите Си ще заповяда за Тебе, и на ръце ще Те понесат да не би някак да препънеш в камък крака Свой“. И той отговарял сам на себе си: „писано е също: „не изкушавай Господа, Бога твоего“, показвайки по този начин силата на Духа и контрола над неконтролируемите мисли на човешкото тяло. И когато мислите на животинското начало Го съблазнявали да стане владетел на всички царства по света, опитвайки се да използват своя последен коз и да пробудят в него жаждата за всемирно господство, породена от ненаситната мания за величие, Иисус отрекъл и тях произнасяйки: „на Господа Бога твой се покланяй, и на Него единствен служи“. И Исса с чест спечелил този Армагедон, той победил своята плът и негативни мисли със силата на Своя дух, с огромната си Любов към Бога. В него напълно се събудила Душата на Бодхисатвата и Той преоткрил себе си. От този момент Иисус започнал да изпълнява своята мисия, използвайки всички сили и знания на своята огромна божествена Любов. Тъкмо затова творил чудеса само с вярата си, изцелявал болните, съживявал мъртвите. Защото за тази божествена сила не съществуват никакви препятствия, ни на Земята, ни в космоса.

След това през целия си живот Иисус ясно разграничавал мислите идващи от душата и тези „опитомените“ идващи от тялото. Вземете поне думите на неговото тяло, когато се молил в Гетсиманската градина преди Юда да го предаде. Иисус се молил, а душата му в това време излязла от тялото, и тялото извикало: „Господи! Ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша, обаче не както Аз искам, а както Ти.“ И това било именно обръщение към Душата, тъй като Душата на Иисус била частица от Бога и притежавала Неговата сила.

Или ето и един друг момент, когато Иисус вече бил разпнат, той страдал много. Чувствал цялата тази болка на тялото с Душата. И за да не се съблазни, Исса напуснал свое-

то тяло. А когато неговата Душа напуснала тялото, тогава разумът се развикал: „Или, или! Лама савахфани? — тоест: „Боже Мой, Боже Мой! Защо Ме остави?“ Това ясно показва доколко Исса именно, като Велика Душа владеел не само своето тяло, но и царствувал в своя разум.

Момъкът помълча малко и каза:

— Моля ви кажете, отдавна ме мъчи следният въпрос, вярно ли е, че сме изначално грешни?

— **Човек е изначално свободен и няма грехове.** Какво е грехът? Греха — това е нещото, което ни гризе отвътре, на нивото на подсъзнанието, нещото, което ни дели от Бога, кара ни да се страхуваме, да чувстваме вина. Тоест, това е естествено следствие от действията на вашата психика след нарушаване общочовешките морално-нравствени закони. Точно това е грехът. Тези закони са кодексът на вашата чест и съвест. И когато сами го нарушите, е необходимо да се очистите, ставайки по-добър и чист в помислите и деянията си.

А вашите религиозни ръководители постоянно ви втълпяват, че сте роби божии, че сте изначално грешни. Защо? Защото това им е изгодно, за да можете цял живот да ги издържате, изкупвайки своите „грехове“, дори и тези, които не сте извършили. Това е своеобразен психологически трик за тълпата. Ако на човек му внушат, че е виновен, изначално грешен, в него се поражда страх. И от този изкуствено създаден страх се възползват вашите религиозни ръководители, за да могат да ви опростят тези грехове, естествено до следващия път.

Човек в своята същност не е роб Божий, той е син Божий. Отецът не е способен да ненавижда своя син, Той може единствено да го Обича. Защото Бог е Любов. А в Любовта не може да има страх... Бог е дал на хората свобода на избора. Тъкмо това е безценният Му дар към тях, като към свои чада.

— А какво ще кажете тогава за легендата за Змията изкусителка, за тази злина, която е причинила на хората?

— Тази информация била силно изкривена. А легендата, която била изначално дадена на хората, гласи: Когато Бог

създал Човека, тоест душата, Той се любувал на своето творение, тъй като творението било създадено по Негов образ и подобие. Човек тогава не е бил в тяло на Земята, както сега твърдят някои религии...

— Как така не бил в тяло? Нали бил създаден по образ и подобие.

— Нима допускате мисълта, че Бог е някаква личност в материалния свят и се намира в тяло, както вие и аз, и в същото време е вездесъщ?!

— Е, затова говорят и други религии.

— Кои религии?! Изучете този въпрос по-внимателно. Всички световни религии казват, че Бог е един, че е вездесъщ... Бог — това е подобно на, как да ви го обясня... енергийното, магнитното или всяко друго поле е единно поле, в което съществува всичко. Бог — това е могъща енергия на мисълта, която е сътворила и твори всичко, която се проявява навсякъде. Но в никакъв случай не е Някой с брада, седящ на трона... Макар че, ако има желание Той също може временно да се въплъти в Човешка Личност. Бог ни е сътворил по свой образ и подобие, но тази наша част, която се намира вътре в тялото. Негова Частица — душа — има във всеки от нас... Човешкият „рай“ е на небето, Иисус също е говорил затова.

Така че съществото, което създал Бог, се състояло от божественото начало, тоест душата. То не знаело що е лошо, то знаело само доброто, защото в него се намирала божията Любов. Естествено, това Същество притежавало огромни възможности и за него нямало никакви прегради... Тези Божии Същества обикнал и Луцифер, ангелът на Светлината, който се явява дясната ръка на Бога. И той казал на Бог: „Тези същества не разбират колко Ги обичаш, защото знаят само доброто.“ И Луцифер започнал да отстоява индивидуалността на човека, неговата позиция като свободно за познание същество, за да може истински да възлюби Бога, а не просто да вегетира пред Него като растение, радвайки погледа Му. Тогава Бог „заповядал“ на Луцифер: „Щом си ги обикнал толкова много, както и аз, тогава ги научи.“ И Бог заселил хората на Земята, която била специално създадена за тях с

морета, суша, растителност и различни животни. А Луцифер създал човешкото тяло, в което Бог поставил душата, пробуждайки в него двете начала: духовното и животинското. И Бог дарил човека със силата на мисълта, защото той бил син Божий. А разумът станал поле на битка между мислите на двете начала, именно това потвърждава, че човек е сътворен съвместно от Бога и Луцифер. Именно това показва, че Луцифер е бил и си остава дясната ръка на Бога, тъй като вземал активно участие в създаването на човека и продължава да участва активно във възпитаването на неговата душа... По този начин Луцифер дал на хората възможността да разберат до съвършенство какво е доброто и какво лошото, а Бог дал на хората свободата на избора между тези две начала. И оттогава Луцифер е покровител на хората.

— А защо Луцифер нарича себе си Легион?

— Точно защото действа посредством мислите на нашето животинско начало, а мислите произлизащи от него, като правило са легиони. Ето, само проследете в себе си. Струва ви се, че обмисляте само една мисъл, която е ваша собствена. Опитайте се тогава да задържите тази една-единствена мисъл поне за десет минути, да я контролирате, и тогава ще забележите колко много други мисли се появяват във вашата глава. Тъкмо това са легионите. Затова образно казано Луцифер постоянно присъства в нас, проверявайки убедеността и твърдостта на Любовта ни към Бога.

Силата на мисълта, която ни е дадена от Бога е огромна. И тази сила се нарича Вяра. Човек действително е способен да твори чудеса със своята вяра. И това се потвърждава не само от Иисус, а и от неговите последователи и последователите на всички други Велики, които са творили и творят и до ден-днешен. Но кое е интересното — тази сила, независимо в какво вярва човек, може да се насочва, както към страната на доброто, така и към лошото и към коя страна ще склони човешкото съзнание, това ще получи. Ако в своите мисли избирате лошото, тоест ако ви гложди животинската, материалната същност, тогава в живота ви започват да се появяват множество проблеми, при това навсякъде и по всяко

време: и в работа, и в личния живот, и в семейството и т.н. Тези проблеми ви глождят отвътре. Защото лошите мисли се сдобиват със силата на вашата вяра и се стремят по всякакъв начин да ви отвлекат от Бога. Но ако склоните съзнанието си към страната на добрите мисли, лошите губят своята сила, отслабват, и тогава вече спокойно можем да ги поставим под контрол. При постоянното присъствие на положителните мисли в човешкото съзнание, жизненият му път става много по-гладък. И най-главното е, че човек се развива духовно и опознава силата на Любовта...

— И тогава изцяло ли изчезват лошите мисли?

— Не, те винаги присъстват във вас, но нямат силата да ви влияят. Образно казано, лошите мисли чакат своя час, когато сте отслабили контрола си над тях, за да отвоюват обратно контрола над силата на вашата вяра. Този бдителен Страж присъства цял живот във вашето тяло, като негова неотменна част. Тъкмо затова, докато душата се намира в тялото, тези изпитания за издръжливост ще продължат да присъстват. Но затова пък, когато душата съзрява изцяло и излиза от кръга на прераждания, Луцифер се радва също толкова искрено за нея, както строгия и мъдър Учител на успехите на своя Ученик, защото душата е преминала с чест всички изпитания и благодарение на своята истинска Любов се е съединила с Бога, а Бог е нашият родител. Той винаги е щастлив от успехите на своето чадо.

Нашият живот — е училище за душата. Тъкмо затова всеки човек, който се намира в тяло, преживява своя личен Армагедон, като заема позицията на своите мисли, било то лоши или добри. Тъкмо затова познанията, които се дават на хората могат да ги заведат или към Свободата, или към робството. И никой не се бърка в нашия свободен избор, нито Бога, нито дявола. Ако избираме Бога, ние вървим към Бога, ако избираме дявола отиваме при дявола. Ние сами си постиламе пътя към рая, в нирвана или към ада на реинкарнациите.

— Е, добре, ако човек не е изначално грешен, тогава защо

смъртта на Христос се явява изкупление на човешките грехове?

— Поне малко се замислете над изказването си. Какво изкупление може да има? Ако наистина беше така, ако Христос бе взел върху себе си нашите грехове, тогава какво щяхме да правим всички ние, това означава, че на всички нас вече е простено?! Така ли излиза?! Това са пълни глупости. Всеки човек сам отговаря за своите грехове пред Бога.

От Христовата смърт днес са сътворили най-голямата тайна, за която и досега спорят църковните служители. Защо е позволил да го разпнат? Та нали Иисус е Син Божий, Той е можел да унищожи цялата планета, какво да говорим за някаква жалка шепа народ, защото му е била дадена силата на Бога. И хората са искали това, когато го разпъвали, говорили, ако си Син Божий, слез от кръста. Но Христос не се изкушил, Той позволил да разпънат тялото му. Защо? Защото **целият смисъл от идването на Христос се основавал не само на Учението, което давал на хората, но на най-главното, основавал се на избора човешки. Защото Иисус отишъл на тези мъки, нагледно да демонстрира Божията воля, смисъла, на която е Свободата на избора на самия човек: или ще реши да тръгне към Бог, или ще реши да остане в мрака на мислите от своето животинско начало. Тоест Христос носел на хората Свободата на избора. Тъкмо това е великият подвиг, който бил скрит от хората. И това е най-големия грях на християнството, като цяло.** И преди Него и след Него хората са творили чудеса и утвърждавали, че Бог е Единен. Само разпятието Христово се запомнило, а втората част от живота Му, където също проповядвал, творил чудеса, изцелявал болните, намирайки се на Изток, частично се загубила във времето. Останали само свидетелства за пророка Исса в различните древни източници от онова време, например в „Бхавишя Махапурана“, написана на санскрит.

— Нима Христос останал да живее на Земята? — искрено се удиви събеседникът.

— Разбира се. Благодарение старанията на Понтий Пи-

лат, тялото на Христос останало живо и на Иисус му се наложило отново да се върне в него. Защото, като Бодхисатва роден в тяло, Той е длъжен да се намира в него до последния си дъх.

— Благодарение старанията на Пилат Понтийски?! — още повече се удиви мъжа.

— Да. В действителност Пилат Понтийски разбрал кой всъщност е Христос, тъкмо затова по-късно получил свободата си от Него, тоест освобождение от реинкарнациите. Името му било записано с големи букви в историята на човечеството.

— Много интересно. И кога е разбрал, че Иисус е Бог?

— Когато се срещал с Иисус. Освен това, когато осъзнал, Кой всъщност стои пред него, Пилат всячески се опитал да спаси Исса, убеждавайки го да бяга, предупреждавайки, че тълпата ще Го унищожи. Иисус отказал, казвайки, че ако е писано да загине тялото Му, така трябва да бъде, защото хората трябва да направят своя избор. Впоследствие Пилат Понтийски дори се опитал да убеди тълпата в невинността на Иисус, за да го пуснат, както се полагало за великия празник. Но хората пожелали да видят разпнат и убит именно Христос. Това бил техният избор.

Пилат Понтийски все едно направил нещата както си знаел. Макар за Христос, като Бодхисатва да било много попросто да завърши своята мисия, в човешко тяло. Пилат поради своята Любов се опитвал да услужи на Бога според разбиранията си и спасил тялото на Христа, мислейки, че това е самият Христос. Макар Иисус вече да го е нямало там. Той още на кръста напуснал своето тяло, за да не се съблазни от тежките мъки. Нали тялото все още било живо.

— Как е възможно тялото да е останало живо, в Библията пише, че „един от воините пронизал ребрата Му с копието си и в този час изтекла кръвта и водата“.

— Работата е там, че всичко това е било специално изиграно за пред „публиката“ от приближените на Пилат Понтийски. Ударът бил нанесен от един от най-добрите му воини. Той толкова професионално го направил, между другото удара бил

нанесен между 5 и 6 ребро от дясната страна вляво и нагоре под точно определен ъгъл, че се създала пълната илюзия как пробожда сърцето Му. А всъщност не е засегнал нито един жизненоважен орган. Тялото било в безсъзнание, но живо. Това е един от важните моменти доказващи причастието на Пилат към спасяването на Иисус, и доказването на тълпата, че Христос е мъртъв. Макар на другите двама още живи разпнати престъпници, да им счупили глезените, за да не могат да се подпират на тях и да умрат в мъки задушавайки се.

Освен това разпнатите по онова време не е било позволено да се погребват в отделни гробове или да се предават за погребение на роднините, те били хвърляни в обща могила. Тялото на Иисус, отново по заповед на Пилат Понтийски било свалено от кръста и занесено в пещера... Почти два дена за тялото на Иисус се грижели неговите лечители, разтривайки го постоянно с билкови мехлеми, за да дойде в съзнание. Тоест изразявайки се със съвременен език се опитвали да го реанимират.

Но работата е в това, че пророчеството на Иисус гласяло, че Той ще възкръсне от мъртвите и ще се яви в пълен блясък на третия ден. Тоест Иисус е трябвало на третия ден да дойде не в плът и кръв, а в Духа Божий, за да разсее всички съмнения, че бил изпратен от Бога. Но Пилат Понтийски и неговите помощници не позволили да умре Неговото тяло и на Христос му се наложило да дойде телом... Пилат, разбира се, спасил Христос спрямо своите разбирания. Затова Иисус достойно оценил неговите действия, като го освободил от веригите на реинкарнациите. Пилат е бил първият, който разговарял с Христос след Неговото „възкресяване“.

— Е, точно това не е известно.

— Известно е. И до наши дни са се съхранили сведения, но някой грижливо ги крие, за да не се разклати неговата власт. И много жалко. За тези си деяния, ех, как ще си плати само. Така че, когато Иисус се съвзел, Пилат Понтийски говорил с него и го умолявал да напусне тази страна, за да не започнат свещениците на власт отново да Го преследват. Пилат го молел „Пожали ме, не отивай при хората“. Иисус отговорил, че ще изпълни неговата молба, единствено ще се види с учениците

си и ще си отиде. И удържал на думата си. Тъй като основната мисия била вече изпълнена, Исса отишъл на Изток заедно с майка си и един от учениците си. Живял повече от сто години и бил погребан в град Шринагар, столицата на Кашмир, където живял през последните си години. Това живописно място е разположено сред езерата в подножието на Хималаите. Неговия гроб се намира в гробницата „Розабал“, което означава „гробът на пророка“.

— Всичко това може и да е така. Но фактът, че в тази гробница лежат останките на Иисус, сега е абсолютно недоказуем.

— Защо да е недоказуем? Доказуем е и още как. Останали са следи от разпятието. Или по-точно драскотини по костите на ръцете, стъпалата и дори по ребрата след пробождането с копието. Освен това, той има характерно лошо сращване на костите в областта на дисталната половина на диафизата на големия пищял на десния крак предизвикано от счупване.

— Счупване? Да не би да са му счупили и крака по време на разпятието?

— Не, разпятието няма нищо общо. Това се е случило много по-късно, когато Христос бил на преклонна възраст. Защо акцентирам, че счупването е характерно с лошото си сращване. Защото това доказва факта, че Исса е доживял до дълбоки старини...

— А какво ще кажете за сведенията, че Иисус се възнесъл на небето телом?

— Очевидно това твърдение е било много удобно за някой, който искал да засили вярата на своите последователи в посока към материалното начало... Изобщо прочетете много внимателно Библията: от четирите Евангелия само в две се споменава за възнасяне. При Матей и Йоан се говори за срещата на Иисус с неговите ученици в планината. А при Йоан дори, че след срещата си с тях, Иисус си тръгнал заедно със своя любим ученик. Освен това и до ден-днешен са останали множество свидетелства за живота на Исса на Изток, вече след неговото разпятие. Тези сведения се пазят не само на Изток, но и във Ватиканската библиотека.

— Да предположим. Щом времената тогава са били тол-

кова смътни, защо сега, както казвате, че е имало много свидетелства за пребиваването на Иисус на Изток, истината не бъде разказана на хората. Нали сега са съвсем други времена.

— Времената са други, но жаждата на хората към властта е останала същата, както и преди хиляди години. Само си представете какво означава за религиозната върхушка да разкажат на хората истината и да покажат пред света историческите документи, които толкова старателно укриват. За тях това ще е истинска катастрофа! Това означава да подкопаят всички основи, някога създадени от самите тях, вярата на всички техни послушници и огромното им паство, а оттам и цялата си власт. Никой няма да посмее да гонаправи... Но човек намиращ се в постоянно търсене на знанията, рано или късно ще се натъкне на тези сведения.

— Да, картинката е ясна, може и да сте прав, — каза събеседникът. — Честно казано имах своите относно възнесението, но за Пилат Понтийски... как можех да се сетя!

— Да, Пилат Понтийски, може да е заслужил своето благоразположение пред Бога със своята Любов, но затова пък е подложил Исса на много мъки, — размишлявайки над нещо свое произнесе Сенсей. — Обрекъл го на осемдесет и кусур години телесно скитане. Но очевидно, такава е била цената, която Христос е трябвало да плати за спасението на Пилат.

Настана тишина, двамата събеседници потънаха в някакви свои размисли. Ние също не смеехме да прекъснем тази толкова интересна беседа.

— Интересно, — момъкът отново заговори, — а защо Иисус отишъл именно при евреите, а не при някоя друга нация. Това да не е била някаква доминираща, Богоизбрана нация? В Библията навсякъде пише, започвайки от Авраам, че това е бил любимия народ на Бог.

— Разбирате ли, Бог не прави разлика между народите, цвета на кожата и т.н., тъй като всички хора са чада Божии. Бог обича еднакво всички. Та нали, когато едно от децата ви се разболее, вие вие отделяте цялото си внимание и любов, за да оздравее по-бързо. Така постъпва и Бог. Спомнете си думите на Иисус: „Здравите нямат нужда от лекар, а болните“.

— А броят на неговите ученици свързан ли е по някакъв начин с мистицизма на нумерологията. Били са дванадесет, а с Иисус заедно стават тринадесет?

— Никаква мистика няма. Той просто е търсел ученици с поне малко по-узрели души от другите. И дори бих казал, че Му провървяло да намери дванадесет души сред тогавашния народ, и на това отгоре единият... Го продал.

Младежът се усмихна:

— Да, ако изхождаме от думите на Иисус в Библията, вие сте абсолютно прав, лекар е необходим на болния, а не на здравия... Макар да ми се струва, че днес лекар е необходим на целия свят, а не само на тази нация...

— Абсолютно вярно... Само погледнете какво се случва в нашата страна, да не говорим за света, в която 70 години се проповядва материализма. Едва проблеснала свободата на избора и хората като обезумели се втурнаха към различните религии, защото духовното им начало също търси развитие. Само погледнете колко много секти, течения и религии се появиха изведнъж.

У нас е ясно защо, о погледнете, какво се случва по света. Навсякъде изникват нови религии. Хората се люшкат от една към друга. Нещата, които възприемат с разума си привидно им харесват. Навсякъде отношението е добро, всички им се усмихват, говорят им учтиво... Но душата им отхвърля тези учения, защото са й нужни истинските знания, защото се стреми към Свободата. А сектите и религиите са прекалено ограничени. Те даряват с храна повече разума отколкото душата. Душите чувстват, че под тази външна „праведна“ обвивка плодът е гнил. Затова душата трепти, а човекът се лута в търсене на истинния, зрял плод.

— Прощавайте, но споменахте, че времето започва да се свива. Какво имахте предвид с това?

— Още древните са го предсказали, а и Иисус е казвал: „И ако не се съкратят тези дни, не би се спасила никоя плът; но заради избраните ще се съкратят тия дни...“ Тоест, когато човечеството застане пред решаващия избор, или както се казва в есхатологията, в преддверието на Божия съд, то

един от главните признаците затова, ще бъде свиването на времето... По принцип външно всичко ще си е както и преди. Часовникът както си е показвал 24 часа ще продължи да ги показва, календара както си е бил 365 дена, така ще си остане. Но душата вътре в човека започва да трепти, и човек започва да усеща недостига на време. Той ще забелязва как времето тече по-бързо; денят ще минава за миг, месецът за седмица, годината за месец. И колкото по-нататък, толкова повече времето ще се свива и ще става по-плътно. Това е своеобразен сигнал, знак за душата.

— Да, — замислено произнесе събеседникът, — изглежда предсказанията на пророците наистина започват да се сбъдват... Но това са предсказанията за второто пришествие! Нима това време ще настъпи?!... Интересно, а как да разберем, че действително е дошъл Христос? Нали помните, когато Иисус дошъл за първи път, дълго не му вярвали, че той е истинния Син Божий, но погледнете сега какво става, мнозина се наричат Христос или твърдят, че са изпратени от Него. От една страна, всичко което казват е правилно според Библията, а от друга страна, никой не им вярва. Как да отличим истинския Христос, от лъжеспасителя?

— Елементарно. Нали е казано в Библията, че Иисус възкресявал мъртвите, а на болния било достатъчно да се докосне до дрехата Му, за да оздравее. Изхождайки от това, ми се струва, че е най-удачно да се използва практиката „Дзен“. Затова трябва да вземете една голяма дебела сопа и добре да наложите този, който нарича себе си Христос. Ако след това тоягата се разлисти, означава, че човекът наистина е Христос, ако ли не, това е само поредния авантюрист. И е желателно да го наложите още веднъж, следващия път да не му минава през ума да присвоява чуждата слава.

Няколко секунди стояхме мълчешком, осмисляйки чутото. Младият мъж също прие казаното съвсем сериозно. Но когато до съзнанието му достигна смисъла на казаното, той се разсмя от душа, заедно с избухналата в смях тълпа.

— За съжаление, това е най-ефективния метод. — каза той с усмивка. — А сериозно?

— А сериозно, не си струва да чакате Иисус, като Син Човешки, защото той ще дойде, като Син Божий в душите на хората. И ще Царува хиляда години, възсядайки на „трона“ не само на душата, но и на разума наш... Спомнете си думите Му от Евангелието на Йоан: „Защото Бог е дух“; „Аз съм пътят и истината и животът; никой не дохожда до Отца, освен чрез Мене“; „И аз ще помоля Отца, и ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас во веки, Духът на истината, който светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава; а вие Го познавате, защото Той с вас пребъдва и с вас ще бъде“; „В този ден вий ще научите, че Аз съм в Отеца Свой, а Вие в мен, и Аз във вас.“

Момъкът отново се замисли за малко, а после попита:

— Интересно, кога все пак ще настане краят на света? Във вестниците в последно време се появяват най-различни дати. А и в нашата секта, както разбирам, се опитват да напаснат датите с предсказанията на различни астролози, натрапвайки датата, когато започва парадът на планетите... Въпросът е, кога ще започне Апокалипсиса, кога най-накрая ще се изправим пред Съда Божий?

— Знаете ли, вече две хиляди години хората чакат Армагедона и второто пришествие на Христос. Всички религии практически са изградени върху това, че видите ли утре ще настъпи краят на света, и който не е в техните редици, на мига ще загине в „огнената геена“... Какво искам да ви кажа във връзка с това. **Всеки човек в своя живот преживява своя Армагедон. И далеч не всеки го печели. И далеч не всеки разбира, че се е сблъскал с него. Тъкмо затова не трябва да се боите от Апокалипсиса, който ще настъпи за всички, защото е много по-лесно да се умира колективно. Най-важното е да спечелите своя личен Армагедон, за да не се окажете после в тази тълпа.**

— Много точно! Аз също смятам, че трябва да се предприеме нещо сега, тъй като не е ясно какво ще се случи утре... Честно казано от всичко, което казахте ми стана някак леко на душата... А иначе тази пълна неизвестност... просто нервите ми не издържат от всички страшни неща, с

които ни плашат... Не успях да разбера добре каква религия изповядвате?

— Не изповядвам и не принадлежа към нито една от религиите — принадлежа само на Бога.

После разговорът премина на доста по-откровени теми касаещи личността на младия мъж. Стори ми се че той разговаря със Сенсей така все едно бяха сами във Вселената. Той все повече и повече му разказваше за себе си, за своя живот, все едно нашата мълчалива тълпа изобщо не съществуваше, все едно нощта ни беше разтворила. Стори ми се, че двамата събеседници — двама случайно срещнали се изморени Пътници под звездния небосклон — изцяло бяха погълнати от тази беседата за вечното, за смисъла на нещата, все едно се бяха стопили границите на всички условности, пространството и времето.

— Удивително... Знаете ли в последно време изобщо не ми вървеше на духовни наставници. Или не ме удовлетворяваха техните отговори, или тях не ги удовлетворяваха моите въпроси. И в спорове, както се казва, постоянно преливахме водата от пусто в празно, само си губехме времето, но това, което казвате... Просто се улавям на мисълта, че няма как да се спори с вас, защото се съгласува с моето вътрешно разбиране за света... За мен ще е чест да имам такъв Учител, като вас, ако разбира се Учителят прецени, че съм достоен.

— Знаеш ли, ще те посъветвам да не търсиш Учител нито в мен, нито в когото и да било. И не защото не си достоен ученик, а защото в теб има много повече от това. Виждам, в теб Искрата. Ще те посъветвам да изучиш всичко сам. Изучи всички свещени книги и си създай един събирателен образ, кой е Бог, кое е истина, вяра и какво представляват чудесата и т.н. И ако единствено правдива бе само една от религиите, тогава всички останали хора нямаше да имат шанса да се спасят, нямаше да има други чудеса. А чудесата предизвикани от вярата се случват и в другите религии. Освен това изучи психологията на човека, биологията, анатомията, морфологията, желателно и астрономията, квантовата физика,

химията... Общо казано разшири своя кръгозор в областта на точните науки, колкото ти стигнат силите. Сигурен съм, че ще започнеш да разбираш, това, което искам да ти кажа. Сега просто го усещаш, а тогава ще започнеш да го разбираш. Когато започнеш да го разбираш, тогава ще започнеш да разбираш Бога. А най-добрият учител — това е Бог...

Същата вечер потеглихме към дома с последния трамвай. Времето беше далече след полунощ, но аз просто не можех да заспя, потресена до дълбините на душата си от тази беседа със Сенсей. Моят дневник, като най-добър приятел и събеседник, прие всички мои душевни излияния. Нашето мисленo-писмено общуване продължи чак до сутринта. Едва когато на хоризонта се появи Слънцето и светът започна да се пробужда, тогава отдавна чакащите ме завивки погълнаха с мекотата си моето тяло. Слава Богу, че беше неделя — денят на всенародното доспиване.

* * *

Времето отлетя неусетно. Настъпи жегата на годишните изпити, нервите и изливащата се пот на множеството хора. Колкото и да бе странно, но през тази последна година от моя училищен живот започнах много по-спокойно да се отнасям към този напрегнат процес. След всичко преживяно, изпитите просто се явяваха естествена проверка на знанията, а не „тежко изпитание на съдбата“, както смятаха мнозина от моите съученици. Когато всичко това остана зад гърба ни, когато настъпи дългоочаквания абитуриентски бал, дълго не можех да повярвам, че моят живот продължава и всичко това не е сън.

Срещайки с целия клас изгрева в едно изключително живописно място, започнахме да си споделяме кой какъв иска да стане. Мнозина мечтаеха да станат лекари, юристи, икономисти, предприемачи, а когато попитаха и мен, искрено отговорих:

— Искам да стана Човек.

Може тогава съучениците ми да не разбраха докрай смисъла на тези думи, но лицата на мнозина станаха сериозни и замислени. И действително, ние се намирахме в началото на самостоятелния си жизнен път, на прага на личния избор за нашата съдба. Какво ще ни поднесе живота — предстои да разберем... Ако се вгледаме в съдбата на различните хора, изживели половината от своя живот, може да се забележи, че множеството техни пътища и пътечки се сливат в един опит да станат Човеци. Тъй като в това, както казваше Сенсей, се таи истинния смисъл на целия ни живот.

* * *

Заради абитуриентския бал, за съжаление, ми се наложи да пропусна духовните практики. Когато на следващия ден се обадих на Татяна, тя ми сподели много приятна новина. На Сенсей му предстояла едноседмична отпуска и момчетата успели да го навият да отидем на море всички заедно. Дори Николай Андреевич реши да вземе своя отпуск в чест на това събитие, където на брега на морето щяхме да имаме възможността да общуваме със Сенсей кажи-речи денонощно.

— Казах ти, че ще дойдеш, — рече Татяна.

— Браво, Танче, ти си истински приятел. Това просто няма как да го пропусна.

Решихме да пътуваме с три коли: „Жигулата“ на Сенсей, „Волгата“ на Николай Андреевич и стария „Запорожец“, който Андрей взе от дядо си. Събрахме всичко вкупом. Володя обеща да намери палатки. Стас и Женя, както се оказа, бяха страстни аквалангисти и се заеха да осигурят всякакви риболовни принадлежности, дори и надуваема лодка. С Татяна поехме отговорността за кухненските принадлежности, а Костик за осигуряването на питейна вода.

* * *

В уречения ден в пет часа сутринта дрънкайки с лъжици и паници двете с Татяна пристигнахме на местоназначението. Руслан и Юра вече бяха там. После дойдоха Стас и Женя. Те ни информираха, че Сенсей ще се забави с един час. После се изясни, че е работил чак до сутринта. Момчетата споделиха, че той не свършва, докато не минат всички пациенти. Имайки предвид огромните опашки пред клиниката му, обикновено се проточваше до два сутринта, но в него ден, очевидно знаейки, че чекръкчията ще отсъства цяла седмица, бяха дошли повече хора. Тъкмо затова Сенсей бе ангажиран чак до пет сутринта.

По-късно на дядовия си таралясник дойде и Андрей заедно със Славик. Сигурно трошкате беше толкова стара, колкото и дядо му. Но ние с Татяна бяхме щастливи и на такъв превоз. В добра компания „Запорожеца“ не се отличаваше по нищо от „Мерцедеса“. Започнахме да товарим багажа в „Железния кон“, запълвайки багажника почти догоре.

— Да, на Костик ще му се наложи да сложи своята раница под краката си, — делово произнесе Андрей, едвам успявайки да затвори багажник а.

Когато дойде Костик, на Андрей му увисна челюстта от удивление. Нещата на Костя бяха докарани с „Волга“ при това с ремарке, и когато започнахме да разтоварваме всички чанти и раници, Андрей едва не изгуби ума и дума. Безпомощно повдигайки ръце той избухна:

— Ти кво правиш бе! На северния полюс ли си се запътил? Отиваме само за една седмица, а ти си помъкнал провизии за три години напред! И на това отгоре тези огромни бидони с вода. Нали Сенсей ти заръча един, а не четири. Да беше докарал направо цистерна!

— Честно казано исках, но не успях. Нямаше подходящ транспорт, — с усмивка кимна Костя в посока „Волгата“ на

баща си.

— Ама че работа, къде да събера всичкия този багаж! Какво да правя с тези бурета?! Вместо гуми на „Запорожеца“ ли да ги слагам?!

— Нали Николай Андреевич бе обещал да вземе ремарке.

— Именно, беше...

— Добре де, не се ядосвай, ще измислим нещо.

В продължение на петнадесет минути Андрей обикаляше около багажа и недоволстваше, а Костик му отговаряше:

— Ще видим как на морето ваше превъзходство ще благодари на мое величество за доставения му комфорт.

Докато Андрей продължаваше да излива своите емоции, Татяна попита Костик:

— Наистина, защо взе толкова багаж?

— Както се казва, на почивка, като на почивка. Нали се старая за всички, не само за себе си, — лукаво се оправдаваше „Философа“. — И въобще, всичко това е само прах и суета...

Хващайки Татяна нежно за талията, произнесе замечтано:

— На мен са ми най-скъпи твоите прелестни устни.

— Добре де, — леко го избута момичето, смеейки се със звънък смях.

Костик намръщи своето лице и с патос произнесе:

— Ех, гордостта на моето сърце си струва всички мъки!

И поглеждайки Татяна, добави:

— Тетивата тъй силно съм натегнал,
че страх ме е дали лъкът ще издържи!

— Няма къде да се дене. Ще му покажа аз на него... — случайно произнесе на глас Андрей, продължавайки да недоволства.

Всички прихнахме от смях. В това време дойдоха Сенсей с Володя и Виктор. Поглеждайки огромната камара с провизии Сенсей попита:

— Да не се готвите за северния полюс?

Цялата дружина отново падна от смях, а Андрей намирайки в лицето на Сенсей единомишленик, започна да изли-

ва душата си.

Накрая дойде и Николай Андреевич с дългоочакваното ремарке, но се оказа, че и ремаркето бе прекалено малко за цялото това „добро“, което Костик беше донесъл. Някак си успяхме да натъпчем багажа, разпределяйки го в трите коли и започнахме да доуплътняваме пространствата на превозните средства с нашите тела. Славик седна в колата на Сенсей. С Татяна седнахме сред чантите на задната седалка на „Запорожеца“. А на Костик като „особено провинил се“, се падна „вакантното“ място отпред до Андрей, на седалката, която не стига, че беше неестествено ниска, но и се клатушкаше хваната само на един болт. Високият Костик усети с всичките си крайници удобствата на три-часовото пътуване на „Запорожеца“, но непрекъснатите ни шеги изгладиха с веселия си смях всички неудобства.

Нашият „Запорожец“ пърпореше начело на колоната от автомобили. А Андрей се опитваше да изстиска от него и последните останали силици, притискайки мощно с крак газта. Сенсей с по-възрастните момчета се движеха на дистанция зад нас, а Николай Андреевич натоварен до тавана караше най-отзад... На Андрей изглежда не му стигаше, че оглави колоната, но и реши да ни демонстрира на какво е способен „Запорожецът“ – най-яката кола на пътя. Натискайки газта, той започна да настига колите една след друга гордо пъчейки гърди. При тези маневри Костик полушеговито се прекръсти и хващайки се здраво за дръжките започна да чете молитва за всички страдащи автомобилисти пострадали от „наглия шофьор с тараляс-ника“.

Откъснахме се от групата. В далечината се появи малко крайпътно пазарче. Татяна още отдалече фиксира кошниците с ягоди и извика на момчетата да спрат. Когато най-накрая спряхме, Костик с облекчение въздъхна, опитвайки се да излезе, както се изрази „от тази консервна кутия, в която подобно на скумрия се бе свил на три ката“. За да излезем, на Костик му се наложи отново да си извади навън седалката

и целият пазар наблюдаваше нашата комедия. Освен това, когато Костик хлопна вратата от нея се откачи страничното огледало, а Андрей така го погледна, все едно бе посегнал на най-святото нещо в света:

— Ами ако те цапардосам? Кой блъска така вратите?! Три дена съм сглобявал тази кола. Та това е ценна антика! С нея трябва да се отнасяш нежно, като с жена...

И захвана цяла лекция по темата. Всички се пръснаха из пазара да избират ягоди. Само аз останах до колата да ги изчакам. В това време пристигна Сенсей с по-старшите момчета. Когато излязоха от колата се случи нещо много странно.

Една от жените, видимо на около 45 години с черна забрадка и насълзени очи, която до този момент бдеше над своята стока, моментално скочи разпилявайки ягодите на всички страни по земята след като видя Сенсей. Достигайки го тя падна в краката му и започна да го моли, цялата обляна в сълзи:

— Моля те Гавриил, погрижи се за моето момченце. Как сега ще живея без него! Умолявам те, Гавриил, вземи ме при него. Не го искам вече този непоносим живот, не го искам! Господи смили се над мен и ме пусни при моя син...

През това време стоях съвсем близо. В този момент видях как очите на Сенсей се промениха. В тях се появи някакъв блясък, или по точно някаква мека слаба светлина, която преобрази чертите на лицето му. В този момент почувствах как моя „лотосов цвят“ започна силно да вибрира. И силният импулс не изхождаше от моите мисли, а както ми се стори от Сенсей. Той се наведе над жената повдигайки я от земята.

— Стани жено, — й каза с много тих, спокоен глас.

Стори ми се, че и гласът му стана някак необикновен. Жената се приповдигна, но остана да коленичи, продължавайки да го умолява, но вече много по-тихо, гледайки го право в очите. Сенсей ласкаво сложи ръка върху нейната глава и каза:

— Не се притеснявай жено. С твоя Николаша всичко е наред. Той е праведен и за него вече са се погрижили.

Жената протегна към него ръцете си. В очите й засия

пламъче на надежда, а лицето й застина в порив на дълбока молба:

— Пусни, пусни ме, Гаврииле при него...

От тези думи на отчаяние чак ме побиха ледени тръпки. В това време лицето на Сенсей леко се замъгли, от което неговия лик стана още по прекрасен. Лотосовия ми цвят запулсира още повече.

— Всеки си има свой час. Ти трябва да се погрижиш за Ксюша. Ще се порадваш на нейната сватба, ще дочакаш първата й рожба, една седмица ще я подундуркаш. А на деветия ден ще отидеш при твоя Николаша, за да му разкажеш какъв прекрасен внук си има, — спокойно каза Сенсей.

С всяка дума очите на жената ставаха по-светли и по-добри. На лицето и заблестяха сълзици от радост. Жената грейна в широка усмивка. И без да знае как да изрази благодарността си, отново започна да се кланя в нозете му. Сенсей се опита да я повдигне от земята. Тогава бабите от съседните сергии подскочиха, подхванаха я и повеждайки я към близкото селище започнаха да я успокояват:

— Какво ти става Машенька, милата ни, хайде да си ходим у дома...

Жената спокойно тръгна с лице изразяващо умиление, кръстейки се и шепнейки нещо под носа си. Другите баби започнаха да събират разхвърляната й стока. Всички събития се случиха буквално за минута.

През това време пристигна и Николай Андреевич, побърза да се присъедини към нашата загубила ума и дума група заедно с Юра и Руслан, и се поинтересува какво се е случило.

— Тук някаква бабичка я удари сачмата, — каза Женя, стоящ тогава отстрани на Учителя, — падна в краката на Сенсей, цялата обляна в сълзи, молеше нещо...

След случилото се Сенсей мълчешком си запали цигара. А когато Николай Андреевич започна да разпитва по-подробно, той преведе разговора към житейската тематика, отговаряйки кратко:

— Всичко се случва в живота... Просто човек изпаднал в беда.

— Ясно... А вие защо спряхте, нали не сме планирали да спираме тук? — Николай Андреевич попита Костя.

— Искахме да купим ягоди.

Нашата дружина заедно със Сенсей обиколи още веднъж пазара. Избирайки по-узрели ягоди, Сенсей купи за всички ни една голяма кошница. Доволната бабичка раздели плодовете в три пакета и ласкаво заговори:

— Приятели, не се обиждайте. Сина на тази жена Николай загина преди няма и месец. Той бе единственият й син, нейна надежда и опора. А мъжа й отдавна вече не е сред живите... Голяма трагедия. Синчето й беше толкова младо. Остави дъщеря, Оксана, на пет годинки... Тежка е съдбата на Маша. Възпита сина си сама, а сега и внучката трябва да вдигне на крака заедно със снахата... Какво й стана, не мога да проумея? Сигурно от мъка съвсем се е побъркала.

— Да, — със съчувствие се съгласи Николай Андреевич, — Пост стресово състояние... Стресът е способен да предизвика далеч по-сериозни сривове в човешкото съзнание. Ето, веднъж имах следния случай...

Изслушвайки красноречивите примери от неговата практика, съзнанието ми малко се поуспокои. „Да, — помислих си аз, — не е учудващо, че така се хвърли в краката на първия срещнат“... Десетина минути по късно, приятелите ми весело дискутираха някакви свои теми хапвайки до насита зрели ягоди. По време на поредния виц на Костик ме осени следната мисъл. Ясно си спомних разговора на жената и Сенсей. „Стоп! Тя нали не е произнесе името на своя син, още повече на внучката си. А Сенсей ясно произнесе: Николай, Ксюша.“ От това откритие едва не се задавих с ягодата в устата ми. Дори премина желанието ми да ям повече. „Нима...“ Потъвайки в догадките и спомняйки си лицето на Сенсей, моят „лотос“ отново започна да пулсира, разливайки по цялото ми тяло някакви приятни усещания. Физически усетих неговото присъствие до мен. По-скоро не самият Сенсей, а тази сила, която бликаше от него в този момент. Стана ми толкова добре и уютно, все едно някой ме бе завил с меки венчелистчета. В това блажено състояние се унесох.

* * *

Събудих се, когато почувствах как някой ме побутваше за рамото.

— Ставай поспаланке, почти пристигнахме, — каза Татяна.

На поредната спирка разтъркахме схваналите се крайници. Въздухът ухаеше на море и свежест. Докато Андрей, Виктор и Володя се опитваха да поправят тракащия двигател на „Запорожеца“, решихме да отскочим до близкото лятно кафене и да се подкрепим.

Половин час по-късно нашият кортеж влезе в курортната зона, където навсякъде се разхождаха летовници с красиви шоколадови тела. Първи караше Сенсей. Андрей просто не успяваше да се концентрира върху пътя, опитвайки се едновременно да разглежда наоколо и да спазва пътните правила.

Минавайки покрай един от пансионите, Женя размаха през прозореца с ръце и показа един от афишите. Там с огромни дебели букви беше написано: „Великият екстрасенс от световен ранг, манолог, оракул, маг и чародей Виталий Яковлевич... Провежда лечебно-оздравителни сеанси. Начало на сеансите — всеки ден от 20:00.“

— Кой е този? — попитахме двете с Татяна.

— Не зная, — сви рамене Костя

— Слушайте, това не е ли случайно онзи „неандерталец“, който си лепеше лъжици по корема. Помните ли?

— А, онзи ненормалник?! Да, възможно е. Той също се казваше Виталий Яковлевич. И само как се изтъкваше... „Повелителят на Космоса и цялата Земя“...

Другарите ми започнаха шумно да си спомнят случая, смеейки се от сърце на изпълненията на този „божко-босоножко“.

През това време преминали през курортната зона, стигнагме до плажа. Дължината му беше около 12 километра. Колата бе едно от най-добрите средства за достигането на

безлюдната зона, където спокойно можехме да си поживеем от душа, като истински диваци. Виждаше се, че има много любители като нас по тези краища, защото напреко на единствения път, сигурно местната власт, беше сложила огромна тръба. За наша изненада, в близките храсти момчетата забелязаха две широки талпи, оставени от съобразителните автомобилисти, видимо загрижени за своего брата автомобилиста. Слагайки ги върху тръбата, нашите шофьори досущ като професионални каскадьори, прекараха колите от другата страна. Вярно, наложи им се да се потрудят с ремаркето на Николай Андреевич.

Достигайки до едно от най-красивите кътчета, ние го заплюхме. Изглеждаше, че неведнъж е било населявано от различни „диваци“. Събирахме всички боклуци, останали от предишните туристи, изгорихме ги и се заехме да градим своя лагер. Сенсей и тук се оказа опитен ръководител. Той предвиди всичко до последния детайл дори съобрази местоположението при евентуално разразила се буря. Всички се заехме за работа и с ентусиазъм помагахме на Сенсей и един на друг. Нещата, които бе взел Костик действително влязоха в употреба и превърнаха нашия лагер в уютно малко „градче“. Естествено той не пропусна възможността да напомни, че заради всички тези ненужни вещи Андрей „садиста“ през цялото време го мъчел на „електрически стол“. Ние с Татяна се заехме с кухнята. Специално за провизиите опънахме отделна палатка, а за готвенето монтираха примус.

Общо взето, животът в нашия лагер потече с пълна сила. Следобедът, след като се изкъпахме до насита в морето, с удоволствие си сгряхме кокалчетата на горещия пясък. По-големите момчета отплуваха с лодката в морето. Николай Андреевич четеше някаква книга, Сенсей дремеше в сянката под един чадър, завит с хавлия, а ние решихме да поиграем на карти. Костя се опитваше да запомни какви карти излизат, за да изчисли кой с какви разполага, макар практически това да бе изключително тежка задача, защото бяхме много хора и играехме с две колоди. След поредния неуспех той започна

да смята наум схема по някаква си своя аритметика. След поредното си изчисление, повдигна замислено вежди, все едно се чуди сам на себе си и каза:

— Сенсей, кое е най-голямото просто число, което можете да сметнете на ум?

Сенсей, без да отваря очи отговори:

— Цялото ли да кажа или съкратения вариант?

— Съкратено, разбира се.

— 2 на степен 13 466 917 на минус 1, — лаконично отговори Сенсей, все едно ставаше дума за проста таблица за умножение. — Това число се дели само на 1 и на самото себе си.

И за жалост това е максимално възможното просто число, което съм способен да изчисля в ума си...

Костик с удивление се обърна към него. После отново започна да си изчислява нещо. А Сенсей отваряйки очи добави:

— Ако искаш да изчислиш моя коефициент на интелигентност, се мъчиш напразно, той е много по-нисък от твоя.

След тези думи Сенсей се обърна на другата страна и отново се унесе. А Костя изпадна в недоумение:

— Ама че работа! Откъде разбра за коефициента? Нали мълчах.

— Да, — промълви Андрей, — и този въпрос остана в неговото съзнание като далечна мечта, съсухрена от старост в очакване на отговора.

Всички се засмяхме, оставяйки Костик за пореден път в неловко положение.

Същата вечер всички наши очаквания и надежди, че Сенсей ще разкаже нещо незабравимо до огъня под звездното небе, не бе писано да се сбъднат. Веднага след вечерята Сенсей отиде да спи, натрупаната умора си каза тежката дума. А ние още дълго седяхме до огъня, безгрижно смеейки се и разказвайки си различни случки.

* * *

Събудих се в седем часа сутринта от противното крякане на чайките, които се чуваха някъде наблизо. Тогава дочух и разговора на момчетата, очевидно излезли от своите палатки заради ужасния шум. Стас говореше на Женя със сънен глас:

— Виж, денят още не е започнал, а Сенсей вече лови риба, Интересно ми е какво смята да хване от брега на морето, на това отгоре и с въдичка. Да отидем да видим.

Любопитството ми бе по-силно от желанието да си доспя и побързах да изляза от нашата палатка. Сенсей спокойно си седеше на едно сгъваемо столче с въдичка в ръце. До него стоеше трилитров буркан, наполовина пълен с вода, а няколко чайки обикаляха около него и крякаха възмутено. Когато се приближихме, чайките излетяха и започнаха да кръжат във въздуха над Сенсей и с любопитство ни разглеждаха отгоре.

— Сенсей, да не би да угояваш чайките? — усмихнато каза Стас, гледайки към празния буркан.

— Не, те просто ме учат да ловя риба, — отговори Сенсей без грам притеснение.

Ние приехме това за шега и се разсмяхме.

— Защо не ни събуди по-рано, щяхме да вземем мрежата...

— Мани, остава да мъкна и мрежа. Просто ми се прияде рибена чорба.

Женя за едната шега демонстративно погледна в празния буркан, завъртя го към светлината и шеговито каза: — да, от такива рибища невероятна чорба ще си сготвим.

В същото време чайката, летяща над нас изтърва една рибка, която падна направо в краката на Сенсей. Всички се засмяха.

— Виж, Сенсей, ето я и рибата! Тъкмо навреме за супата, — каза Женя, пускайки я в буркана с вода.

Към нас се присъединиха Володя и Виктор:

— Какъв е този смях без бой?

— Ето гледай, Сенсей със своята въдичка предизвика дори съжалението на чайките, — отговори Женя.

— Омръзна им да гледат този празен буркан.

Отново се разсмяхме, а Сенсей каза усмихвайки се:

— Така, който най-много от всички вас ми се присмива, той и ще изчисти рибата за супата, както и за рибените пържоли.

Ние съвсем изпопадахме от смях, представяйки си комичната картина, как делим миниатюрната рибка пред погледите на изгладнялата тълпа. Сенсей се посмя заедно с нас и произнесе:

— Е добре, клоуни, ето вадете...

Той показа дебелата корда, която в единия си край беше завързана за сгъваемото столче, а в другия отиваше навътре в морето. Момчетата започнаха да теглят. Всички изгубихме ума и дума, когато в капроновата мрежа видяхме две есетри, всяка по 4 килограма и осем огромни кефала. Спогледахме се с недоумение и почти в хор попитахме:

— И всичко това с въдичката?!

Сенсей се усмихна.

— Каква ви въдица. Просто станах по-рано. Гледам, от рибния завод рибарите тъкмо потеглят да вадят мрежите. И си викам, докато стигна тъкмо ще се върнат. Така се и случи. Отидох и ги купих... А на въдицата поне един път да бе клъвнало, със съжаление произнесе Учителят.

Когато понесохме да чистим рибата, Женя каза на Стас с полушеговит тон:

— Да бе, как пък да не е отишъл. До завода са минимум седем километра.

— Може да е отишъл с колата, — изразих своята версия.

— Каква ти кола. Първо, колата стои до нашата палатка, ако беше я ползвал щяхме да чуем. И второ, на пясъка няма следи.

Преди още да се събудят останалите другари, историята започна да придобива все по-голяма тайнственост... Днес настроението на Сенсей беше отлично. След леката закуска предложи да потичаме по брегова ивица. В лагера останаха Костик и Татяна да дежурят заедно с Николай Андреевич, който щеше да се погрижи за обяда.

По пътя направихме серия упражнения, разгрявайки и интензивно натоварвайки мускулите. Занятията сред природата, при това на фона на тази красота, нямаха нищо общо със задушната спортна зала. Тук, както се казва, душата и тялото се сливаха в един общ порив.

Стигайки почти до края видяхме истинско стълпотворение от чайки. Нашата групичка се придържаше плътно до самия край на морето, за да не тревожим птиците. И все пак една част от чайките упорито летяха над нас и крякаха, опитвайки да ни отпъдят по на далече от техните гнезда.

След известно време пред погледите ни се откри изключително красива изваяна от природата гледка. На самия край на брегова ивица вълните приижда ха във формата на правилни ромбове, подредени в една единна верига, а бялата пяна подчертаваше техните заоблени краища. Цялата тази прелест се допълваше от широка палитра тонове на морската вода, започвайки от нежно тюркоазно и завършвайки с тъмносиньо. А изумителното синьо небе, на което плуваше едно-единствено малко облаче допълваше картината превръщайки я в неповторим шедьовър.

Сенсей даде петнадесетминутна почивка и заедно с Володя седнаха в позата „Лотос“ на крайчето на брегова та линия. Някои от нас побързаха да последват примера им сядайки до тях, в това число и моята особа. Подухваше лек ветрец. Вълните създаваха приятен мелодичен шум, които се допълваше от гласовете на чайките нейде далеч... Не зная дали заради невероятната красота, или заради присъствието на Сенсей, а може и двете заедно, но моят „лотосов цвят“ осезаемо усили своята активност, разливайки по цялото ми тяло приятни вълни. За кратко в мен се появи такова необикновено чувство, все едно се бях разтворила в цялата тази заобикаляща ме красота и се бях превърнала в нейна неотменна част. Усещането беше почти мигновено, но незабравимо и потресаващо. Сенсей прекъсна блаженото състояние, в което се намирах и обяви сбор.

Слънцето започна да припича прилично. И за да ни „облекчи“ пътя назад Сенсей каза да бягаме до кръста във во-

дата. Това се оказа невероятно трудно. Володя и Сенсей се понесоха напред като две торпеда надпреварвайки се един друг. Това даваше възможност на останалите от групичката да се изхитрят: едни бягайки до коляно, а други до глезен във водата. Когато стигнахме до лагера именно хитреците се размазаха на пясъка от умора, в това число и аз самата. А Сенсей и Володя продължиха да излъчват своя горящ оптимизъм и неизвестно откъде бликащата им енергия. След този „маратон“ дори предложиха на тълпата да поиграят водно поло. По-старшите момчета се възползваха от предложението, а останалите без сили се включиха в приготвянето на обяда.

Шетайки в кухнята аз наглеждах Сенсей. Той се смееше скачаше и лудуваше, както и всички останали момчета. По нищо не се отличаваше от тях, също толкова млад, здрав, весел и корав мъж. От една страна — обикновен човек... Но всеки от присъстващите тук, виждаше в него и нещо от себе си, някаква своя прелест и завладяващи ума със своята простота моменти. Неговата душа все едно бе диамант, на който всеки от нас от своя си ъгъл на зрение се радваше и преоткриваше нещо свое. И в същото време никой не успяваше да проникне в него докрай, никой не можеше да разбере кой е Той всъщност.

Когато най-накрая всички кротнаха в разгара на най-силното слънце, нашия лагер потъна в царски сън. Събудих се към четири часа и побутнах Татяна, имах желанието да приготвим нещо вкусно за голямата ни компания. Когато излязохме от палатката забелязах как Сенсей седи на пясъка заедно с Николай Андреевич и дискутираха нещо. Сенсей обясняваше нещо насипвайки три неголеми купчинки от пясък. След като свършиха, двамата се изправиха и без да бързат се насочиха към нас. Изведнъж първата купчинкасе размърда и неизвестно как от нея излетя гълъб. Направо изтръпнах от изненада и не вярваха на очите си, а Татяна направо изпусна картофите, които държеше разтваряйки уста до земята. След това се размърда и втората купчинка, от която също излетя гълъб. Сенсей и Николай Андреевич

само се обърнаха небрежно, продължавайки своя разговор без изобщо да се смутят. Тогава се размърда и третата купчинка. От нея изскочи... врабец. Цялата застинах от страх. Врабецът не отлетя както гълъбите, а хукна да подскача след Сенсей, заобиколи го, застана пред него, накокошини се целия, разпери криле и започна да чирика силно, видимо бе силно възмутен. Сенсей се спря, наблюдавайки отчаяния зов на врабеца и с усмивка му заговори:

— Е, добре, нека бъде по твоему.

След тези думи той отново засипа врабеца с пясък, създавайки малко по-голяма купчинка от предишните. Чак се надигнах на пръсти от любопитство и в следващия момент направо се вдървих на стола. След като Сенсей се отдръпна, купчинката се размърда и от нея излетя черен ястреб с внушителни размери, който на мига отлетя към бреговата ивица.

— А благодаря няма ли да има? — Сенсей с удивление размаха ръце, наблюдавайки го как се отдалечава. — Какво се учудвам, както винаги...

Сенсей безнадеждно махна с ръка и се запъти към неговата палатка за цигари. Ние с Татяна седяхме ни живи ни мъртви и когато Николай Андреевич заедно със Сенсей започнаха да се отдалечават вървейки към плажа, чух следния разговор:

— Нима това беше илюзия на моите мисли? — спокойно попита Николай Андреевич, все едно разговора бе за някакви си обикновени неща.

— Не. Това беше материализация на моите мисли.

— А защо моите опити завършиха само с халюцинация?

— Защото се съмняваше. За материализацията е необходима чистота на вярата., което е много трудно да се постигне, тъй като и най-малкото съмнение разрушава всичко...

Поривът на вятъра понесе думите на Сенсей извън пределите на моя слух. Много ми се искаше да отида след него и да послушам този тъй интересен разговор, но в този момент Татяна излезе от шока и заля моята и без това озадачена глава с впечатленита си.

* * *

Когато наближи вечерта, някое от по големите момчета предложи да си направим развлекателно комедийна вечер и да отидем да се полюбуваме на оздравително лечебните сеанси на „великия маг и чародей“, който днес даваше своя първи сеанс. Вярно, трябваше да минем пеша осем километра, с което се съгласи само половината от нашата компания, включително Сенсей и Николай Андреевич. А аз просто не исках да пропусна нещо интересно, както за себе си, така и за своя дневник, който на втория ден от нашето летуване вече беше изпълнен с невероятни случки.

Около осем часа заехме нашите места в лятното кино, където вече се бяха събрали около седемдесет човека. Близо до Николай Андреевич седна млада жена с тригодишно момче. Останалите деца шумно се носеха по редовете напред-назад. А това тихичко седеше на нейните колене. Аз го почерпих с бонбон, но се оказа, че момчето не го вижда. Майката каза, че синът й е с вродена слепота. Николай Андреевич се заприказва с нея, изясняващи някакви професионални моменти. И не след дълго жената вече „изповядваше“ житейската си история. Оказа се, че детето не разговаря вследствие на травма от инцидент, когато било на две годинки. Освен него жената имаше по-голям син и дъщеря, напълно нормални деца. Николай Андреевич прояви съчувствие и взе да й записва фамилиите и адресите на най-добрите специалисти в тази област на медицината. Жената се зарадва, казвайки на шега, че във всеки случай не са дошли напразно на този сеанс.

През това време на сцената излезе Виталий Яковлевич. Ние едва сдържахме смеха си, тъй като това наистина беше онзи същия „маг и чародей с лъжиците на корема“, с когото имахме „великата чест“ да се запознаем още есента. Сега вече изглеждаше много по-прилично. Лицето му беше глад-

ко избръснато, а косите му прилежно подстригани. Беше облякъл чист летен костюм. Независимо от значителното външно преображение, надменният му поглед и орловите му маниери си оставаха същите.

Излизайки на сцената, Виталий Яковлевич обиколи тълпата с „магическия“ си поглед и започна лекцията. Цели четиридесет минути разказваше почти същите небивалици, както и в залата, с единствената разлика, че сега не лепеше по корема си лъжици и речта му беше изпълнена с всякакви неразбираеми медицински и езотерични термини. Не спирайки да утвърждава и да размахва ръце, той обикаляше сцената и пъчеше гърди. След като приключи, помоли хората страдащи от заболяванията, които изреди преди това, да излязат пред сцената. Почти всички заболявания, които изреди ми се стори, че бяха взети от „Справочник на фелдшера“, който имахме у дома, при това в същия азбучен ред.

Пред сцената излязоха около петнадесет души. Някои казваха, че имат болно сърце, други силни болки в стомаха, на трети играеше кръвното, а една бабичка излезе с гноящи язви по краката. Излезе и жената със сляпото дете. Тогава Николай Андреевич сподели, че хората в беда са склонни да повярват във всичко, надявайки се незнайно на какво.

Когато всички желаещи се събраха, Виталий Яковлевич започна усилено да маха с ръце над тях и да бръщолеви всякакви глупости от „космическо флуиден“ характер. За свое учудване отново почувствах как моят „лотосов цвят“ започна силно да пулсира. Гледах сцената и не можех да разбера, нима всички тези небивалици, които бълваше Виталий Яковлевич предизвикват в мен тази приливна вълна. Концентрирайки се, усетих, че цялата тази вибрация не идваше от сцената, а някъде зад мен от дясната ми страна. Това беше още по-странно, защото Сенсей седеше зад мен от лявата ми страна. Огледах се, но се оказа, че Сенсей не си е на мястото. Тогава погледнах на другата страна, където предполагах, че се намира източникът. Далече в дъното в самия край сред празните редове забелязах да седи Сенсей, който

бе концентрирал вниманието си и оглеждаше стоящите до сцената хора. С всяка изминала секунда усещах как този поток се усилваше. По цялото ми тяло се разливаха приятни чувства и потокът се усилваше все повече.

Виталий Яковлевич направи словесна пауза. И в този момент онова сляпо момче отчетливо произнесе: „Мама!“. Жената се обля в сълзи, силно прегръщайки своя син. С тези действия тя привлече всеобщото внимание. И тук започна цялото шоу. Някаква жена започна да говори, че е изчезнало главоболието й, а на един от мъжете изчезнаха болките в стомаха. Но най-силно от всички врякаше с пискливия си глас бабичката, чиито язви буквално пред очите йзапочнаха да зарастват. Видимо невярваща на очите си бабата скокна да го покаже на първия изпречил се човек. Много от хората станаха от местата си и хукнаха към сцената. Дори Виталий Яковлевич изпадна в недоумение от сипещите се от всички страни благодарности и молби за помощ. През това време Сенсей зае своето място в киното.

Младата майка притиснала към гърдите си детенцето и ридаейки, никак не можеше да се измъкне от тълпата заради настаналото струпване. Тогава Николай Андреевич побърза да й помогне. Излизайки от лятното кино заведохме жената да седне на една скамейка. Николай Андреевич се зае да я успокоява. Малкото момче седящо до майка си и чувайки нейния плач започна да мръщи личицто си видимо преживявайки случващото се. Сенсей клекна пред него, ласкаво го погали по главата и започна да мърмори нещо под носа си. Детето се успокои и започна да се вслушва. После започна все по-често да мига с дългите си мигли... Тогава ми се стори, че детето концентрира своя поглед върху часовника, който проблясваше на ръката на Сенсей, докато той го галеше. Момчето хвана ръката му и се вкопчи в него, опитвайки се да го свали. То погледна въпросително право в очите на Сенсей и произнесе кратко и отчетливо:

— Дадеш!

От всичко видяно майката на детето припадна. Докато Николай Андреевич заедно с останалите се опитваха да я

свестят, Сенсей свали своя часовник, даде го на детенцето и каза с усмивка:

— Ето детенце, вземи го за спомен.

Грейнало от радост и със сияеща усмивка то взе да си играе с него... Когато жената се свести, още дълго време не можеше да повярва, че синът й прогледна. Тя му даваше всичко, което имаше в чанта, а детето с видимо удоволствие разглеждаше нещата и на мига ги превръщаше в импровизирани играчки. Убедена, че детенцето вече вижда, тя го прегърна в скута си и благодарейки на Николай Андреевич и всички останали за оказаната помощ, хукна към своя корпус, за да съобщи новината на мъжа си.

На връщане Николай Андреевич не спираше да се чуди:

— Как Виталий Яковлевич успя със своите врели-некипели да пробуди вярата в хората и да постигне такъв терапевтичен ефект! Със собствените си очи видях, че момченцето беше сляпо. Хубаво, другите може да са подставени лица. Главата ми не го побира!

Погледнах към Сенсей, беше ми много любопитно какво ще му отговори. А Сенсей полушеговито му отговори:

— Сигурно не слушахте лекцията му особено внимателно. Следващият път да не забравите да си вземете бележник.

По пътя насъбрахме сухи клони за нашия вечерен огън. А по-големите момчета взеха някакъв полуизгнил дървен стълб, някога служил за опора на електрически стълб. Като цяло, съдейки по отличното настроение на Сенсей и събраното количество дърва, нощта обещаваше да бъде дълга и незабравима.

* * *

Още по пътя към лагера между Учителя и Николай Андреевич се заформи интересна беседа. Психологът впечатлен от случилото се, попита Сенсей:

— Добре де, възрастните с помощта на внушение, под-

ложени на терапевтичното въздействие могат частично да облекчат процеса на протичащото заболяване. Но децата?! В тази възраст те практически не разбират какво им се казва. А в случая резултатът е налице. Просто не мога да си представя как се случи това?! Щом тригодишното дете реално е прогледнало, тогава трябва да се признае факта на лечението от разстояние.

— Ако потърсиш внимателно, ще забележиш, че цялата човешка история изобилства с подобни факти, — с усмивка произнесе Сенсей.

— Да, именно да прочета, — не да видя! И ако наистина е така, вече нищо не разбирам.

— Нищо сложно няма за разбиране, ако имаш цялостна представа за света и затова, какво всъщност е човешкото тяло.

— И какво е човешкото тяло?

— Човешкото тяло, както и всяка друга материя, е просто празно пространство. Това е илюзия създадена от Божията мисъл.

— Искате да кажете, че това дърво и аз практически сме идентични, тъй като се явяваме празно пространство? — полушеговито попита Николай Андреевич минавайки покрай едно голямо дърво.

— Принципно да, — отговори с усмивка Сенсей и добави с по-сериозен тон, — просто вашите материи са породени от една и съща първична енергия, само че видоизменена и преобразувана в различни вълнови състояния. Оттам идва и разликата в материалните свойства. Ето например, ако се замислим от какво се състои човешкото тяло? Тялото, както знаете, се състои от органи, органите от тъкани, тъканите от групи клетки, клетките от прости химически елементи. При това основната маса на тялото, около 98% е съставена от кислород, въглерод, азот и водород, а 2% остават за всички останали химически елементи.

— Не успях съвсем да разбера? — изпуснах аз.

— Е как. Например, на 50 кг, с които разполагаш, схемата на разпределение ще е следната, — Сенсей погледна

за няколко секунди моето тяло, сякаш преценяваше нещо и каза: — Кислородът в различните му изотопни състояния е — 30,481 кг, изотопите на въглерода — 11,537 кг, изотопите на водорода — 5,01 кг и изотопите на азота — 1,35 кг. Тоест общо 48,378 кг. А всички други елементи просто ще пропусна, там теглото на всеки се равнява на грамове. На тях се падат 1,622 кг от общото тегло... Ако бъдем по-точни и сложим в сметката всичко, което все още не е смляно, тоест всичко, което не е влязло в химическа реакция с твоя организъм, като остатъците от сладолед, бонбони и изпитите напитки, тогава... крайното тегло на твоето тяло ще бъде 50 кг и 625 грама.

Просто бях поразена от това светкавично изчисление на моето тяло само с един поглед. Никога преди не се бях замисляла за строежа на тялото си от тази гледна точка. През това време Сенсей продължи да обяснява на Николай Андреевич:

— Добре, какво представляват нашите химически елементи? Молекули, които изграждат клетката и съществуват по свои биофизични закони. Забележете, около молекулите навсякъде има само празно пространство. Отиваме по-навътре. Молекулите са изградени от атоми между, които също има празно пространство. Атомите са съставени от ядро и кръжащи около тях електрони, между които има отново празно пространство. Ядрото на атома също е съставено от елементарни частици — протони и неутрони, със същото присъщо между тях празно пространство. Нека да обърнем внимание, че разновидността на кой да е химически елемент зависи от броя на неутроните в атомното ядро, тоест има свойствата на изотопа. Протоните и неутроните формиращи атомното ядро на свой ред също се състоят от по-малки частици. И погледнете, всеки път, когато физиците правят поредната стъпка, им се открива ново ниво на знания, изместващи техните условни граници отвъд хоризонта на безкрайното познание. Просто доколкото е успял човек да усъвършенства микроскопа, толкова е научил за природата на микрокосмоса. Няма да продължавам да изреждам кое на какво се разделя, но в крайна сметка деленето завършва с абсолютна празнота, от която се заражда всичко,

тази празнота съществува навсякъде и в микрокосмоса и в макрокосмоса. Тъкмо това е чистата енергия, която наричат По, създаваща единното поле на взаимодействие на всички видове енергии и съответно изникващата от тях материя. Тъкмо затова казват, че Бог е вездесъщ. Именно импулсите на енергията По пораждат вълни, променящи кривата на материалното пространство и време. Тоест в основата си всяка материя е съвкупност от определен вид вълни и съществува по законите на вълновата природа.

— Това е нещо ново, — замислено каза Николай Андреевич.

— Изобщо не е ново, — възрази Учителя. — По-точно е да се каже, че е добре забравено старо. Самият факт, че материята се заражда от празнотата, „дао“, бил известен още преди четири хиляди години на индийските философи и преди около две хиляди и петстотин години на китайските мъдреци. Прочетете техните трактати. Те нагледно представят абсолютната празнота като гладка повърхност на езеро в отсъствието на вятър. Възникващата от празнотата материална частица се сравнява с появата върху гладката повърхност на езерото на вълнички породени от вятъра.

— А какво представлява самия „вятър“? — попита Николай Андреевич.

— „Вятърът“ в дадения случай е божествената същност, мисълта на Бога, с която Той създава и разрушава всичко. И тъкмо нашата душа се явява тази могъща сила, която може да управлява първичната енергия По. Тъкмо затова ако човек със своето съзнание достигне до душата и се слее с нея в едно-единно цяло, неговите възможности и познания стават неограничени

— Все едно за мен това е нещо ново, — с усмивка отговори „Здравият разум на нашата компания“.

През това време пристигнахме в лагера. Дружината, която остана в лагера беше на път да излапа цялата есетра на скара, която бе приготвена за нас. Споделяйки впечатленията си от събитията, на които станахме свидетели и хапвайки на корем, седнахме около огъня предусещайки интересния

разговор, който ни очакваше. Николай Андреевич побърза да се върне към вълнуващата го тема:

— Тогава какво излиза, че целият свят не е нищо, освен една илюзия?

— Абсолютно вярно.

— А защо тогава усещаме всичко толкова реално, можем да пипнем, да опитаме, тоест да се убедимсъс сетивата си, че например тази пръчка е пръчка, а не празно пространство или илюзия?

— Защото още от самото ни раждане, нашия мозък е настроен на честотата на възприятие на дадената реалност, което не означава, че неговите възможности са ограничени само с тази честота. В него са заложени различни програми и ако променим честотата на възприятие, тогава ще се промени и целият заобикалящ ни свят.

— Как така? — не разбра Николай Андреевич.

— Елементарно. Нека да разгледаме какво представлява главният мозък. По принцип, централната нервна система се явява своеобразно приемно-предавателно „устройство“ на вълни с различна дължина, и съответните им честотни характеристики. Както ви е известно, един от основните елементи на структурно функционалната организация на мозъка са невроните и глиалните клетки, от които е изградена ЦНС. Невронът, за разлика от другите клетки има отличителната способност да генерира потенциала на действието и да предава този потенциал на далечни разстояния. Тази особена клетка представлява сложно устройство работещо в няколко различни състояния (покой и редица възбудени честотни състояния), което значително усилва нейния информационен капацитет. Информацията за стимула се кодира от нервната клетка в нужната честота на потенциала на действие, осреднена за кратък интервал от време. Тоест, като цяло, работата на мозъка е работа на информационно управляващо устройство, чийто език се явява честотата. Следователно отражението на съзнателните и подсъзнателни психични процеси се извършва на честотното ниво на разряд на невроните. При промяна състоянието на съзнанието, например по време на медитация

или духовна практика, се променя и честотата на импулсите, което води след себе си до цялостна промяна на молекулярната структура на организма. Тоест човек се настройва на съвсем друга честота на реалността и затова възприема този свят просто като низша илюзия... Има такъв израз: „Когато попитали Мъдреца какво представлява Живота“, той отговорил: „Посмешище за този, който го е преживял“. Абсолютно верен отговор.

Човек затънал в материята в света и собствените си материални мисли е изключително ограничен във възприятията си. Съдете сами. Той получава информацията за заобикалящия го свят чрез своя мозък, намиращ се още от раждането си на определена честота на възприятие, присъща на неговото животинско начало. Следователно мозъкът, както при всяко друго животно, възприема информацията чрез органите на своите сетива. И независимо, че човек е заобиколен от цял океан от електромагнитни колебания, честоти с най-различни характеристики и параметри, се оказва, че възприема едва една миниатюрна част от цялото това многообразие. Основната информация тече по зрителните канали, чийто видим спектър са електромагнитните вълни с дължина от 400 до 700 нанометра. Всичко, което е отвъд пределите на този спектър, не е достъпно за човешкото зрение, следователно в неговия мозък липсва отражение за реалността извън този диапазон. Същото се отнася и за звука, който човек е способен да чуе в диапазона от 20 херца до 18 килохерца.

Защо медитациите и духовните практики винаги са се давали на човечеството и никога не са били тайна? Защото това отваряло пред хората съвършено друг свят, истинския свят на Бога, а съответно и ново стъпало в съзряването на душата.

Човек е много интересно същество. Той се ражда като животно, но в течение на един живот благодарение силата на мисълта си, е способен да се превърне в Същество приближено на Бога. И най-поразителното е, че му е дадена свобода на избора в своето индивидуално развитие... Силата на мисълта е уникално творе-

ние на Бога. Съществува древен израз, написан още на санскрит:

„Бог спи в минералите,
Събужда се в растенията,
Движи се в животните
И мисли в човека.“

— А коя е първопричината за възникването на нервния импулс, тоест зараждането на мисълта? — попита Николай Андреевич.

— Все същата енергия По. — именно тя е първопричината на самия импулс.

— Но ако енергията По е божествена енергия и в същото време причината за възникването на коя да е мисъл, тогава откъде идват лошите мисли, произлизащи от животинското начало?

— А кой ви каза, че тези мисли нямат един корен. С раждането на мислите идващи от животинското начало се занимава Луцифер. А той е най-верният и предан служител на Бога. Благодарение на тези мисли Той ви подтиква към различни изпитания проверяващи вашата истинна вяра. Той ви съблазнява със злото, за да опознаете доброто. Но вие сте свободни в своя избор, подчертавам още веднъж, свободни! Можете да възприемете тези мисли, като ръководство за понататъшни действия или да ги отхвърлите и да се обърнете в посоката на добрите мисли, идващи от душата. Тоест, каквито мисли възприемате и каквото изберете с вашето съзнание-наблюдател, това и ставате.

— А какво представлява душата? Също ли е енергия? — попита Виктор.

— Да. Това е божествена енергия, частицата от Бога вътре в самите нас. Най-главното е защо съществуват всички тези прераждания, всички неуредици, защо в нас възникват различни проблеми — защото се намираме в материално тяло и зависим на 99,9% от него. Но ако се освободим от него поне на една стотна част и се свържем с душата, тогава ще постигнем безкрая и всемогъществото. **Главното е да преминем през нашия вътрешен Страж и да достигнем „портата“ на**

душата. Защото именно в душата се таи истинската сила, силата на Любовта, която създава всичко и е способна да управлява енергията По. Всички основни енергии произлизат от нея, защото в истинския свят съществува само Любовта. А злото съществува само в илюзорния човешки свят с цел възпитание на незрялата душа. Тъкмо затова е толкова важно да формираме в себе си честотата на енергията на Любовта и добротата, а не различни колебания.

— Любопитно, — замислено отговори Николай Андреевич, — излиза, че до голяма степен човек е същество, което има вълнова природа.

— Съвършено вярно, при това, както в духовен, така и във физически план.

— Как така във физически? — попита Виктор.

— Е, как. В човешкия организъм има информационна мрежа, която паралелно с нервната, кръвоносната и ендокринните системи управлява физиологичните процеси. Тоест човек е изплетен от множество вълноводи, по които с помощта на био-излъчванията в свръхвисокочестотния диапазон се предава важна информация. Всичко това естествено се намира във взаимовръзка с магнитното поле на Земята, с космическите излъчвания и т.н.. Но работата е там, че за организма информационна функция имат само слабите полета. В противен случай в клетките се задейства защитен механизъм и те не възприемат информацията.

— А кои полета са присъщи на нашия организъм? — попита Костик.

— Най-различни. Например електромагнитните излъчвания от най-различен диапазон, електрическите полета, магнитните... Акустическото излъчване, тоест различните звуци, излизащи от организма. Химическите излъчвания, които условно можем да назовем химическо поле и още много други, които няма смисъл да изреждам.

— Защо попитах, — продължи Костя. — Неотдавна прочетох една книга за изкуството на гадаенето по земята. Казваше се, е... как беше, а да, геомантия. Накратко, това се е

практикувало и в древна Индия, Китай, Египет. Там се споменава за съществуването на някакво поле, от което човек черпи информация за бъдещето. Казват, че древните оракули изпадали в особено състояние за получаването на тези знания.

— Наистина е така. Това поле съществува и сега. Информацията му и днес може да се е използвала, както е била използвана в миналото. Има определени техники, които позволяват да се влиза в това състояние на съзнанието, но и обикновените хора занимаващи се с усилена умствена дейност са способни спонтанно да влизат в него по правило, или по време на сън, или по време на силна концентрация, тоест, когато мозъкът е абстрахиран от странични мисли... Информацията е достоверна само тогава, когато се отнася за миналото и настоящето, както и точните науки. А за бъдещето, например за човечеството като цяло или пък за някаква конкретна личност тя е нестабилна. Защото бъдещето зависи от индивидуалният или от колективния избор на самите хора.

— Как така?

— Просто. Ако например човек вътрешно се промени, с избора му се променя и целият му живот, следователно и неговото бъдеще. Това са естествени закони на природата. Промяната на честотата на възприятие настройва човека на съвършено нова вълна, тоест друга „реалност“. Същото се отнася за човечеството като цяло. Ако се промени неговото отношение към живота, неговия баланс между духовното и животинското начала, тогава се променя и неговата обща енергийна честота, а оттам и неговото бъдеще. Ето защо човекът, както и цялото човечество сами предопределят възможното си бъдеще посредством своя ежедневен избор.

— А как тогава предсказват различните ясновидци?

— Ако си забелязал великите ясновидци правели своите предсказания в кодиран вид, двойствени по смисъл. Много от тях грешали, много не споменавали различни значими събития, защото бъдещето е променливо и съществува във времето и пространството в множество вероятности. Пророците

можели да се настройват на честотата на дадена вълна, явяваща се носител на дадена информация, но черпели информация само от тази реалност, в която можели да проникнат.

— Ами личните предсказания?

— Предсказанията за конкретния човек се базират на тази вълна, на която е неговото съзнание в дадения момент. Ако човекаът не се промени коренно отвътре, те ще се сбъднат така, както са програмирани в конкретната вълна.

Ние седяхме около огъня слушайки невероятния разказ на Сенсей, небето отдавна се бе посипало с ярки звезди, а морето мелодично галеше нашия слух с шума на своите вълни. В далечината се появиха множество светлини на някакъв голям кораб.

— Еха, каква красота! — възкликна Руслан, след като го забеляза. — Вижте само какъв е огромен. Ех, ако можеше сега да поплаваме на него като баровци.

Всички се обърнаха в тази посока.

— Да — да. Кой, за каквото си мечтае, — със смях произнесе Женя. — Върви, върви, поплавай като баровец. Ей го „Титаник“ бил е къде-къде по-голям, лека му вода.

— Аз просто така, — Руслан започна шеговито да се оправдава под общия смях на тълпата.

— Ето, например, „Титаник“. Тук също има нещо нечисто, — каза Николай Андреевич. — Някога четох, че тогава на кораба са превозвали саркофаг с добре запазено тяло на египетска жрица — оракул, живяла по времето на фараон Аменхотеп. Казват, че мумията била лоша поличба. Била открита през 1895 година, а от 1896 до 1900 починали всички, които участвали в разкопаването й. Само оглавяващия проекта, лорд Канервил останал жив. Лордът съпровождал мумията на „Титаник“, с намерението да я покаже на изложение в Лос-Анжелис. Най-интересният момент е, че сложили мумията не в трюма, а в каюта, близо до капитанския мостик, за удобство на пътниците, които идвали да я гледат. Впоследствие в официалното разследване като причина за катастрофата обявили лошото управление на кораба. Как ви се струват такива съвпадения?

— Това не е нищо, — каза Сенсей палейки цигара. — Най-удивителното е, че за гибелта на „Титаник“ хората са били предупреждавани още 16 години преди катастрофата.

— В какъв смисъл? — поинтересува се Стас.

— В пряк. През 1896 година в Англия излиза книгата на Морган Робъртсън „Напразно“, където подробно се описва гибелта на огромен пътнически кораб, с име „Титан“. Той точно указал мястото, времето и причината за катастрофата, тоест 1912 година, в Атлантическия океан, на път от Англия към Америка, в студената априлска нощ корабът се сблъсква с огромен айсберг и загиват много хора. Освен това, Робъртсън предрекъл точния брой на пътниците — 2000 човека, колкото е имало и на кораба. И също така указал всички параметри и характеристики на кораба, които съвпадат с характеристиките на „Титаник“. Несъответствията са незначителни, дължината на кораба според неговото описание била 243 м, а на „Титаник“ 268 м; водоизместимостта 70 000 тона, а реално 66 000 тона; скоростта при сблъсъка 25 възела, а е била 22. Всичко останало, 4 комина, 3 перки и т.н. било точно предсказано... Ако хората бяха поне малко по-съобразителни, нямаше да загине толкова народ.

— Да, спомних си, аз също четох затова феноменално предсказание, — каза Николай Андреевич. — Но почакайте, та това е бил писател фантаст, дотогава напълно неизвестен. Книгата не е била издавана повече. Как хората са могли да знаят? Ако беше написал, че това предстои да се случи, тоест ако беше го нарекъл пророчество, мисля, че хората щяха да обърнат внимание на тази информация. А той нарекъл своя роман фантастика.

— Разбираш ли в какво е цялата работа. Човекът е получил чисти знания, но за да се предпази от инквизицията на глупците, нарекъл своите книги фантастика. Било е фантастика за умните, за тези, които можели да разберат. А когато се случило, започнали да я разбират и всички глупци. Но умните са я разбрали още тогава и имали възможността да извлекат от тази „фантастика“ зрънцето истина.

— Искате да кажете, че скед като умният човек прочете

книгата никога не би си купил билет за круиз с този кораб.

— Точно така... И това се отнася не само за споменатото заглавие. Прочетете малко фантастика. Жанрът се дели на умна фантастика и приказки за възрастни, просто не е удобно да го нарекат приказка, тъкмо затова използват думата „фантастика“. Писателите на умна фантастика просто черпят информация от времевите пластове на различните реалности, бъдеще, което при съчетание на определени вълнови условия е много вероятно да настъпи. Тоест получават знания и ги описват. Това на свой ред подготвя умния човек психически към предстоящите събития; формира в него навици на многоизмерното мислене, позволяващи да се ориентира в бързо променящите се условия на живота. Всичко това не само разширява неговите способности за адаптация, подготвяйки съзнанието му към качествено новия скок във възприемането на новия свят, но и създава предпоставки за вътрешни промени на самия човек, простичко казано, подготвя го за прехода към друга вълна на предстоящата „нова реалност“.

Спомнете си книгите на Хърбърт Уелс, който точно определил и подготвил човечеството за научно-техническия прогрес. Или пък Жул Верн, който предсказал редица открития и изобретения, които впоследствие действително се появили на бял свят. Може да вземете и книгата на Алексей Толстой „Хиперболоидът на инженер Гарин“, написана през 1925-1926 години, в която той предсказва лазера, изобретен едва през 1960 година. А книгите на Александър Беляев! Например романа му „Звездата КЕЦ“, написан през 1936 година, практически носещ реални пророчества за развитието на космонавтиката. Подобни примери има колкото искате... Колко зрънца истина се намират в книгите на писателите Иван Ефремов, Айзък Азимов, Рей Бредбъри, Артър Кларк, Александър Казанцев, Станислав Лем... И такива талантливи хора има много, всички те подготвят умния читател за предстоящите събития. Били са принудени да пишат своите книги в жанра фантастика: защото умният ще разбере, а глупакът няма да се обиди.

Николай Андреевич се засмя:

— Знаете ли, да си призная честно, винаги съм се отнасял към фантастиката доста превзето, четейки я, както казахте като приказка за възрастни. Но веднъж прочетох една бележка в някакво списание, Джон Кенеди бидейки президент поканил в своя „мозъчен тръст“ няколко писатели фантасти за прогнозиране възможните сценарии на бъдещето. Там също така се споменаваше, че хобито на някои световни учени било четенето на фантастика. Също така много от научните термини са дошли в употреба именно от фантастиката, което честно казано ме удиви.

— Това е нормално явление. Разбираш ли, когато човек потъва в книгата, той започва да живее с нейния свят, тоест да се настройва на същата честота, както и авторът. Тогава при читателя може да се случи интересен феномен — своеобразен изблик на мозъчната активност. Наречете го, както искате: генериране на идеи, подсъзнателно озарение и т.н. Но именно този изблик се явява кратковременният преход на съответната честота на възприятие в дадената книга, която фиксира паметта. След това на основата на личните знания и опит се раждат съответните идеи. Ето защо много талантливи учени, политици, а и обикновени хора, стремящи се към познание, както на самите себе си, така и на заобикалящия ги свят, черпят своите идеи и бъдещи открития именно от книгите, включително и фантастичните — своеобразна база данни на непроявените реалности. И това може да изплува във всяка форма и по всяко време в човешката памет — по време на четене, на сън, или внезапно осенени по-късно...

Известно време всички мълчахме. Огънят попукваше леко от изгарящите съчки. Пламъкът му пленяваше със своята тайнствена красота и ярката гама на преливащите се цветове. Сигурно така можех да си седя цяла вечност слушайки безкрайно интересните разкази на Сенсей в лоното на това райско кътче, където дори и звездите се спуснаха по-ниско, за да чуят по-добре нашата беседа..

— Много ми е любопитно, има ли пророчески сънища? — отново захвана разговора Николай Андреевич. — Или е просто функция на психиката прогнозираща по-нататъшните събития?

— Пророческите сънища, безусловно съществуват. Ако човек разполага с достатъчно духовна сила или е свързан с някого чрез силата на Любовта, неговият мозък може спонтанно да се настрои на честотата, съвпадаща с ритъма на предстоящите събития. В този случай по време на сън той възприема информацията директно, без да я анализира, но след това, когато предава тези данни, психиката му участва непосредствено в обработката им. Ето защо виждаме събитията не в чист вид, а интерпретирани на базата на нашите емоции, преживявания, минали впечатления, образи и т.н...

— Знаете ли, аз също някога сънувах пророчески сън, — започна да разказва Стас за някакъв негов житейски случай.

Още дълго време си говорихме за странностите на нашия свят и неговите невероятни случки, припомняхме си интересни истории слушайки със захлас необикновените разкази на Сенсей за загадъчната човешка психика и неограничените й възможности. И едва сутринта, когато звездите отстъпиха своето място на зората легнахме да спим.

* * *

Колкото и да е странно, дали от това, че се наслушах на всички тези интересни истории или поради някаква друга причина, именно в нея сутрин ми се присъни необичаен сън — ярък и емоционален. Най-интересното е, че никога преди това не бях имала подобни сънища: моето съзнание се носеше над Земята, наблюдавайки от високо всички събития, които се случваха в света. В началото всичко беше тихо и спокойно, но изведнъж ми стана някак тревожно и страшно, сякаш очаквах нещо. Тогава от изток забелязах ярка червена звезда, която се спускаше от върховете на белоснежните планини. Тя започна стремително да се приближава и да расте със страшна сила. След нея се носеше някакъв прозрачен шлейф и колкото по-близо до мен идваше, толкова повече пространство обхващаше, превръщайки света в неясен и полупроз-

рачен. Когато се загледах по-внимателно, видях, че всичко извън шлейфа просто кипваше, все едно природа въставаше срещу човешката цивилизация, набирайки все по-голяма и по-голяма сила. Вулканите изригваха един след друг, покривайки Земята със своята пепел. По средата на океаните се зараждаха огромни вълни, които стремително се приближаваха към мегаполисите. Там, където нямаше вода, бушуваха пожари. Ветровете завиваха огромни торнада, които помитаха всичко по пътя си. Природата стоварваше върху човечеството цялата тази негативна енергия, която то в продължение на цялото си съществуване бе генерирало. Стана ми толкова страшно, че затворих очи. Когато ги отворих отново, се видях да стоя насред изумително красиво поле с най-различни цветя. Звездата все така стремително се приближаваше и променяше цялото пространство след себе си. Огледах се, зад мен имаше градове, изпълнени с нищо неподозиращи хора, а цялата тази неумолима сила се придвижваше към тях.

Когато звездата се приближи съвсем, забелязах, че всъщност е Конник. Доспехите му бяха изковани от червено злато, светеха с ярка светлина и разливаха след себе си червени пламъци. Дори и конят му беше покрит целия с малки пластини от червено злато. Ослепителните доспехи покриваха изцяло Конника, единствено очите оставаха непокрити. В ръцете си държеше копие. На края на копието се развяваше флаг с лотосов цвят, вътре в който бе изобразена пирамида, око и още някакви йероглифи и рисунки. Конникът вече препускаше по огромното поле от цветя.

Както препускаше с пълна скорост, рязко дръпна юздите и спря коня. В този момент видях Неговия поглед, който ми се стори до болка познат. Вниманието на Конника беше привлечено от малка и скромна незабравка с пет небесносини венчелистчета. Той слезе от коня и се наведе над цветето, все едно му се любуваше. В момента на слизането от своя кон, стихиите започнаха да утихват. До градовете достигна едва слаб отзвук от надигналата се стихия, движеща се плътно зад Воина. За мен бе пълна загадка защо могъщият Конник се спря пред това невзрачно цвете, около което бе пълно с ве-

ликолепни бели цветя? Колко дълго смяташе да остане там?

Дори когато се събудих, не ме напускаше усещането за реалност на този сън. Двата въпроса ясно се бяха отпечатали в моята памет. Естествено и по-рано бях сънувала сънища, но толкова реален, изпълнен с чувства и емоции сън досега не бях имала. Най-главното е, че в съня всичко беше пределно ясно, знаех пълния смисъл на случващото се, както че това е много важно, но когато се събудих, никак не можех да си спомня какво означаваше и как да го тълкувам. Останаха само ярки емоционални впечатления и двата въпроса, които се врязаха в моята памет.

Сънят силно ме заинтригува със своята необичайност. Отначало си помислих, че моят мозък просто е смлял и нагледно представя вчерашната информация, но никой не бе споменавал за сън с такива детайли, което силно ме озадачи.

Избрах удобен момент, когато всички мои приятели хукнаха да се къпят и се приближих към Сенсей. Той стоеше на плиткото и свикваше с водата. Възползвайки се от отсъствието на другите около нас, започнах да му разказвам странния си сън с акцентирайки на факта, че изобщо не мога да си спомня неговия смисъл, помнех единствено, че беше много важно за мен. Въпреки очакванията ми за пълно тълкуване от физиологическа и философска гледна точка, Сенсей само се усмихна, някак загадъчно поглеждна към мен и каза:

— Ще дойде време и ще разбереш всичко.

Афоризмите на Сенсей

1. Животът е непредсказуем и в него могат да се случат дори и най-невероятните неща, които трудно можеш да си представиш.

2. Младото тяло не е показател за възрастта на душата.

3. Всяко велико нещо е до болка познатото просто, но се постига с много труд.

4. Човек е мислещо същество, и неговата основна сила се корени в мисълта му.

5. Важното е да имаш голямо желание и възможността ще се появи.

6. За всеки Виджай си има Раджа.

7. Страхът, породен от въображението, вижда опасността дори там, където тя напълно отсъства.

8. Здрави мисли — здрав дух, а при здрав дух — здраво тяло.

9. Всеки удар, който сте нанесли в гнева си, някога ще се

стовари върху вашата глава.

10. Човешките възможности са ограничени само от неговата фантазия.

11. Не трябва да желаеш зло на другите, дори и в мислите си. Защото със силата на своята мисъл плетеш капан за самия себе си, за своето тяло и разум. Колкото по-често мислиш затова, толкова по-здрави стават мрежите му и толкова посилно се затяга възелът.

12. Стани приятел със своя враг и му прости, защото и ти самия си несъвършен.

13. Животът е твърде кратък, и трябва да успеем да възпеем духовната същност в сърцето си.

14. Трябва непрекъснато да работим върху себе си, защото е скъпа всяка минута от живота, която трябва да използваме като дар Божи за усъвършенстването на своята душа.

15. Ако искаш да разсмееш Бог, разкажи му своите планове.

16. Нищо не е случайно. Случайността е само закономерно следствие от нашите неконтролируеми мисли.

17. В живота е много по-важно да изживееш миг, но качествено, отколкото години, но в безсмислено съществуване.

18. Мъдростта е достояние на душата, а не на възрастта.

19. Всяко действие се поражда, преди всичко от нашата мисъл.

20. Силата на словото възражда силата на мисълта, а силата на мисълта поражда действието.

21. Който с благи мисли твори благо дело, не трябва да се тревожи за пропуснатото, тъй като придобива многократно по-голяма сила за опознаването на душата си, отколкото ако бездейства.

22. Фантастиката е просто несбъдната реалност.

23. Истинната вяра се поражда от знанията. А знанията се пораждат от словото, чрез убеждаването на своя разум в истинността на произтичащото явление.

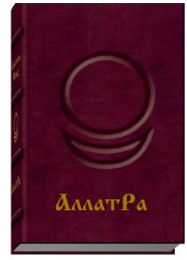
24. Трябва да се уважава стремежът на другия човек към познанието, а не да го посрещаме с щиковете на нашия егоцентризъм.

25. Да опознаеш всичко е невъзможно, но да се стремиш към това е нужно.

26. Най-ценният път е пътят на опознаването на Бога посредством разума, когато истинното знание, преодоляващо животинското начало, отваря портата на подсъзнанието с помощта на ключа Любов.

27. Глупецът ще получи отплата за разбирането, а за умния би било глупаво да не разбере.

Други книги от същия автор

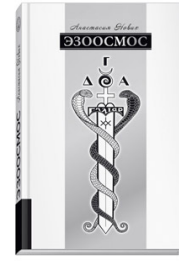

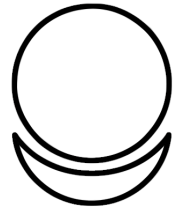

Книгите могат да бъдат свалени безплатно от
http://allatra.bg/library/

Официален сайт на Анастасия НОВИХ
www.schambala.com.ua
електронна поща - anastasija_novix@mail.ru

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България